

Tuyển tập

100 bài Tình Tự Quê Hương 1

**Viết về Quê Hương, Dân Tộc,
Tình Tự, Con người và Sắc thái Việt Nam.**

TNT Mặc Giang
thnhattan@yahoo.com.au

01. Tiếng lòng Quê Hương
02. Thâm lặng
03. Quê hương còn đó
04. Quê hương còn đó đợi chờ
05. Em là ai, thi sĩ !
06. Một chuyến già từ
07. Non nước Việt Nam
08. Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
09. Sắc thân Tam thể Việt Nam
10. Miền Bắc quê hương tôi – 1
11. Miền Trung quê hương tôi – 1
12. Miền Nam quê hương tôi – 1
13. Cao Nguyên quê hương tôi
14. Trung Du quê hương tôi
15. Đảo – Hòn quê hương tôi
16. Xin nguyện Làm Người nước Việt Nam
17. Non nước Việt Nam non nước tôi
18. Miền Bắc quê hương tôi
19. Miền Trung quê hương tôi
20. Miền Nam quê hương tôi
21. Việt Nam quê hương tôi
22. Ba chị em
23. Ba anh em
24. Tôi là Người Mắt Cườm
25. Cuộc sống Người Cùi
26. Em bé mồ côi
27. Tôi mang thân phận Người Mù
28. Tình dài hóa ngắn, một cõi đi về
29. Cuốn một bờ lau bụi mờ bỏ lại
30. Xin chấp đôi bàn tay
31. Trẻ thơ bên cạnh cuộc đời
32. Gọi lòng con quốc, quốc kêu sương
33. Làng quê yêu dấu
34. Tình ca muôn thuở của Người Việt Nam
35. Quê hương nguồn cội
36. Tôi là Người Nông Dân

37. Tôi thương em bé nhà nghèo
38. Dệt mộng Mười Đi
39. Tôi là một người điên
40. Trần gian qua khỏi, tôi còn em tôi
41. Tôi nói anh nghe
42. Ta còn Việt Nam sông núi hồn thiêng
43. Ta là Người Thanh Niên
44. Tôi là Người Chinh Nhân
45. Tôi là Người Thanh Nữ
46. Nối một nhịp cầu
47. Ta là Người công nhân viên
48. Gãy một nhịp cầu sa bóng nước
49. Em là người khuyết tật
50. Tôi là người lái đò
51. Ta đi trên nước non mình
52. Mẹ Việt Nam muôn đời
53. Một ngày như mọi ngày
54. Tôi là người tài xế xe đò
55. Từ ly ngày tàn
56. Những đứa em tôi
57. Mặt trời đi ngủ sớm
58. Người dân quê đất mới
59. Tôi là một người cầm
60. Tôi là một người điếc
61. Tôi là một người khùng
62. Thơ tôi
63. Tôi là người đạp xích lô
64. Tôi đâu có nói tôi làm thơ
65. Em bé không biết nói
66. Trọn chưa nửa kiếp con người
67. Ba mươi năm như một giấc mơ
68. Loay hoay cho hết một ngày
69. Tôi người tài xế tắc xi
70. Mai một tôi về thăm quê cũ
71. Tôi thương
72. Tôi chỉ là tôi
73. Tạ từ chưa vẹn tình quê
74. Chú Cuội đôi hồn
75. Trêu mình thế nhân
76. Một vòng xoáy, ngửa nghiêng vàng nhật nguyệt
77. Sông bến cũ, mái nhà xưa âm lạnh
78. Núi rừng kỳ vĩ của ta ơi
79. Tôi viết thơ để lại cho đời
80. Máu chảy về tim, rung lòng nhân thế
81. Tôi là Cô Thôn nữ
82. Mai tôi về
83. Trái đất của ta

84. Tôi là Một con tàu
85. Tôi là người phu quét đường
86. Tôi là người phu khuân vác
87. Tôi là người thợ may
88. Héo hon còn đó nụ cười
89. Nắng đổ ngày về
90. Tôi người cạo mủ cao su
91. Tôi là người phu hầm mỏ
92. Tôi gửi bài thơ thứ nhất
93. Tôi gửi bài thơ thứ hai
94. Tôi gửi bài thơ thứ ba
95. Tôi gửi bài thơ thứ tư
96. Tôi gửi bài thơ thứ năm
97. Ta bước đi trên quê hương ta
98. Tuổi trẻ đi qua, thân tiên biến mất
99. Xóm nhỏ Tình quê
100. Tôi là Người dân quê đồn điền

Tiếng lòng Quê Hương

Nắng lên cho ấm hương sầu
 Gọi lên trầm bổng tiếng cầu kinh xưa
 Tình quê biết nói sao vừa
 Đau thương máu lệ hay chưa hỏi người ?
 Còn đâu câu hát tiếng cười
 Lá xanh e úng hoa tươi nghẹn ngào
 Tháng ngày mòn mỏi tiêu dao
 Âm vang dậy sóng rạt rào hồn ai ?
 Mẹ quê khóc mãi đêm dài
 Da môi tóc bạc hôm mai bợ phờ
 Kia trông em bé ngây thơ !
 Xuân xanh đốt cháy trông chờ chi đây
 Kia trông thiếu phụ vai gầy !
 Phấn son nhòa nhạt niềm tây lạnh lùng
 Kia trông một thuở anh hùng !
 Vì dân vì nước đau lòng không anh ?
 Người đang cát đá nhục hình
 Kẻ thì cúi mặt râu xanh nấm mồ
 Quê hương ơi biết bao giờ ?
 Thanh bình no ấm chan hòa yêu thương
 Không còn máu đổ lệ vương
 Trong ngoài ca khúc liên hoan trở về
 Nương dâu vườn sắn con dê
 Gia đình sum họp phu thê vui vầy
 Thời gian đêm mãi nào hay
 Nghe không Mẹ gọi đêm rày đầy vơi

Hương hồn Tổ Quốc ai ơi !
Hương hồn Tổ Quốc của người Việt Nam !
23-10-82

T H Ì M L Ặ N G

Chiều 14-12-82

Xuân đến làm chi thấy ngậm ngùi
Nụ cười đã chết hẳn trên môi
Ngày vui đã mất từ lâu lắm
Tờ thư còn thơ khóc chào đời

Mấy chục xuân rồi đến với tôi
Hững hờ không nở, nhận không thôi
Như quê hương chất chồng thương tích
Vết cũ chưa khô, máu lại bồi

Nước đổ về đâu có ngược dòng ?
Nghìn năm Mẹ hỡi có buồn không ?
Đàn con tan tác trăm phương gửi
Nhớ thuở bình minh giống Lạc Hồng

Khóc Mẹ ử gầy tận cuối quê
Thương em èo uột khổ trăm bề
Đôi tay nương níu Hồn Sông Núi
Ước vọng ngày nao bước trở về !

Quyện lấy cùng ai nỗi nhớ mong
Nhớ dòng sông nhỏ nẻo cô thôn
Nắng lên sưởi ấm đồng xanh gọi
Ngát đượm tình quê vẫn sống còn

Đất mới xuân sang rộn rã hời
Âm thầm giọt lệ cổ hương ơi !
Nghẹn ngào lũ khách buồn không nói
Biết nói cùng ai đất nước tôi ?

Quê Hương còn đó

Đất lành còn đó dư hương
Xuân thu đông hạ hằng vương vấn lòng
Ngày về mòn mỏi ngóng trông
Nào ai hiểu được thuyền không nước buồn
Sông ơi có nhớ lấy nguồn
Núi ơi có nhớ lấy non mây lần
Tang thương mấy độ phong trần

Lại qua mấy lớp phù vân tiêu điều
Còn đâu hương sắc mỹ miều
Còn đâu đồng rộng phì nhiêu lúa vàng
Thì thâm biển gọi mênh mang
Còn đâu em bé ca ngàn tuổi thơ
Thương quê từ bấy đến giờ
Yêu quê từ độ bơ vơ khơi dòng
Nỗi niềm non nước mênh mông
Trời xanh chao động cuồng phong trối mình
Thối đi cho sạch hư vinh
Em còn đứng đó như mình với ta
Xưa nay trang sử lựa là
Lật ra một cái còn ta với mình
Việt Nam muôn thuở tồn sinh
Quê hương muôn thuở như mình với ta.
Năm 1982

Quê Hương còn đó đợi chờ

Không quê sâu hận ngập tràn
Làm thân lưu lạc lòng man mác buồn
Nghe hồn réo rắt trào tuôn
Miên man cây cội nước nguồn mà đau
Biển dâu xanh ngát một màu
Lênh đênh mặt nước rầu rầu tang thương
Chiều tà gợn sóng tơ vương
Nghiêng nghiêng đôi ngả vàng dương gọi hình
Ta còn tiếng gọi bên mình
Mình ta còn có bóng hình bên ta
Xa gần còn có gần xa
Ta quên sao được bên ta có mình
Quê hương nguyên vẹn bóng hình
Như ta nguyên vẹn chưa sinh bao giờ
Nghe không tiếng gọi à ơ
À ơ tiếng gọi đêm mơ xa mờ
Quê hương còn đó đợi chờ
Như ta còn đó chưa hề ra đi
Sá gì hai chữ biệt ly
Thời gian như thể bờ mi khép hờ
Mở ra còn đẹp như mơ
Khép vào lưu lại vần thơ muôn đời
Đêm khuya dạo gót rong chơi
Quê hương ôm ấp đôi lời còn ghi
Đôi chân còn mãi bước đi
Đôi tay nương níu cũng vì Quê Hương

Năm 1983

Em là ai ? Thi sĩ !

Tháng 6 -2002

Này người em nhỏ
Tôi thấy em làm thơ
Dệt ý tưởng trên từng nét chữ
Em cứ trang trải đi
Đón bắt tâm suy tư
Kéo nó thoáng thật nhanh, rồi biến mất
Trời cao chất ngất
Biển rộng mịt mờ
Suy tư vụt tắt
Em vẫn ngồi yên, nhắm mắt
Chưa có câu nào, tựa như mơ
Em là ai ? Thi sĩ !
Em là ai ? Là thơ !
Vàng thơ theo bóng đợi chờ bên em
Vén lên màn ảnh khung rèm
Vàng thơ đã gởi trên thêm phù vân
Em còn ngồi đó, tần ngần
Moi ra từng chữ lựa vắn, lựa câu
Nào hay nước chảy qua cầu !
Nước đi đi mãi sắc màu chưa phai
Nào hay một giấc mộng dài !
Nghìn sao loáng bạc tháng ngày lửng lơ
Hỏi rằng, Em biết làm thơ
Môi em noén nụ, nào thơ thần gì !
Người nghệ sĩ, em ơi !
Biết nghe tiếng rúng động của con tim
Rung lên từng nhịp cảm
Dòng máu tươi co giãn
Đi cùng khắp nẻo châu thân
Hòa tâm hồn theo góc độ không gian
Khi chạy,
Khi đi
Khi nét chấm phá của thời gian
không còn gõ nhịp
Vạn vật đứng yên
Vũ trụ mỉm cười
Trăng sao lấp lánh
Hiện về muôn sắc tường vân
Tình tang tích tịch muôn vân
Tuông như nước chảy có ngăn ngại chi
Ngắn dài từng một câu thi

Cung đàn từng phiếm vân vi cung đàn
Nghe lòng rõ nét âm vang
Nghe tim rõ nét vô vàn yêu thương
Nghe chim reo hót bên đường
Hoa cười với lá đêm vương với ngày
Cùng em vỗ cánh tung bay
Vàng thơ bất tuyệt xưa nay lựa là
Cho đời khúc nhạc câu ca
Hoa e ấp nụ, chim sa lững lờ
Ai người bảo đó là thơ ?
Đẹp không ? Như một giấc mơ đêm dài
Em cùng cảnh vật không hai
Gió hiu hiu nhẹ, trăng phai phai mờ
Đời em là một bài thơ
Gió trắng trăng gió đợi chờ gió trắng
Nhanh không ánh chớp sao băng
Trường giang nước chảy vẫn hằng bên em
Nhẹ, trong như ánh trăng rằm
Vàng thơ đâu nhỉ ! Hỏi nàng thiên thu !
Em đi dưới ánh trăng mờ
Reo lên khúc nhạc lời thơ cho đời
Ngàn xưa thơ cũng đầy vơi
Ngàn sau thơ cũng biết khơi ý nguồn
Mai chiều ngọn cỏ e sương
Rong chơi từng kiếp trên đường phù sinh
Dấu xưa nguyên vẹn bóng hình !
Yêu xưa nguyên vẹn như mình với ta !

Một Chuyến Giã Từ

Cảm tác một chiều đông 2002

Đề tặng cho những ai trong từng chuyến giã từ.

Tôi hôm nay
Đang ngồi trên máy bay
Động cơ chuyển
Tôi biết mình đã giã từ một chuyến
Đường lên máy bay như lên đò vĩ tuyến
Bóng tôi ơi đừng lưu luyến đêm dài
Người phi tiêu đang ra dấu một hai
Nương cánh sắt lăn quay trên sạn đạo
Tôi nhắm mắt nghe gì không diễm ảo !
Tôi mơ màng nhưng có thấy gì đâu !
Bóng tôi chìm sâu
Vang động tinh cầu
Cánh sắt vẫn lao mình vút tới
Bồng bênh mây gọi

Lơ lửng trăng sao
Còn không tay vẫy tay chào
Còn không ai hỏi nao nao dạ sầu
Ngày qua rồi lại qua mau
Nào ai nắm được sắc màu thời gian ?
Người về góp nhặt ly tan
Người đi rơi rụng cung đàn biệt ly
Qua cầu xin chận nước đi !
Thâu canh xin chận trăng nhô đỉnh đầu !
Nước ơi đừng vội qua cầu !
Trăng ơi đừng vội đem thâu chưa tàn !
Trời đất mênh mang
Tôi thu mình trong góc nhỏ
Biển gọi mây ngàn
Tôi cõi sóng vượt đi
Cung đàn nghe tiếng biệt ly
Tâm tư nghe tiếng lỡ thì thời gian
Tiếc không một tiếng gọi ?
Buồn không một lời chào ?
Giữa phút giây đang tới
Quay lộn cả trăng sao
Người đi về đến nơi nào
Người quay mạnh bước mà sao khóc thầm
Nghe quay quắt dập dồn hơi thở
Nghe nghẹn ngào khép mở giọt khô
Mà sao sóng vỗ tràn bờ ?
Mà sao nặng trĩu hững hờ bước đi ?
Mỗi ly biệt, biệt ly là thế đó !
Phút biệt ly tìm lại khó muôn vàn
Nếu biết vậy tôi không vội bước ngang
Nhìn lặng lẽ cho tới khi mờ lối
Thời gian đi không đợi
Thời gian đến không chờ
Một khi đà vụt tới
Đành chấp nhận tro vơ
Nước đi hai ngã còn chờ
Sông đi hai ngã còn mơ cuối dòng
Người đi thôi thế là xong
Người về thôi thế buồn không đem dài
Đưa tay tìm bắt nhật phai
Một tan hợp nữa cũng dài tháng năm !!!

Non Nước VIỆT NAM

*** về địa lý ***

*Tôi xin mở bản dư đồ hình cong chữ “S”
Ngắm từng Tỉnh, từng Vùng
Của nước Việt dấu yêu
Của giang sơn cẩm tú mỹ miều
Cho dòng giống Lạc Hồng gìn giữ nâng niu
Tôi xin mở bản dư đồ hình cong chữ “S”
Bắc Nam Trung một dải nối liền
Của quê hương gấm vóc Ba Miền
Để thăm tô Sông Núi Hòn Thiêng
Nói tình dài Con-Cháu-Tổ-Tiên
Tôi xin mở bản dư đồ hình cong chữ “S”
Biển rộng sông dài non nước Việt Nam
Đi từ Cà Mau đến Ái Nam Quan
Đi từ rừng cao cho đến đồng sâu
Đi từ bờ đê cho đến ruộng dâu
Đất nước yêu thương con cháu da vàng*

Mở đầu Miền Bắc khai nguyên
Thượng du miền ngược, xuôi miền Trung du
LAI CHÂU kê núi gôi đầu
LÀO CAI, Bản Giốc sương mù **HÀ GIANG**
LẠNG SƠN cách khoảng **CAO BẰNG**
QUẢNG NINH ven biển chờ trăng ánh vàng
Vàng lên tựa cửa **BẮC GIANG**
THÁI NGUYÊN, BẮC KẠN, TUYÊN QUANG một nhà
Ô kìa **YÊN BÁI, SƠN LA**
Anh lên **Miền Ngược** ! em về **Miền Xuôi** !
Xuôi về **HÀ NỘI** mới thôi
Thăng Long hoài cổ, đổi dời thành đô
Năm ngàn năm, dựng cơ đồ
Theo dòng lịch sử điem tô muôn đời
Em đi, đi nữa em ơi !
Băng qua **PHÚ THỌ** lên đồi **BẮC NINH**
VĨNH YÊN, VĨNH PHÚC xoay mình
Chờ che Hà Nội, **HÒA BÌNH, HÀ TÂY**
Hà Tây còn có **SƠN TÂY**
HÀ ĐÔNG bên đó, bên này **HẢI DƯƠNG**
Đi ra tận cửa **HẢI PHÒNG**
Trùng dương sóng vỗ **HẠ LONG** tuyệt vời
HƯNG YÊN một chuyến rong chơi
HÀ NAM bén gót, buông lơ **THÁI BÌNH**
NINH BÌNH, NAM ĐỊNH xinh xinh
Hong Hà sông nước, Thái Bình nước sông
Em về **THANH HÓA** hơn không
NGHỆ AN, HÀ TĨNH mênh mông núi đồi

Sông Đà, sông Mã dặm soi
Bắt ngang **ĐỒNG HỚI**, mù khơi **QUẢNG BÌNH**
Còn kia, **QUẢNG TRỊ** điêu linh !
Sông Gianh, Bến Hải vượn mình kêu sương !!!
THỪA THIÊN, Phó Huệ, sông Hương
Hội An - Đà Nẵng dặm trường **QUẢNG NAM**
Thương ra **QUẢNG NGÃI** mới cam
Thương vô **BÌNH ĐỊNH** bao hàm **PHÚ YÊN**
Thương lên đến tận **Cao Nguyên**
KON TUM, ĐẮC LẮC giữa miền **GIA LAI**
Tình xưa lối cũ dấu hài
Hoàng Triều Cương Thổ thử dài một phen !
Thu Bồn khói quyện quen quen
Đà Rằng lượn khúc, chưa hoen **KHÁNH HÒA**
Thùy dương cát trắng phôi pha
PHAN RANG, PHAN RÍ xót xa thuở nào !!!
Em đi lòng dạ nao nao
Thời gian đi mãi vầy chào tháng năm
CAM RANH mây nước xanh lam
ĐÀ LẠT mơ mộng Suối Vàng, Cam Ly
Đường lên **BÌNH PHƯỚC** anh đi !
Em về **PHAN THIẾT** có chi ngại ngùng ?
VŨNG TÀU, BÀ RỊA một vùng
Ra khơi nhớ Bưởi mà rung **BIÊN HÒA**
BÌNH DƯƠNG cây trái lá hoa
TÂY NINH là tỉnh cuối bờ **Trường Sơn**
SÀI GÒN nói thiệt nào hơn !
Viễn Đông Hòn Ngọc dễ sờn mấy ai ???
Ai về **GIA ĐỊNH, ĐỒNG NAI** ?
Đừng quên Bến Nghé, mỗi mai Nhà Bè !
SÀI GÒN chưa vẹn câu thề !!!
Em đi đi nữa xuôi về **Miền Nam**
Kề vai xóa tóc **LONG AN**
MỸ THO mấy khúc, **TIỀN GIANG** mấy bờ
Em đừng vội đến **CẦN THƠ**
Mà quên **ĐỒNG THÁP** dựng cờ **phía Tây**
Sông Tiền, sông Hậu là đây
BẾN TRE bên đó, bên này **TRÀ VINH**
VĨNH LONG in bóng theo hình
SÓC TRĂNG cuối ngọn, đầu ghềnh **AN GIANG**
Hà Tiên, Rạch Giá, KIÊN GIANG
BẠC LIÊU rẽ bước đôi hàng **CÀ MAU**
Muốn ra **PHÚ QUỐC** lên tàu
CÔN SƠN mờ tỏa một màu xanh xanh
Việt Nam muôn thuở thanh bình
Việt Nam sông núi đầu ghềnh, biển Đông
Việt Nam còn đó non sông

Mẹ Âu, Cha Lạc, con Rồng, cháu Tiên
Việt Nam sông núi Ba Miền
Bắc Nam Trung, quỳ an nhiên muôn đời
Hình Cong Chữ “S” nơi nơi
Non non nước nước của Người Việt Nam.

Tôi Chỉ Là Một Người Việt Nam *Trọng Đông 2003*

Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Trên quê hương máu đỏ da vàng
Dòng giống Rồng Tiên, con cháu Lạc Hồng
Từ thuở bình minh của các Vua Hùng
Gìn giữ, dựng xây đã năm ngàn năm văn hiến
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Trên quê hương đất nước Ba Miền
Bắc Nam Trung một dải nối liền
Từ cao nguyên cho tới đồng bằng
Khắp vòm trời, núi sông, và biển cả
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Của những nơi đất cây lên sỏi đá
Gạo thóc chua cay đắm mồ hôi lúa mạ
Những bác nông phu tàn tạ nắng sớm mưa chiều
Phó thác cuộc đời trên thân phận hẩm hiu
Đôi mắt cần khô trên đôi bờ thăm thẳm
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Trên những cánh đồng trù phú phì nhiêu
Gạo trắng trăng thanh, phong cảnh mỹ miều
Nam nữ gái trai lớn nhỏ dập dìu
Làng trên xóm dưới câu hát tiếng cười
Đời sống ấm no, ít nặng mùi cay đắng
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Tắm gội đồng xanh lúa nắng tre vàng
Trải tâm thân trên những lối dọc đường ngang
Nhìn những khổ đau, rách nát, điêu tàn
Nhìn những đời thay, thương hải, tang điền
Nhìn những vết thương cay xé chưa liền
Dày xéo, chất chồng trên hình cong chữ “S”
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Đếm những ngu ngơ, khù khờ, góc ghech
Nhặt những lá xanh, lá úa, lá vàng
Ngắm những sử xanh oanh liệt phi thường
Ngắm những tấm gương lẫm liệt oai hùng
Ôi đất nước Việt Nam !
Là quê hương tôi đó
Ôi nòi giống Rồng Tiên !

Là con cháu da vàng
Ai gieo rắc lằm than !
Tôi vá đắp mía đường
Ai gieo rắc tham tàn !
Tôi gìn giữ yêu thương
Tiếng kêu gọi quê hương
Chỉ mong đợi tình thương và sức sống
Khắp thôn dã phố phường
Tôi xin nguyện làm người sống với quê hương
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Không tiếp tay xương máu hận thù
Không van xin cặn bã mịt mờ
Không ngửa nghiêng theo gió dật dờ
Miếng đỉnh chung quyền uy danh vọng
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Đất nước tôi không cần ai chọn lựa ?
Trái thảm nhung sẫm màu xám đỏ trắng đen
Dựng rong rêu nào chủ nào quyền ?
Bắt dân tôi :
Phải khúm núm, khoanh tay, gục đầu, cúi mặt
Cây gãy củ hư mà sao quá đắt !
Tinh hoa, cốt cách lại úng hơn bèo !
Gia tài Tổ quốc lại để mốc meo !
Nào đế, nào mèo lên cơn phe phẩy !
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Xin mãi mãi là người Việt Nam từ ấy :
Của quê hương biển rộng sông dài
Của cha ông chan chứa tình người
Chỉ cho nhau tiếng hát câu cười
Cho sức sống và tình thương trỗi dậy
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Quê hương tôi hãy để nguyên như vậy !!!
Xấu tốt thiếu thừa cũng của Việt Nam
Dù một năm hay đã cả năm ngàn năm
Cũng là gấm vóc giang sơn
Cũng là của cháu con, non sông nước Việt
Ai hay biết, ai người không hay biết ?
Anh là ai ?
Chị là ai ?
Và, Em là ai ?
Xin hãy trả lời
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Quê hương biển rộng sông dài
Trăm năm cũng chẳng đổi thay
Ngàn năm cũng chẳng đổi thay một ngày
Một ngày là cả xưa nay
Hỏi rằng ai đó ? Tôi này : Việt Nam .

Sắc Thân Tam Thể Việt Nam

Tháng 12-2004

Ta nói nhau nghe, chuyện quê hương ta
Từ thời lập quốc, của thuở Hồng Bàng
Quốc tổ Hùng Vương, đặt hiệu Văn Lang
Vùng đất phôi sinh, lưu vực sông Hồng
Một mảnh cơ ngơi, cái nôi Miền Bắc
Mở mang, kiến thiết
Đến tận Cà Mau
Đất nước ta, thành ba miền Nam Trung Bắc
Mỗi miền, mỗi màu, mỗi sắc
Cho quê hương gắm góc đặc thù
Sắc tô, son thắm, mãi mãi thiên thu
Chuyển hóa, truyền lưu, qua từng thời đại
Hai trăm năm trở lại
Đất nước mình, mang hai chữ Việt Nam
Dân tộc mình, gọi dân tộc Việt Nam
Hình thể quê hương như dáng con rồng
Lượn khúc, uốn quanh hình cong chữ “S”
Một dãy Trường Sơn, trấn thành nôi kết
Tình nghĩa bao la, bát ngát biển Đông
Cho quê hương, núi liền núi sông liền sông
Cho dân tộc, mặn nồng tình sông nghĩa biển
Ngàn xưa không chuyển
Ngàn sau không sòn
Lịch sử huy hoàng
Như thiếp như son
Như bức tranh diễm ảo, không hai, chỉ một
Hôm nay, khởi đầu đi vào thế kỷ hai mươi mốt
Ngược dòng thời gian đằng đẵng, đã năm ngàn năm
Quê hương ta trong sáng tựa trăng rằm
Con Lạc, cháu Hồng lưu danh kim cổ
Ta nói nhau nghe
Quê hương, dù có trải qua thăng trầm, thịnh suy, cực khổ
Nhưng người Việt Nam, không bao giờ thay đổi, nghe không
Dù cho biến núi thành sông
Biến sông thành núi, giống giòng chẳng lay
Là người Việt Nam, mỗi người một tay
Chung sức đắp xây, chung nhau gìn giữ
Mỗi thời đại, đi theo dòng lịch sử
Cho Việt Nam, còn mãi mãi muôn đời
Và hôm nay, gần chín chục triệu người,
Ở khắp nơi nơi
Ở đâu đi nữa, vẫn là con dân nước Việt
Nói đến quê hương, là lòng ta tha thiết

Nói đến quê hương, là tình ta nặng tình
Như quê hương Ba Miền, đất nước quang vinh
Như Bắc Nam Trung một hình, trên tâm thân tam thể
Gìn giữ, chuyên trao qua từng thế hệ
Tự ngàn xưa cho đến tận mai sau
Non xanh nước biếc một màu
Sắc thân tam thể của người Việt Nam.

Miền Bắc Quê Hương Tôi – 1

Tháng 7 - 2004

Miền Bắc quê tôi nước Việt Nam
Cái nôi dân tộc năm ngàn năm
Tôi đi khắp phố phường Hà Nội
Phảng phất hồn thiêng thán phục thầm

Miền Bắc quê hương nước Việt này
Ngàn xưa lưu lại đến hôm nay
Tôi đi lên ải nhìn non nước
Đến tận ngàn sau chẳng đổi thay

Nhớ thuở bình mông nhớ thuở nào
Thăng Long hoài cổ nhớ làm sao
Xưa nay tình tự còn vang bóng
Miền Bắc khai nguyên tự thuở nào

Miền Bắc quê tôi đó một miền
Phần ba sắc thắm núi hồn thiêng
Miền Nam kết lại Miền Trung nữa
Đất nước ba miền của Tổ Tiên

Quê hương Miền Bắc của tôi ơi
Cảnh cũ người xưa vật đổi dời
Bãi biển nướng dâu dù biển đổi
Quê hương ta đó giữ muôn đời

Nhớ về Miền Bắc quê hương tôi
Khói quyện bay bay nhớ núi đồi
Sông Thái sông Hồng con sóng nước
Nhắc nhau từng thế hệ em tôi.

Miền Trung Quê Hương Tôi – 1

Tháng 7 - 2004

Quê hương tôi đó ở Miền Trung
Đồng ruộng vắt ngang núi chập chùng
Đất xéo lưng đèo ven biển cả

An lành san sẻ, khổ chia chung

Miền Trung sỏi đá lượn quanh đèo
Tình tự đeo lòng dạ đắng đeo
Ấn nét thùy dương miền cát trắng
Phong ba chẳng động đá đưa vèo

Miền Trung tôi đó tự xưa nay
Hùng dũng hiên ngang chẳng đổi thay
Góp sức huy hoàng trang sử Việt
Nam nhi nữ kiệt nước non này

Miền Trung tôi đó nói sao vừa
Lối dọc đường ngang lối dọc đừa
Khai mở từ thời khai mở nước
Miền Trung nước Việt trung trinh chưa

Ai về thăm lại đất Miền Trung
Gởi nhớ giùm tôi nhớ lạ lùng
Nhớ những đường làng quanh xóm nhỏ
Nhớ thưở chia xa nhớ lạ lùng

Miền Trung gió nắng lộng thùy dương
Đèo Cả giăng ngang mắc đoạn đường
Đèo Hải Vân xanh mây nước biếc
Đi về vương vấn những yêu thương.

Miền Nam Quê Hương Tôi – 1

Tháng 7 - 2004

Đất nước Miền Nam nước Việt tôi
Ba trăm năm sử đã lên ngôi
Viễn đông hòn ngọc luôn tô thắm
Nét đẹp Miền Nam mãi đắp bồi

Miền Nam trù phú rộng phì nhiêu
Bản chất người Nam thật đáng yêu
Lúa nắng cò bay chim mỗi cánh
Dân tình chan chứa mãi nâng niu

Miền Nam tôi đó đáng yêu kiêu
Mỗi bước đi về mỗi mến yêu
Như Cửu Long giang hòa chín khúc
Sài Gòn-Lục Tỉnh tựa tranh thêu

Miền Nam tôi đó thật an lành
Như lúa mộng vàng dệt mạ xanh

Như mạ xanh non chờ lúa nắng
Như trăng chờ gió gió trăng thanh

Tôi thương nhớ lắm Miền Nam ơi
Nhớ nhịp cầu tre tiếng đệm lời
Nhớ nước đưa đò, đưa mái đẫy
Sông Tiền sông Hậu sóng đầy vơi

Tôi đâu có hát Miền Nam tôi
Tuyệt tác tình ca, ca hát rồi
Hòa tiếng cung đàn reo khúc nhạc
Như cau thêm thắm vị trầu vôi.

Cao Nguyên, Quê Hương Tôi

Tháng 7 - 2004

Quê hương tôi đó, ở Cao Nguyên
Núi thẳm rừng sâu thật diễm huyền
Suối vắng ven đồi reo róc rách
Đêm thanh gió lộng nhạc thần tiên

Mỗi sáng ra trông trông tia chèo
Xuông lên vốc nước cạnh lòng khe
Chiều về đon đả vai gùi gánh
Nếp sống bình yên sương quá hè

Cao Nguyên như tóc mẹ bành bông
Gió lộng Trường Sơn bạt Biển Đông
Những thuở thanh bình, thêu gấm ngọc
Những khi nguy biến, tựa như đồng

Tôi đã ra đi khắp mọi miền
Hỏi đâu đẹp nhất, ấy Cao Nguyên
Bởi tôi có mặt từ nơi ấy
Hơn nữa, ít hơn thua nào phiên

Nhà tôi nho nhỏ cạnh lưng đồi
Có mẹ và em, hàng xóm thôi
Từ giã tôi đi từ thuở ấy
Nhưng tôi vẫn nhớ mãi trong đời

Quê tôi xa lắm, tận Cao Nguyên
Tóc mẹ bạc phơ trắng núi rừng
Tôi đã phiêu du đời viễn mộng
Nhưng tôi còn nhớ mãi Cao Nguyên.

Trung Du, Quê Hương Tôi

Tháng 7 - 2004

Quê hương tôi đó, ở Trung Du
Những Bản Làng chen sương khói mù
Nương rẫy ngô khoai đời áp ủ
Núi rừng reo khúc nhạc thiên thu

Nhạc rừng khuya khoắt giữa Trung Du
Bếp lửa hồng bay vọn khói mù
Tình tự vẫn vương hồng bếp lửa
Tình người theo gió lộng vi vu

Trung Du đẹp lắm quê hương tôi
Rừng thăm lan xa quyện núi đồi
Có mây nai vàng bên suối bạc
Ngẩn ngơ nhìn ngắm những xa xôi

Tôi ở Trung Du ai có e
Miền Xuôi, Miền Ngược, khác chi hè
Mỗi khi thoáng nhớ về đâu đó
Thì nhớ Trung Du lắm đó nghe

Ai về thăm lại xứ Trung Du
Nhấn gởi giùm tôi, cho dẫu dù
Lãng bạc trường đời phơi gió bụi
Nhưng tôi còn nhớ mãi Trung Du

Tôi sống Trung Du thưở ấu thơ
Ra đi từ đó đến bây giờ
Lâu lâu một chuyến về thăm vội
Ôm mộng cuối đời, tôi vẫn mơ.

Đảo, Hòn xa vắng đó, Quê Tôi

Tháng 7 - 2004

Ở Hòn, ở Đảo, đó quê tôi
Biển nước mênh mông lượn sóng nhồi
Sóng nước hong đời hơi biển mặn
Nên tôi nói tiếng khác hơn người

Sớm mai đón nắng rạng vùng đông
Ánh nắng tỏa lan chiếu bụi hồng
Đưa bóng thiều quang soi biển nắng
Đảo Hòn xa hút giữa non sông

Người dân ở Đảo sống đơn sơ

Như nước tự nhiên vỗ bến bờ
Dù những lúc trời yên gió lặng
Đảo vẫn ôm Hòn sóng biển mơ

Mấy bờ mấy bến một thuyền đưa
Đưa đây về đâu mấy cũng vừa
Sóng nước vịn mình đưa mái đẩy
Đảo đưa Hòn đẩy thấy thương chưa

Đảo xa Hòn vắng mỗi chiều về
Khép lại bến bờ sóng nhấp nhô
Chỉ có Hòn xa kêu Đảo vắng
Vang vang tiếng sóng vỗ muôn bề

Ai về thăm lại Đảo, Hòn xa
Quê cũ tình xưa vẫn đậm đà
Dù đã xa rồi tôi vẫn nhớ
Như Hòn nhớ Đảo, nhớ tình ta.

Xin Nguyện

Làm người Nước Việt Nam

Tháng 7 - 2004

Tôi chỉ là người nước Việt Nam
Ngàn năm tọa thị tại phương nam
Đông tây thăm bảo cùng phương bắc
Nề mặt phi thường nước Việt Nam

Tôi chỉ là người nước Việt thôi
Năm ngàn năm trước đến nay rồi
Núi sông một dãy liền sông núi
Lấp biển đời non, chẳng đổi đời

Việt Nam tổ quốc quê hương tôi
Thời thế thế thời dẫu đổi ngôi
Lịch sử năm ngàn không biến đổi
Truyền trao thế hệ mãi tô bồi

Chữ “S” cong cong vịnh cơ đồ
Miền Bắc khai nguyên thuở dựng cờ
Lần kéo về Nam, Trung chính giữa
Tình Nam Trung Bắc đẹp như mơ

Kiếp sau nếu có được làm người
Tiếng khóc quên đi cất tiếng cười
Nở nụ cười vang thay tiếng khóc

Cho người nước Việt mãi xinh tươi

Ngước mặt ngẩng đầu sống dọc ngang
Cho hay con cháu giống da vàng
Kiếp sau nếu được làm người nữa
Xin nguyện làm người nước Việt Nam.

Non Nước Việt Nam, Non Nước Tôi

Tháng 7 - 2004

Từ thuở Long Quân tuyên phát cờ
Trăm con một bọc mẹ Âu Cơ
Hùng Vương mở nước con giữ nước
Chữ “S” hình cong vững bền bờ

Tổ quốc Việt Nam thật mến yêu
Cầu tre lắt léo nhịp cầu kiều
Đò ngang đò dọc non liền nước
Cắm tú giang sơn thật mỹ miều

Quê hương một dãy kết ba miền
Sông núi muôn đời của Tổ Tiên
Uống nước nhớ nguồn cây nhớ cội
Ngàn năm rạng rỡ giống Rồng Tiên

Từ ngàn năm trước đến ngàn sau
Tuế nguyệt phong sương dẫu đổi màu
Máu đỏ da vàng không biến đổi
Việt Nam muôn thuở mãi cho nhau

Từ Nam Quan đến mũi Cà Mau
Non nước nước non quyện một màu
Đồi núi đồng bằng ra biển cả
Kết tinh thành nước Việt minh châu

Non nước Việt Nam non nước tôi
Nước non non nước bốn phương trời
Nước non vang vọng hồn non nước
Non nước này là non nước tôi.

Miền Bắc quê hương tôi

Tháng 7-2005

Miền Bắc quê hương tôi

Từ thuở khai sinh, đã núi rừng hùng vĩ
Từ thuở nằm nôi, đã giòng giống Tiên Rồng
Đầu gối Trường Sơn, chân duỗi Biển Đông
Gắn bó, keo sơn, hy sinh, chịu đựng
Bắc, sáu tỉnh địa đầu, núi rừng gió lộng
Nam, vùng đất phì nhiêu, rộng mở thênh thang
Dân quê tôi, phải nặng gánh giang san
Người quê tôi, phải đội trời đạp đất
Miền Bắc quê hương tôi
Mang tiết tháo tự muôn đời, bất khuất
Vác trung trinh tự muôn thuở, kiêu hùng
Gìn ngàn xưa, để giữ đến vô cùng
Luyện gai góc, để rèn gương son sắt
Luôn đi đầu nên trả giá quá đắt
Ghi kỷ cương nên đền lại về sau
Thuyền ngược xuôi, vững tay lái con tàu
Vượt bão táp, miễn về sông bến cũ
Miền Bắc quê hương tôi
Là cái nôi, đầu đời nhả nử
Là văn vật, kiêu diễm đan thanh
Là khai nguyên, vóc dáng tinh anh
Tự nguồn gốc và truyền trao thế hệ
Miền Ngược, Miền Xuôi, đi về không dễ
Đá tảng, hòn chồng, lăn lóc nhiều khe
Năm ngàn năm, vẫn nguyên vẹn ước thề
Cho non nước vẫn đời đời, muôn thuở
Miền Bắc quê hương tôi
Mang điệu hát bi ai, làm sao không nhớ
Mang lời ca hoành tráng, làm sao không thương
Nên đi đâu, dù cách mấy đoạn đường
Nhớ Việt Nam, là nhớ cái nôi dân tộc
Cả Việt Bắc, là núi rừng đồ dốc
Cả Trung Du, là đèo kéo điệp trùng
Chạy về xuôi, cuối lưu vực sông Hồng
Ra tận biển, cho bênh bồng sóng nước
Miền Bắc quê hương tôi
Hùng dũng, hiên ngang, quân thù khiếp phục
Khí tiết đường đường, muôn thuở soi chung
Lẫm liệt, hy sinh, chịu đựng tới cùng
Tiếp nối huy hoàng, rạng danh kim cổ
Miền Bắc ơi, quê hương tôi từ độ
Thuở khơi dòng, khai mở non sông
Nên đi đâu, lòng luôn nhớ dặn lòng
Thương cho những con người, ngàn năm văn vật
Miền Bắc quê hương tôi
Gian khó oằn vai, chung lưng đấu cật
Sông núi hiểm nghèo, chống đỡ làm than

Đất nước hồn thiêng, ngang dọc ngang
Nhưng rất chân tình, và giàu lòng mẫn cảm
Tiếng hát xa đưa, câu hò tản mạn
Khúc nhạc muôn đời, tình tự yêu thương
Ta mang tiếng hát lên đường
Ai người Miền Bắc quê hương của mình
Thương nhau như bóng thương hình
Nhớ nhau như nguyệt lung linh trắng vàng
Ta mang tiếng hát âm vang
Thương thương nhớ nhớ trên đàng ta đi !

Miền Trung quê hương tôi

Tháng 7-2005

Miền Trung quê hương tôi
Ruộng quán khô cằn, đất cày lên sỏi đá
Một nắng hai sương, giọt mồ hôi lã chã
Cơm độn ngô khoai, từ thuở mới chào đời
Những khó nghèo, đập giữa con người tôi
Theo thời gian, thường già hơn trước tuổi
Miền Trung quê hương tôi
Miền thùy dương, biển ngàn khơi gió gọi
Sóng điệp trùng, xô đẩy kéo bờ xa
Dãy Trường Sơn nghiêng rừng thấp mặn mà
Đèo cao cả vắt đỉnh đồi diệu vợi
Vừa lớn lên đã nghe tiếng mẹ gọi
Bước vào đời lại thấm thấu lời cha
Nhớ không con, luôn thương nước thương nhà
Dù có trải thời kỳ nào cũng vậy
Miền Trung quê hương tôi
Đất hẹp người đông nên đi đâu cũng thấy
Mang nặng vác đau nhưng miệng thắm môi cười
Một bước đến rồi, muôn bước sẽ không nguôi
Khổ cực trăm chiều, nhưng giàu tình giàu nghĩa
Sống đậm đà, ngọt ngào như đường lau vị mía
Lòng thanh tao, hiền dịu như dứa nỡn hương cau
Mắt hần sâu, luôn chứa đựng một màu
Tâm dũng khí, nhuộm thanh thiên sông núi
Miền Trung quê hương tôi
Đất khô cằn một đời cặm cụi
Sỏi đá mòn đập dũa gian lao
Sóng nhấp nhô lòng chẳng xôn xao
Biển gầm thét không hề khiếp phục
Lại nhớ câu, sông có khúc người có lúc
Lại nghe câu, khi lên dốc lúc xuống đèo
Đá dẫu mòn nhưng lòng dạ chẳng đo

Sông dù cạn nhưng muôn đời không đổi
Miền Trung quê hương tôi
Một nguyện ước, vịn cầu thề mãi mãi
Hai truân chuyên, trọn gánh vác hy sinh
Ba gian lao, rèn đức tính trung trinh
Bốn khó nhọc, luyện can trường nghị lực
Trên đời dốc hay tận cùng đáy vực
Vẫn ngẩng đầu, và bước tới hiên ngang
Mỗi bước đi là lẫm liệt đàng hoàng
Không khép nép, hay gục đầu cúi mặt
Miền Trung quê hương tôi
Vốn khổ nghèo nên không e khúc ngặt
Dẫm chông gai nên không ngại gió sương
Càng gian truân càng bảo bọc hồ tương
Càng hiểm hóc càng giã mềm sỏi đá
Miền thù dương, ôi mến thương chi lạ
Sóng rạt rào, ôi ngát đượm tình quê
Núi ven non, ấp ủ vịn ước thề
Sông ven biển, cuu mang tình non nước
Ai có về Miền Trung
Cho tôi xin gởi trước
Thăm con người, và thăm cả Miền Trung
Hẹn lòng hai chữ thủy chung
Trọn tình non nước tận cùng mới thôi
Cho tôi mang cả cuộc đời
Đề thương để nhớ ai người Miền Trung !

Miền Nam quê hương tôi

Tháng 7-2005

Miền Nam quê hương tôi
Ruộng lúa phì nhiêu, cò bay thẳng cánh
Đò dọc đò ngang, sông nước hữu tình
Thuyền nổi sóng thuyền, lạch nổi bờ kinh
Hương thơm tình nồng, thơm thơm bông lúa
Tiếng hát câu hò, tin yêu chan chứa
Cuộc sống trong lành, gió mát trăng thanh
Lồng lộng mênh mang, mây trắng trời xanh
Kiều diễm mộng mơ, tranh thêu gấm vóc
Miền Nam quê hương tôi
Đất trời cho, ít trải qua gai góc
Của bát ngàn, ít thấm vị trầm kha
Sống thật chân, nên tình nghĩa đậm đà
Đời non trẻ, ba trăm năm lịch sử
Người Miền Nam, như câu hò tình tự
Dân Miền Nam, như tiếng hát đầu đời

Như con cò, bay lá lướt thành thoi
Như con cá, nhớn nhơ trên sóng nước
Miền Nam quê hương tôi
Sống đơn sơ như cây tràm cây đước
Luôn vỗ về như thuyền đậu bên đê
Tóc buông vai, xỏa một mái ước thề
Hồn êm đẹp, thưở hẹn hò niên thiếu
Môi mỉm cười, kết nụ hoa hàm tiếu
Mộng bình thường, dệt màu tím hoa sim
Tình nồng nàn như máu chảy về tim
Thật bình dị nhưng kiêu sa diễm tuyệt
Miền Nam quê hương tôi
Vốn bao dung không nặng nề tiêu tiết
Vốn khiêm từ không câu nệ hơn thua
Lợi danh chi, hoa trái sẵn bốn mùa
Nhân ảnh chi, những hơn thua phù phiếm
Đất Miền Nam như con tàu vĩ tuyến
Để cho người Miền Bắc, với Miền Trung
Chỗ dừng chân và vui sống thông dong
Sau những chuỗi đầy gian truân xuôi ngược
Miền Nam quê hương tôi
Dù đi sau nhưng đã được về trước
Ba trăm năm như hiện thể thanh bình
Cho cả quê hương, đất nước của mình
Bông hoa đẹp đã ngàn năm xây dựng
Đất êm ả, đá mềm chân cứng
Ngọc viễn đông, có sẵn bạc vàng
Ngày đang lên, đợi đêm ngủ chưa tàn
Trăng chiếu rọi, chờ hoàng hôn chưa tắt
Miền Nam quê hương tôi
Nước mặn đồng chua, nhưng lúa mùa dư dật
Gạo thóc đầy sân, nắng ấm đã đem phơi
Miền Nam quê của tôi ơi
Tôi mang tiếng hát đầu đời lớn lên
Miền Nam đi dễ khó quên
Như sông bến nước mon men bên đường
Hò đưa tiếng nhạc du dương
Như bông lúa sớm vương vương nắng chiều
Cầu tre lắt lẻo cầu kiều
Người đi kẻ đến dập dìu lại qua
Tôi mang tiếng hát lời ca
Bập bùng bếp lửa mọi nhà Miền Nam
Tôi mang khúc nhạc lên đàn
Lúa reo gió nắng Miền Nam chan hòa
Miền Nam là lá là hoa
Như thêu nền ngọc kết tòa thiên thư !
Miền Nam, quê của tôi ơi !

Việt Nam quê hương tôi !

Tháng 7-2005

Việt Nam tổ quốc tôi
Của giòng giồng Lạc Hồng, năm ngàn năm văn hiến
Khai quốc, an bang, tạo lập quê hương
Đã tận xa xưa, từ thuở Hùng Vương
Cho đến hôm nay, trải dài lịch sử
Nét đẹp đầu đời, quê hương tình tự
Lưu vực sông Hồng, vùng đất phì sinh
Giòng giồng Rồng Tiên, lượn khúc uốn mình
Thành mảnh dư đồ, hình cong Chữ □S□
Việt Nam đất nước tôi
Một dân tộc hiền hòa, nhưng trung kiên bất khuất
Trọng đức hiếu sinh, nhưng quật khởi quật cường
Ngoài, chống ngoại xâm. Trong, dựng yêu thương
Như tình nghĩa đồng bào, như anh em một bọc
Xương trắng chất chồng, cao hơn đỉnh dốc
Máu đỏ thấm sâu, hơn biển hơn sông
Vì nước vì dân, trên dưới một lòng
Hồn thiêng khói quyện, cờ bay phát phới
Việt Nam quê hương tôi
Dân tộc kiêu hùng, ngẩng đầu đi tới
Trí dũng có thừa, ngang dọc ngang
Nhứt hô bá ứng, bảo vệ giang san
Sạch bóng ngoại xâm, đời đời oanh liệt
Một, cố thủ, muôn người như một
Hai, cầm canh, giữ thế an toàn
Ba, quyết tiến, sử tích huy hoàng
Bốn, khả hoàn, bài ca chiến thắng
Việt Nam dân tộc tôi
Tay trong tay, lòng bên lòng sâu nặng
Biển có lay, và núi có thể dời
Nhưng Việt Nam, vẫn một khối tuyệt vời
Là chân lý, không có gì chuyển được
Vỗ Biển Đông, cuộn cao hơn sóng nước
Tựa Trường Sơn, bền vững hơn núi non
Rèn tâm lực, sáng chói hơn sắt son
Luyện chí khí, đất trời còn rúng động
Việt Nam, đồng bào tôi
Hồn tươi đẹp, còn hơn thêu giác mộng
Sống hữu tình, còn hơn dệt ước mơ
Xây gấm vóc, còn hơn những bài thơ
Trông cảm tú, còn hơn tranh diễm ảo
Noi thánh đức, để tô bồi vương đạo

Rọi hiền nhân, để dè bỉ bá quyền
Hòa thiện mỹ nên đẹp cả ba Miền
Ươm chơn thể nên người người sáng lạng
Việt Nam, người dân tôi
Trọng bằng hữu, nên kết thân bốn biển
Trọng tương lân, nên bầu bạn năm châu
Vốn đường đường, nên bất cứ nơi đâu
Biết xử sự và công bằng giao tế
Dù một người, hay muôn người cũng thế
Dù một năm, hay đến cả muôn năm
Vẫn thanh thiên vằng vặc tựa trăng rằm
Vẫn chói lợi huy hoàng vang kim cổ
Ta bước đi, quê hương ta đó
Hỡi những người Việt Nam ta ơi
Hãy truyền trao, đón nhận, mỉm cười
Việt Nam rạng rỡ sáng ngời
Việt Nam muôn thuở, của người Việt Nam.

Ba chị em !

Tháng 7-2005

Ba chị em, giống Lạc Hồng quê Mẹ
Được sinh ra dân lớn trên quê hương
Ba núp nhau trang trái vạn nẻo đường
Đếm ngược lại trở thành Nam Trung Bắc

Tình thâm thiết như câu hò réo rắt
Yêu nồng nàn như khúc nhạc du dương
Trông kiêu sa, nhưng mộng ước bình thường
Trông diễm lệ, nhưng đượm sâu cay đắng

Rào rạt tựa Biển Đông, nên tình sâu nghĩa nặng
Nước đổ tự đầu nguồn, nên nước mắt chảy xuôi
Bồi quê hương, luôn nay lỡ mai bồi
Nên lòng dạ nát tan, và tơ tằm rút mãi

Ba chị em, đi từ mũi Cà Mau, đến Nam Quan cửa ải
Người ngủ yên, chưa sạch bóng quân thù
Người đứng ôm, hương hồn đá vọng phu
Người đầu chít, mấy lần khăn tang trắng

Chị Miền Bắc, câu Ả đào văng vẳng
Em Miền Trung, ngưng tiếng Chèo ò ngang
Em Miền Nam, ngưng câu Hò còn vang
Cùng đắm lệ cho quê hương ẩm ướt

Từ nước mắt, đã biến thành giòng nước
Từ vọng phu, đá mới chất nên non
Từ vành khăn, vuông kết lại thành tròn
Từ chan chứa, mặn mà hương quê mẹ

Tóc xoa vai, miệng thì thầm nói khẽ
Ba chị em, mỗi kẻ một niềm đau
Bắc Nam Trung dù non nước một màu
Nhưng mỗi nét của mỗi miền riêng biệt

Mắt em xanh như bầu trời xanh biếc
Mắt chị huyền như đen láy màu đen
Mắt tôi mờ như muốn gửi lãng quên
Ba chị em, cùng nhìn nhau ánh mắt

Đâu là cảm tú, giang sơn gấm vóc !
Đâu là chị em, con gái mộng mơ !
Đâu là trinh nữ, chiếc nón bài thơ !
Quê hương ơi, biết bao giờ hết khổ !

Chị ơi chị ! Lá thu vàng mấy độ ?
Em ơi em ! Lúa trĩu mấy mùa bông ?
Ba chị em, nước đổ mấy bờ sông ?
Biết khi nào, vỗ về sông bến cũ !!!

Hợp tan, tan tụ
Tụ tán, nổi trôi
Chị em, khác thuở nằm nôi
Nhưng tình không khác một lời nghe em
Bắc Nam Trung vẫn êm đềm
Tình bao la quá, thênh thênh không thời
Hờ ơi, tiếng hát ru hời
Hò ơi, tiếng hát muôn đời chị em !!!

Ba anh em !

Tháng 7-2005

Ba anh em trên quê cha đất tổ
Tựa nương nhau từng giòng sông quê hương
Dù trải qua những dâu biển tang thương
Nhưng muôn đời không bao giờ lay chuyển

Tiết tháo, trung trinh, cờ bay, khói quyện
Đầm ướt máu đào, bảo vệ non sông
Hải biến diền tang, hồ thi tang bông
Lẫm liệt oai hùng, vẹn thề nguyện ước

Anh Miền Bắc, thưở dựng cờ mở nước
Năm ngàn năm, từ độ mới khơi dòng
Quãng đường dài, bao hưng thịnh suy vong
Vẫn chống chọi và hiên ngang đi tới

Em Miền Trung, ngập chiến chinh lửa khói
Mảnh đất Chiêm, nghe thồn thức hồn đau
Từ đời Trần lần lượt trở về sau
Tám trăm năm, thưở bắt cầu Ô-Lý

Em Miền Nam, bốn trăm năm đổ lại
Rộng phi nhiêu Thủy Chân Lạp ngày nào
Chân bước đi, nghe gió lộng rì rào
Đến Cà Mau, nơi tận cùng đất nước

Ba anh em, đời sau qua thưở trước
Tiếng hoan ca theo nhịp khúc quân hành
Cùng nắm tay, cùng cất bước hùng anh
Cùng dựng nước, và cùng nhau mở nước

Ái Nam Quan, kê núi đồi Sơn cước
Mũi Cà Mau, lặn sóng vỗ trùng dương
Thành quê hương non nước Việt yêu thương
Tay trong tay, lòng bên lòng, gìn giữ

Ba anh em trên quê hương tình tự
Chiều rung rung nghe lệ sử chan hòa
Bao máu xương chồng chất của ông cha
Bao máu xương của anh em nằm xuống

Biển đông sóng cuộn
Khói tỏa Trường Sơn
Bền vững sắt son
Dựng xây tổ quốc

Từng nét sử đan thanh
Ca bài ca thống nhất
Của em, của tôi, của anh
Kết tinh non nước Ba Miền

Cờ bay, khói quyện hồn thiêng
Non sông liền núi, núi liền non sông
Rạng danh muôn thưở Lạc Hồng
Anh em một cội, giống giòng Rồng Tiên
Ba chân thạch trụ như kiềng
Muôn năm bền vững Ba Miền Việt Nam.

TÔI LÀ NGƯỜI MẮT CƯỜM

*Sáng tác nhằm mục đích Cứu Trợ Người Mắt Cườm tại VN
Tháng 9-2003*

Tôi là người mắt cườm
Phủ mờ thân phận
Chỉ thấy thật gần
Không thấy được xa
Tôi ước mong đôi mắt sáng thôi mà
Nhưng mắt đã có cườm thì làm sao sáng được !
Lúc còn nhỏ rõ sau rõ trước
Tuổi càng già nửa thấy nửa không
Phận đuổi đeo nào vợ nào chồng
Di truyền lại thêm con thêm cháu
Cả cuộc đời mượn cơm trả gạo
Cái nợ lần mượn cháo trả cơm
Cái hăm hiu, ai cũng ngó cũng dòm
Nghèo cú để trời chê đất chán
Ở trường học thua bè thua bạn
Ra trường đời thiếu trước hụt sau
Áo quần đắp vá đủ màu
Cơm canh dưa muối chén đầy chén lưng
Vợ thì mua gánh bán bưng
Chồng thì làm mướn có chừng vậy thôi
Nhà tranh con đứng cháu ngồi
Vì cườm mà khổ ba đời ai hay ?
Mở mắt cho to, nhưng vì cườm choán chỗ
Giữa ban ngày, nhưng vì cườm nên ngỡ ban đêm
Nghe người ta diễn tả con mắt sáng mà thèm !
Cái diễm phúc bình thường,
nhưng người mắt cườm đâu có được !
Riêng phận tôi cườm, sao cũng mặc
Có dè đâu, cái nợ vợ chồng lần lượt tới con
Nồi nào vung nấy, ráng cho được vuông tròn
Nhưng đời dài ra, nên bỏ hòn chồng chắt
Bỏ hòn là chi ? Mà lòng tôi đầy, chật !!!
Cay đắng vì cườm từ thuở tôi mang
Mới sinh ra đã thua họ thua hàng
Nói chi nữa đến làng trên xóm dưới
Bóng tôi giăng ngang màn đêm bủa lưới
Vì mắt cườm, lại càng thua thiệt biết bao
Chi “SÁNG, MỜ” đã khổ thế nào ?
Còn nói chi đến cuộc đời, nhân tình, thế thái ???
Người mắt cườm ơi !
Mình tâm sự nhau nghe
Xin đừng trách tôi và đừng ái ngại

Phận tôi mắt cườm biết bao khổ ái
Ai người mắt cườm cũng vậy mà thôi !
Vừa mới lớn lên, họ thì thăm nhau
Mình đã mắc cỡ rồi
Huống chi bao nhiêu cái khổ ở đời,
biết sao mà nói !!!
Ngẫm phận mình đắng cay mòn mỏi
Rời chồng, rời vợ, rời con
Cột, trói thương thân !!!
Vì cườm mà khổ bao lần
Vì cườm chông chất nợ nần xưa nay
Vì cườm đeo đuổi tháng ngày
Cả đời khôn khổ thương thay hử cườm ???
Nghe đâu chữa được mắt cườm
Có con mắt sáng, có còn hơn không ?
Chữa con ! chữa vợ ! chữa chồng !
Một đồng không có ! Tiền không thế này ???
Mình già đã khổ xưa nay
Ráng dành ráng dùm, có ngày cho con
Bớt ăn, bớt uống, bỏ lon
Xuống sông tát biển, lên non bắt còng
Vợ thì mượn gánh trả đong
Chồng thì mưa nắng vén giồng ngô khoai
Ngồi đây than trách cũng hoài
Mượn thêm không được họ đòi nợ xưa
Con ơi đừng có hỏi thừa
Lâu nay dành dùm cũng chưa đủ mà !
Một ngày mai nữa không xa ???
Cho con mắt sáng cho cha mẹ mừng
Còn cha, còn mẹ, ĐỪNG !!! ĐỪNG !!!
Lo con trước đã, tới chùng mẹ cha
Mai kia một nợ ấy mà ???

Cuộc Sống NGƯỜI CÙI

*Sáng tác nhằm mục đích kêu gọi cứu trợ Người Cùi tại Việt Nam
Tháng 10 – 2003*

Thương thay thân phận người cùi

Cả đời lê lét nhủi chui thế này

Đất trời bao lớn nào hay
Người cùi quanh quẩn tháng ngày trong khung
Lết lê mòn mỏi một vùng
Lết ra ngao ngán, lạnh lòng lét vô
Lết mòn vỏ lớp làm mo
Dày thêm lớp nữa lét cho hết đời
Lết mòn kiếp sống rã rời
Lết mòn thân phận toi bời ruột gan

Lết lê nước mắt hai hàng
Lết reo nhân thế động lòng ban cho
Lết theo chế độ cân đo
Khẩu phần qui định đói no chịu đời
Lết mong thiên hạ gặp thời
Thi nhau từ thiện cứu đời, tới lui
Lết chờ Ngày Hội Ngày Vui
May ra được ngửi chút mùi thơm tho
Lết mong thế giới đầy bồ
Cho thêm manh áo, bộ đồ che thân
Lết cho cứu tế xoay vần
Một Ngày VUI NHỎ, phong trần bao năm
Ai ơi quanh chỗ tôi nằm
Mùi thơm “ô ứ”, muối mòng “ca vang”
Tôi mang kiếp sống phũ phàng
Vợ chồng con cái cũng quàng theo tôi
Tay chân phong, hủi, phì, lòi
Rớt dần, ngấn bớt, lia, còi, thân đau
Cùi khô, cùi ướt, cùi màu
Cùi thân, cùi phận, cùi nhau, cùi li
Đã cùi mà lại biết đi
Ăn dần thân thể chết thì mới thôi
Hôm qua, cái đó của tôi
Hôm nay nó rớt, chớ đời của ai
Nhìn xem thì biết đây này
Hôm qua còn ngón, hôm nay không còn
Cho tôi xin lại “héo mòn”
Cả lon, cả hộp khô dần của tôi
Dù cho nó thúi nó hôi
Thúi hôi, hôi thúi, thúi hôi chút mà !
Cũng là của Mẹ của Cha !!!
Của Anh của Chị, cả Nhà của Tui !!!
Ai ơi ! Thế giới người cùi
Loi nhoi, lúc nhúc, nhủi chui một tàu
Một tàu cùi hủi khổ đau
Chờ cho hết kiếp con tàu tang thương
Một tàu cùi hủi không đường
Quay qua quần lại thê lương tháng ngày
Một tàu cùi hủi đắng cay
Đắng cay chồng chất phủ dày tháng năm
Người đời bay nháy xa xăm
Người cùi lê lét chỗ nằm không xa
Người đời trời đất bao la
Người cùi đây ấp một nhà đóng khung
Người đời non biển vẫy vùng
Người cùi một khoảnh chia chung thân tàn
Người đời ngày một cao sang

Người cùi co lại đầu mình tứ chi
Người đời chạy nhảy đứng đi
Người cùi bò, lết, nằm ì một nơi
Tôi đâu có trách ông trời !
Thân tôi tôi chịu kêu trời với ai !
Tôi đâu có dám kêu nài !
Ai cho ? Xin cảm ơn dài tình thương !
Tôi xin : một kiếp chán chường
Đừng rao đừng bán đừng vương người thường ?
Tôi xin : một kiếp đau thương
Cùi ơi, cùi hỡi !!! Đừng vương người ngoài ?
NGƯỜI MÀ NẾU CÓ LÔI THÔI !!!
NGƯỜI TA XA LÁNH KHỔ ĐỜI NGHE CHƯA !!!
Xin nhân gian có dư thừa
Nhỏ lòng từ ái đẩy đưa người cùi
Xin nhân gian mãi an vui
Thương một thế giới, tới lui để nhờ
Xin nhân gian đẹp như mơ
Thương một thế giới mịt mờ tối tăm
Nhân gian hát hội trăng rằm
Người cùi hát hội tháng năm rã rời
Nhân gian xin cứ vui chơi
Người cùi lủi thủi hết đời mà thôi
XIN TRỜI GIỌT NẮNG LẼ LỘI !!!
XIN NGƯỜI GIỌT LỆ NHỎ NHỎI CHÓN NÀY !!!
NGƯỜI CÙI KHỔ LẮM AI HAY ???

EM BÉ MỒ CÔI

*Sáng tác nhằm cứu trợ. * 2003 **

Em mang một kiếp con người
Em mang một kiếp không vui
Em mang tiếng khóc chào đời
Em mang cuộc sống lẻ loi

Em là em bé mồ côi
Nổi trôi từ độ nằm nôi khóc nhè
Ngay từ tấm bé oe oe
Bè trôi không bến, lúa mè không ươn
Ngẫm rằng dưới đất chui lên
Trên trời rớt xuống bồng bênh muôn nơi
Vừa mang tiếng khóc chào đời
Không cha không mẹ cạ lời ai lo
Người ta sữa mẹ thơm tho
Trong vòng tay mẹ ngủ cho yên lành
Còn em không mẹ, bỏ quanh

Tay nâng bình nhựa cũng đành vậy thôi
Người ta có mẹ, ru hời
Em không có mẹ nằm nôi liếc nhìn
Người ta có mẹ, đòi xin
Em không có mẹ, lặng nhìn, chờ cho
Người ta có mẹ, ấm no
Em không có mẹ, co ro một mình
Người ta có mẹ đẹp xinh
Em không có mẹ, muỗm mòng thò ra
Người ta có mẹ, khóc la
Em không có mẹ, khóc la ăn đòn
Em nghe những tiếng ví von
Hoa rơi lá rụng mà còn là may
Rồi em theo tháng với ngày
Theo bè theo bạn đến nay những là
Không cha không mẹ không nhà
Không anh không chị không bà không con
Trèo lên cửa ải tìm non
Xuống sông tìm biển da mòn thịt thau
Một tiếng cha, nghe mà đau
Một tiếng mẹ, gợn đủ màu mồ côi
Tiếng cha tiếng mẹ xa xôi
Tiếng anh tiếng chị ôi thôi lưng tròng
Mồ côi còn có chi mong
Một thân trôi nổi theo dòng mênh mông
Tiếng cha tiếng mẹ trống không
Tiếng anh tiếng chị đêm đông lạnh lùng
Mồ côi những trẻ chơi chung
Kết vòng tay lớn ai cùng mồ côi
Mồ côi ai nữ phân đôi !
Cùng trong bọn trẻ đứng ngồi một bên
Mồ côi thế giới chưa quen
Tình người chưa cạn thế nên mới còn
Voi thì ăn cỏ già non
Mồ côi mà bỏ có còn hay không ?
Tuổi thơ em chẳng bông hồng
Hồng còn không có trắng trông có gì ?
Trắng hồng gợn những biệt ly
Em không cha mẹ biết gì mẹ cha !
Mẹ là tiếng nói chưa ra
Cha là tiếng nói cha à, cha ơi !
Phận mồ côi, khóc hay cười
Khóc ai dành dỗ, cười thời ai nghe !
Ai ơi tiếng hát câu vè
Mẹ cha anh chị thềm nghe quá chùng !
Từng không én liệng chiều xuân
Én bay mặc én, xuân chùng không hoa !

Lớn lên em ráng làm hòa
Hòa vào trường học, và hòa tuổi thơ
Hòa vào thế giới hững hờ
Hòa vào nhân thế không chờ đợi ai
Rồi em sách vở dùi mài
Lớn lên nhờ của bòn chài ban cho
Thử tìm cội cũ cây to
Thử tìm gốc gác lần mò cho em
Trong nhà thương họ giở xem
Bên phòng hộ tịch cũng kèm một câu
Một câu không có đuôi đầu
“Vô danh”, cha mẹ biết đâu mà tìm
Họ chúc em được bình yên
Tìm cha tìm mẹ lên miền hoang vu
Nước mắt em, ứa hoen mờ !
Hoen lên đỉnh núi, mờ bờ thùy dương !
Em mang giọt lệ đau thương
Từng bước chân, đếm trên đường đơn côi
Nghe cay ! đắng đắng bờ môi
Nghe tim ! nặng nặng nhức nhối kiếp người
Mồ côi em cũng cười tươi
Tươi trong cái héo xa xôi đáy lòng
Mồ côi nào dám ước mong
Quanh em đã ản cái vòng chữ không !!!
Xuân tàn hạ chứa thu đông
Cho em được sống theo dòng thời gian
Người ta có họ có hàng
Cho em sống giữa nhân gian bốn bề
Người ta no ấm phủ phê
Cho em nguyện sống Lời Thề nhớ ân
Ân nuôi dưỡng của thể nhân
Ân Thầy, ân bạn, ân gần, ân xa
Ân mang bốn bề là nhà
Xin đừng han hỏi : Em là Mồ Côi !
Em ơi đừng khóc em ơi !!!
Cho tôi xin hỏi, ai người thương em ???

Tôi mang THÂN PHẬN NGƯỜI MÙ

*Sáng tác nhằm mục đích kêu gọi giúp đỡ Người Mù tại Việt Nam
Tháng 09-2003*

*Tôi mang thân phận người mù
Cuộc đời tăm tối âm u
Tôi mang kiếp sống mịt mù
Đất trời khép lại hoang vu
Tôi mang thân phận người mù
Cuộc đời trả lại cho ai*

*Thân tôi khôn khổ ngục tù
Sáng mờ đâu có hôm mai
Cuộc sống cho ai
Đời chết không hai
Bóng tối âm u, còn dài
Ngày tháng bao lâu
Còn có trăm năm
Vò vớ xa xăm, âm thầm
Tôi mang thân phận người mù
Tháng ngày, sáng tối không hai
Cuộc đời đâu của riêng ai
Lần bước đơn côi, miệt mài
Tôi mang thân phận người mù
Cuộc đời khép lại trong tôi
Một ngày là cả thiên thu
Bóng tối âm u, ngục tù !!!*

Tôi mang thân phận người mù
Ngày dài đêm ngắn âm u cũng là
Người mù đếm những xót xa
Đêm dài ngày ngắn cũng là bóng đêm
Ai đem phủ kín khung rèm ?
Nào ai hiểu được bức thềm hoang vu ?
Thời gian đếm những mịt mù
Một ngày cũng thế, thiên thu khác gì !
Lần mò từng bước tôi đi
Mò trong bóng tối biết gì thời gian
Lần mò từng bước bẽ bàng
Làm sao biết được nhân gian thế nào ?
Lần mò từng bước thấp cao
Thân còn không thấy, thấy nào thế nhân ?
Lần mò phận lấy thương thân
Làm sao biết được phương gần phương xa
Nghe tiếng Cha, biết vậy mà !
Nghe tiếng Mẹ, Mẹ ấy à, Mẹ ơi !
Bóng hình nào thấy trong đời
Dung nhan nào biết ngô khôi dê hèn !
Rà qua, soát lại làm quen
Nhấp nhô, thò thõm, hom hem, nhô lồi
Đếm trong trí nhớ lần hồi
Góc hình, khía cạnh mà lồi ra dùm
Ở đời muôn sự vô cùng
Người mù mừng tượng chung chung khác gì ?
Ở đời muôn loại li ti
Người mù mừng tượng biết chi vẽ vờ ?
Người đời màu sắc muôn lời
Người mù đen đỏ tằm hơi một màu

Người đời nhìn rộng thấy sâu
Người mù một khối ưu sầu đắng cay
Người đời tối sáng đêm ngày
Người mù một khối mà xoay nhân tình
Người đời thành bại nhục vinh
Người mù một khối, một mình, một thân
Lắng nghe cát bụi phong trần
Lắng nghe thể thái phù vân đời
Lắng nghe thiên hạ vui chơi
Lắng nghe tê tái cho đời thêm đau
Lắng nghe đổi sắc thay màu
Mà nghe giọt lệ chưa lau đã sần
Người mù từng bước theo chân
Từng sa hụt hẫng khỏi tầm vói tay
Người mù lần bước đọa đày
Mà vui, mà khóc, mà lay, mà cười
Người mù nào có héo tươi !
Héo tươi chi nữa phận người tối tăm
Ba mươi nào khác ngày Rằm
Ba vạn sáu cũng âm thầm, ai hay ???
Người mù không có đêm ngày
Chỉ nghe, chỉ đón, chỉ chầy, chỉ trông
Bốn mùa xuân hạ thu đông
Người mù quờ quạng mà không bốn mùa
Trả đời bóng dáng hơn thua
Tôi mang tăm tối để lừa thương đau
Trả đời cuộc sống sang giàu
Tôi mang mờ mịt mà lau phong trần
Trả đời cát bụi phù vân
Tôi mang thăm thẳm đánh vàng trắng soi
Trả đời đắp vẽ tô bồi
Tôi mang cô quạnh đứng ngòai một bên
Trả đời trời đất mông mênh
Tôi mang hải giác núp rèm thiên nhai
Trả đời sáng tối hôm mai
Tôi xin mang hết ngày dài tháng năm
Tôi đi, tôi đứng, tôi nằm
Tôi nghe tiếng nói xa xăm đáy hồn
Nghe từng tiếng nói nỉ non
Vọng vang nho nhỏ, soi hồn gọi ai ???
Tôi nghe thảng rộng năm dài
Không hình, không bóng, không phai, không mờ
Tôi nghe trong mộng trong mơ
Đời không sáng tối, dật dờ bóng đêm
Tôi nghe bóng dáng nhớ quên
Phong sương mấy lớp khép thêm hoang vu
Ai ơi, thế giới người mù !

Một thu, hơn nữa, thiên thu cũng là
Ai ơi, bóng tối dần qua !
Ngày qua đêm lại cũng là bóng đêm
Tôi xin bóng tối im lìm
Tôi xin nhân thế đừng thêm mù lòa !!!
Cuộc đời là lá là hoa
Xin nhân gian, chớ đại khờ tôi tằm
Đẹp không ánh sáng trăng rằm !
Còn không bóng tối xa xăm mịt mờ ?
Cuộc đời ai mộng ai mơ ?
Còn tôi thân phận mù mờ thiên thu !!

Tình Dài Hóa Ngắn, Một Cõi Đi Về

Ngày 15-11-2003

Mặc Giang

Ba mươi năm, quãng đường một phần ba vạn sáu
Tên của em, ẩn ở đâu lộn bùn cáu chưa về
Nay cảnh đày, mai cảnh đọa lê thê
Ai đã mệnh danh, để cho em ngục tối ?
Ba mươi năm, tại sao không dám gọi ?
Cửa đóng khung, quyền lực khép bạo tàn
Nhà không nóc, bóng tối sợ hai man
Ngày không đến, bình minh xa diệu vợi !
Ngựa đã thặng cương, một đường lao tới
Trâu đã vướng cày, giẫm nát đồng xanh
Núi bảo là sông, nhắm mắt cũng đành
Sỏi đá nói gạo com, đâu dám trái
Em nằm đó, ba mươi năm quay lại
Bảy mươi năm, đã cuốn hút một bè !
Mỉm cười đi em, tha thứ em nghe !
Thương cho em, có trái tim không dám thờ
Thương cho em, cúi đầu chống đỡ !
Miệng ngậm cam, dù có vỡ tâm can
Mảnh hôn đau, dù cay xé ngập tràn
Em có biết, tôi đã khổ
vì em luôn giam hãm trong tâm tư, lẽ sống
Hãy mở từ tâm, cho dòng máu tươi khơi động
Hãy mở vành mi, chào giọt lệ biết yêu thương
Em sẽ đến bên tôi, không cần nẻo cần đường
Vì bảy mươi năm, đã mù say lầm lạc !
Tôi nói cho em nghe !
Cùng bước nhau về cánh đồng quê, ca hát
Lúa đã lên bông, reo nắng ấm, ngẩng đầu
Đám mạ non, không vui dập chìm sâu

Hạt ngọc đã từ lâu, mòn gốc rạ !
Em cũng có trái tim
Đâu phải là gỗ đá !
Cùng là khối thịt da
Ai lại chẳng nghe đau !
Tội tình chi, lần cửa trước, trốn cửa sau
Ta cứ bước nhau về
Nước phải có nguồn
Tổ phải có Tông
Biên rộng nhờ sông
Cây cao nhờ cội
Ba mươi năm, đến nay mới gọi
Tên của em, một cỗi đi về
Xin cúi đầu, thưa gửi Bóng Mẹ Quê
Tha tất cả một lũ con hư hỏng
Mẹ đã chết rồi, nhưng tim Mẹ nóng
Vành môi khô, Mẹ hé mở nụ cười
Là anh là em, cùng một Mẹ đó, em ơi !
Mẹ đã chết, nhưng từ nay Mẹ sống
Ba mươi năm, chợt như tỉnh mộng
Bảy mươi năm, một cỗi đi về
Anh chị em, tấm gôi tình quê
Sông bến cũ, gừng cay muối mặn
Ba mươi năm, Tình Dài Hóa Ngắn
Bảy mươi năm, Một Cỗi Đi Về !

Cuốn Một Bờ Lau, Bụi Mờ Bỏ Lại

** Tháng 11-2003 **

Hãy băng bó một vết thương
Ngay trên mảnh đất quê hương
Vì những mù say, bạo lực, hoang đường
Bị dày xéo, dập vùi, rách nát
Cùng một dòng máu mà sao tẻ bạc ?
Cùng một màu da sao nhẵn cam tâm ?
Mảnh hồn đau, nghe tiếng nói thì thâm
Đã phóng lao trên trời đòi ý hệ !!!
Nhục vinh, thành bại, đúng sai, cần chi kể !
Máu đã lan tràn ngập núi, ngập sông
Xương đã tan hoang, vụn vỡ chất chồng
Người đã chết, được gì cho người sống ?
Anh đang sống và tôi đang sống
Tiếng con người, anh có biết lắng nghe
Tiếng lương tâm, đay nghiến những e dè

Anh là ai, ra tay không ái ngại !
Người đã chết, hồn đau tê dại
Khóc âm thầm, bóng tối chưa qua
Kẻ theo sau, nhắm mắt cuốn đũa
Một lối bước, gieo vạ sâu thế kỷ !
Gió lộng Trường Sơn, núi rừng hùng vĩ !
Sóng bạc Thái Bình, biển cả mênh mông !
Tiếng khóc quê hương tê tử ruộng đồng
Tóc mẹ trắng, xõa chiều dài lịch sử
Bàn tay mẹ, đưa con về tình tự
Mái lều tranh, ấp ủ những ngọt bùi
Con là gì, cũng là đứa con thôi !
Con của đất nước ngàn xưa để lại
Thức hệ cuốn trôi theo từng thời đại
Hận thù ! Khi nhắm mắt cũng buông tay
Quyền uy ! Mòn đá cội cũng lung lay
Chỉ có sự sống và tình thương là tất cả
Anh và tôi, đâu phải người xa lạ
Dù không quen, cũng gọi cảm tình người
Huống chi cùng sữa mẹ dưỡng nuôi
Sao để mẹ, bạc đầu, không nói !
Tiếng hồn thiêng, âm thầm khẽ gọi
Bước chân về bên cội rừng xưa
Tay nắm bàn tay, đừng nói, dư thừa !!!
Đưa mắt nhìn nhau, ngậm ngùi ứa lệ !
Mảnh hình cong, anh và tôi cùng thế hệ
Đã làm đau thống thiết biết bao rồi ?
Bảy mươi năm thừa, ba mươi năm trôi !
Anh và tôi, đã biết nhau
Quãng đường dài, quá đủ !
Lăn lộn chi, cho tóc mẹ thêm màu
Anh hãy quay đầu
Bóng tối chìm sâu
Tôi cuốn bờ lau
Bụi mờ bỏ lại
Dệt nên một mái
Bếp lửa nhà tranh
Em, tôi và anh
Ngọn lửa thêm hồng
Việt Nam trời đông
Quê hương ta đó !!!

Xin Chắp Đôi Bàn Tay

Tháng 12-2003

Xin chắp đôi bàn tay

Thành một đóa hoa hồng
Đã qua rồi mùa đông
Xuân về xanh hoa lá

Xin gom từng viên đá
Kết lại một đoạn đường
Bao năm tháng phong sương
Còn loang lở bên thềm

Xin thắp một ngọn đèn
Soi đêm dài tăm tối
Cho những ai lạc lối
Còn biết nẻo quay về

Xin đắp một bờ đê
Cản ngăn dòng nước lũ
Ngập tràn sông bến cũ
Ngâm ủng thối ruộng đồng

Xin đứng trên đồi thông
Vi vu cùng gió gọi
Nghe thì thầm khẽ nói
Dòng máu lệ chưa qua !

Xin đến bãi tha ma
Dâng một cành hoa trắng
Từ hoang vu vắng lặng
Vọng tiếng khóc ngâm ngùi

Xin yên lặng, người ơi !
Kìa, hồn ai lên tiếng
Lan man làn khói quyện
Vẽ thành nét Quy Đầu !!!

Xin bóng tối chìm sâu
Cho vàng đông ló dạng
Cho muôn ngàn ly tán
Reo nhạc khúc ngày về

Xin thôi vụn u mê
Tan lưng đời thế kỷ
Không nguy trang hoa mỹ
Chỉ chân thật con người

Xin trao nhau nụ cười
Đã từ lâu gượng gạo
Vì lòng chân thành ảo

Nên khô lụy ngập đầu !

Xin bắc một nhịp cầu
Giữa đôi bờ oan nghiệt
Quay lưng làm sao biết
Đổi mặt, dứt đoạn trường !

Xin mở mắt tình thương
Lau sạch vạ nẻo đường
Trao nhau từng thế hệ
Đường dài của quê hương

Xin nối lại tình thương
Đã từ lâu đánh mất
Trao nhau niềm chân thật
Sẵn có tự bao giờ

Xin đứng lại bên bờ
Dòng sông xưa lặng lẽ
Dù ngàn năm vẫn thế
Hai tiếng gọi VIỆT NAM.

Trẻ Thơ, Bên Cạnh Cuộc Đời

** Xuân Giáp Thân 2004 **

Một buổi chiều đông cạnh vệ đường
Có em nhỏ nhỏ thấy thương thương
Một mình em đứng không ai cả
Tôi đến bên em hỏi tỏ tường

Em đứng làm gì đó hờ em ?
Chiều buông phớ xá đã lên đèn
Em về chứ kéo trời đông lạnh
Em ngó nhìn tôi chẳng nói năng

Trong ánh mắt em chứa nỗi buồn
Một miền cô quạnh bóng chiều vương
Và hai giọt lệ lăn trên má
Vẻ mặt buồn hiu thật dễ thương

Tôi hỏi này em, em ở đâu ?
Tuổi thơ em hỡi có sao sâu
Về đi, kéo ở nhà trông đợi
Đưa mắt nhìn tôi, em lắc đầu

Em nói rằng em không có nhà
Lạc loài lên phố mấy năm qua

Gia đình quê nhỏ nhiều năm trước
Một trận không may, hết cả nhà !

Em đã đeo mang phận lạc loài
Tuổi thơ một bóng kiếp đơn côi
Dòng đời xuôi ngược em lên phố
Em cố vươn lên giữa cuộc đời

Gác trọ, cho em ở kè thôi
Người ta thương cảm phận mồ côi
Nhà trường nhẹ phí cho em học
Tan học, em tìm kiếm chút thôi !

Bỏ báo lại thêm bán bánh mì
Nhiều đường quen thuộc bước em đi
Đưa em nhỏ nhỏ trên đường phố
Thiên hạ nhìn em chẳng lạ gì

Lủi thủi, cuộc đời cô quạnh thôi
Thời gian, thân phận đã quen rồi
Dù quen nhưng lại quên sao được
Đôi lúc chợt buồn, nhỏ giọt đau !

Riêng em, như thế đỡ rồi anh
Nhiều trẻ như em, thật không đành
Lỡ bước sa chân đời gió bụi
Trách ai hay trách trẻ đầu xanh !

Tuổi trẻ làm sao biết cuộc đời
Dòng đời đưa đẩy tấp tểm nơi
Bến trong bến đục vô tình vương
Cứ thế, bập bênh kiếp nổi trôi

Xin gửi nhân gian một tiếng lòng
Xin đừng quên lãng tiếng thanh không
Đầu xanh bao trẻ còn nhiều lắm
Có đứa nên người có đứa không

Từ biệt em rồi tôi bước đi
Bước đi từng bước, nặng hơn chì !
Thương em và biết bao nhiêu trẻ
Tôi sống và tôi, có những gì !

Tôi xin nắm lại đôi bàn tay
Hơi ấm bàn tay theo tháng ngày
Một chút cho em và cho trẻ

Bàn tay, xin nắm những bàn tay !

Gọi Lòng Con Quốc, Quốc Kêu Sương

** Xuân Giáp Thân 2004 **

Mây kéo đi đâu, về cuối trời
Cho ta xin gởi chút xa xôi
Tình quê còn đó, xin lưu lại
Ta vẫn cưu mang đến cuối đời

Mây tụ mây tan, tụ tán thôi
Là mây của khắp cả khung trời
Mây đen mây trắng hay mây bạc
Chỉ khác màu mây, mây vẫn mây

Cánh chim mòn mỏi khắp nơi xa
Lìa tổ bay đi có nhớ nhà !
Quê cũ điêu tàn ngôi tổ ấm
Bay về xây lại, lấp phong ba

Ta hỏi chim này, chim hỏi chim !
Sao chim vỗ cánh trong im lìm
Ai làm tan vỡ, chim tung cánh
Xin lỗi, bay về nghe, hỏi chim !

Con quốc kêu gì giữa những khuya ?
Có kêu ray rứt cảnh chia lìa
Canh tàn non nỉ đêm khuya lạnh
Khản tiếng vì ai bởi nợ kia

Canh trường réo rắt quốc kêu sương
Từng tiếng lan xa khắp nẻo đường
Bên cội cây già nghiêng bóng nước
Gọi lòng con quốc, quốc kêu sương !

Lá rụng la đà xuống cội xưa
Vàng bay mấy lá nhớ nhung thừa
Đong đưa chiếc lá rung theo gió
Gió cuốn lá về bên cội xưa

Có cây có cội có nguồn xưa
Xẻ dọc đâm ngang lối dọc dừ
Đất nước cội nguồn cây cỏ mọc
Một rừng rậm rạp mấy rừng thừa ???

Nước chảy về sông ra biển khơi

Tùng cơn sóng vỗ biết bao lời
Kê mình sóng bạc thề non nước
Sóng nước một dòng tiếp nối thôi

Nước chảy ra khơi trở ngược nguồn
Đầu ghềnh róc rách lại trào tuôn
Nước đi đi mãi theo dòng nước
Trở lại nguồn xưa cũng một nguồn

Nước chảy đá mòn lẽ tự nhiên
Nước đi trên khắp cả từng miền
Đá mòn nhẵn mặt còn trơ đá
Nước chẳng hao mòn nước vĩnh niên

Nào ai xẻ được nước chia lia
Nước tụ lại liền chẳng cách chia
Lạnh lặn trong veo không dấu vết
Đá vàng xanh sử, nước non kia !!!

Làng Quê Yêu Dấu

Mặc Giang * Xuân Giáp Thân 2004

Làng tôi nhỏ nhỏ cạnh bờ sông
Suốt tháng quanh năm với ruộng đồng
Ít tiếng hơn thua, tương trợ sống
Giàu nghèo san sẻ có cùng không

Có tre mấy lũy bọc quanh làng
Có những con đường đất dọc ngang
Hai buổi mai chiều reo gió nắng
Quanh năm đậm ấm cả dân làng

Cây đa cô thụ trước đầu đình
Sừng sững uy nghiêm vẻ rất linh
Kẻ lạ người qua đều khúm núm
Ai ai cũng kính cẩn nghiêng mình

Chùa làng ẩn hiện dưới hàng thông
Mỗi sớm mỗi chiều chuông vọng ngân
Quen thuộc dân làng vui sống vậy
Người lên ruộng rẫy kẻ ra đồng

Những cánh đồng quê ngập lúa vàng
Trẻ già nam nữ khắp thôn trang
Rộn ràng sức sống trong mùa lúa
Cát, gánh, đập, phơi thật nhịp nhàng

Mấy hàng rau muống cạnh bờ ao
Rau ngổ, tía tô, rau húng, nào
Còn có lá giang, rau má nữa
Cơm canh thanh đạm thương làm sao !

Ấy thế làng tôi sống thái bình
Tre vàng óng ánh trúc xanh xanh
Hương bay thoang thoảng thơm mùi lúa
Quyện lấy tình quê thật hữu tình

Trâm , sim tím tím thật sum suê
Dù dẻ, chiêm chiêm chín đỏ hoe
Gò nông, mé rừng đâu cũng có
Của trời trang trải khắp đồng quê

Có những đêm trăng ở dưới quê
Câu ca tiếng hát lẫn câu vè
Nhảy dây, cút bắt, thêm u quạ
Một bếp ngô khoai thật phủ phê

Một lũ thả diều chạy nhảy chơi
Chuồn chuồn cắn rún để mà bơi
Đưa cười khúc khích đưa a á
Xuống nước lại chìm, cắn nữa, bơi !

Ấy thế làng tôi sống đậm đà
Vô tình thành tiếng đất quê cha
Và thêm ba chữ tình quê mẹ
Từ túp lều tranh dưới mái nhà

Câu ca rau đắng mọc sau hè
Lại có bí bầu lại có me
Câu hát quê hương chòm khế ngọt
Nhớ thương sao quá, biết sao hè !

Vài hàng xin nói đến quê tôi
Và cả những ai cũng vậy thôi
Từ chốn chôn nhau và cắt rốn
Cho ta mới có mặt trong đời

Nhớ tới quê nhà nhớ vậy thôi
Nơi tôi khôn lớn mới ra đời
Nhớ nhung về chốn xa xôi ấy
Là cả một trời thơ ấu tôi !!!

Tình Ca Muôn Thuở Của Người Việt Nam

Xuân Giáp Thân 2004

Mặc Giang

Tôi đứng bên này biển
Anh đứng bên kia bờ
Cách nhau một đại dương
Nhìn biển khơi trùng điệp !
Tùng làn sóng, thấp cao hòa nhịp
Dù gần xa, nối tiếp kéo theo
Vừa đẩy vừa xô, rác rưởi, bọt bèo
Tấp vào bờ, cho biển lộng
giữa trời xanh mây trắng
Nhìn quê hương, anh nghe nhiều cay đắng
Nhìn cội nguồn, tôi thấm những niềm đau
Sừng sững Trường Sơn thăm thẳm một màu
Mênh mông Thái Bình rạt rào tiếng gọi
Mẹ nằm đó, mắt lệ nhòa, không nói
Cha trầm ngâm, trắng phều, bạc mái đầu
Đêm phủ đã dài, bóng tối vẫn chìm sâu
Mặt trời còn ngủ, bình minh chưa ló dạng
Kéo mặt trời lên, cho vừng đông tỏ rạng
Đẩy bóng tối đi, cho ánh sáng hiện về
Những con đường quê hương nối nhịp đê huề
Reo khúc nhạc tình ca, lên ngôi lịch sử
Mẹ còn đó, gói đầu tình tự
Cha còn đây, ôm mảnh dư đồ
Biển rộng sông dài, gìn giữ diêm tô
Nguồn cội ngàn xưa, tình non nghĩa nước
Tùng thế hệ trao nhau, lần dần bước
Con đường dài, vang khúc nhạc quê hương
Hoa lá đơm bông trên vạn nẻo đường
Cho Tổ quốc Việt Nam, ngàn năm tươi sáng
Tôi đứng từ nguồn cạn
Anh đứng tận đầu ghềnh
Và những đàn em hực hăng, chên vênh
Khơi nước chảy, cho sông dài biển rộng
Dòng lịch sử còn rung thời tiết động
Thuở dựng cờ, khai tổ quốc giang san
Tình non nghĩa nước mênh mang
Như tia nắng rọi trên hàng thùy dương
Anh đi xây đắp nẻo đường
Tôi đi vá lại quê hương rã rời
Em đi môi thắm hoa cười

Tình ca muôn thuở của người Việt Nam.

Quê Hương Nguồn Cội

(Viết cho đàn em mai sau)

Xuân Giáp Thân 2004

Em sinh tại quê hương
Tôi sinh vùng đất khách
Dù xa xôi cách biệt
Nhưng là người Việt Nam

Em máu đỏ da vàng
Nhìn tôi đâu có khác
Tóc em đen óng mượt
Tóc tôi chẳng lạ gì

Nhìn nhau nữa xem đi
Lại cùng chung tiếng nói
Cho dù ai có hỏi
Tôi cũng nói Việt Nam

Quê hương tôi ba miền
Bắc Nam Trung một dải
Trải qua bao thời đại
Dòng lịch sử soi chung

Cùng con cháu Vua Hùng
À, thì ra một cội
Nhìn chữ S cong cong
Sao nghe đau vời vợi

Tôi từng nghe tiếng gọi
Dân tộc Việt yêu thương
Dù xa cách dặm trường
Tình quê hương chỉ một

Em thương chùm khế ngọt
Tôi nhớ một buồng cau
Em nhìn bãi nương dâu
Tôi trông bờ thương hải

Nhớ Sài Gòn bỏ lại
Nhớ Hà Nội xa xưa
Lại nhớ Huế kinh đô
Của một thời vang bóng

Trường Sơn mờ khói lạnh

Lại nhớ đến núi rừng
Thái Bình chim mỗi cánh
Lại nhớ biển trùng khơi

Đứng trên đỉnh chơi vơi
Nghe biển gọi núi đồi
Nghe sông reo bến cũ
Nghe muối mặn bờ môi

Em tựa cửa nhìn tôi
Tôi nhìn em giây lát
Nhớ con chim Lộc Tục
Gieo hạt giống Lạc Hồng

Cùng nhau ra bờ sông
Nhìn nhau trên dòng nước
Ta cùng nhau hiểu được
Ta là người Việt Nam

Em biết việc em làm
Tôi biết đường đi tới
Lá rụng trở về cội
Uống nước phải nhớ nguồn

Em vẽ một vòng tròn
Tôi vẽ một hình vuông
Khép hai chữ vuông tròn
Thành quê hương muôn thuở.

TÔI LÀ NGƯỜI NÔNG DÂN

Tháng 02 - 2004.

Tôi là người nông dân
Chân lấm tay bùn
Ngày hai buổi ra đồng
Mưa nắng tựa như không
Đầu trần hong sương gió
Ruộng với đồng thương thân gắn bó
Cày với bừa gần gũi đồng xanh
Mỗi mùa lên nét tinh anh
Châu ngọc đầy mâm lúa mạ
Tôi là người nông dân
Từng giọt mồ hôi theo dòng lỗ chĩa
Từng nét chai lì, bảo bọc tay chân
Mắt cần khô, chất chứa gian truân
Da sạm nắng, phủ dày cát bụi

Mỗi sáng tinh mơ, đồng sâu làm lữ
Mỗi lúc đứng trời, đánh giấc gốc cây
Mỗi xế chiều thêm vài khoảnh ruộng cày
Màn đêm buông xuống, lửa trâu bò về nghỉ
Tôi là người nông dân
Sức lực chưa mòn, bền bỉ
Cày cho đất nở bung lên
Bừa cho cục hòn nhỏ lại
Những luống cày khép nép thanh lương
Những nét bừa chải chuốt yêu thương
Hạt giống ra tay vung vãi
Tôi là người nông dân
Cuộc sống an lành
Cần cù bương chải
Tri túc tri nhàn
Xa nổi hơn thua
Ngày tháng đến đi như từng vụ ngày mùa
Một nắng hai sương, mưa thuận gió hòa
Là biết được giọt mồ hôi xứng đáng
Lúa đã gieo trên đồng cạn
Mạ đã cấy dưới đồng sâu
Đôi tay sần sùi dải dầu
Thân còng trái dài chống đỡ
Tôi là người nông dân
Mái nhà tranh chở che đời gian khổ
Bếp lửa hồng sưởi ấm những làm than
Suốt tháng quanh năm vui sống mùa màng
Là lúa, là ngô, là khoai, là sắn
Mỗi mùa lên, rộn ràng nơi thôn vắng
Mỗi ngày mùa, ròn rã dưới trăng thanh
Tiếng hát lời ca, thơm ngát an lành
Mộc mạc, đơn sơ như hương quê đồng nội
Tôi là người nông dân
Sông với núi, vện câu thè
Ruộng với đồng, trọn tình quê
Như lúa chín, trọn tình yêu lá mạ
Tôi là người nông dân
Sinh ra, có ruộng có đồng
Lớn lên, với núi với sông
Với cả một bầu trời quê hương dịu ngọt
Những bản trường ca
là gió reo chim hót
Những bản ân tình
là đồng nội thơm hương
Nông dân một mảnh ruộng vườn
Nước non một mảnh quê hương ba miền
Gieo, ươm châu ngọc hồn thiêng

Tay cày tay cấy ba miền Việt Nam.

Tôi Thương Em Bé Nhà Nghèo

Tháng 02 - 2004.

Tôi thương em bé nhà nghèo

Khổ từ tấm bé tí teo

Lớn dần cái khổ mang theo

Tôi thương em bé nhà nghèo

Khổ từ cha mẹ đặng đeo

Nghèo mà cứ thế làm reo

Tôi thương em bé nhà nghèo

Cả nhà một lũ nhóc nheo

Bốn mùa co cụm cheo queo

Tôi thương em bé nhà nghèo
Sinh ra đã khổ mang theo bao giờ
Khổ từ tấm bé còn thơ
Tay nâng sữa mẹ hằng giờ chẳng no
Mẹ em thấy tội chạy lo
Cho em thêm chút sữa bò vậy nghe
Em bung bình sữa quo que
Tiếng em nho nhỏ, oe oe, ngủ khi
Tháng ngày lần lữa thoi đi
Mẹ dần cạn sữa đến thì sù nhai
Còn thơ đã trộn ngô khoai
Nên em dong dỏng, còm còi tong teo
Sinh ra từ chôn quê nghèo
Lớn lên quanh quẩn xóm nghèo xa xa
Cùng trong bọn trẻ la cà
Những trò chơi cũng mặn mà tuổi thơ
Cò cò, u quạ một phờ
Bắn bi, thả đẩu hằng giờ say mê
Ùm trong đất sét mân mê
Nấn ra đủ thứ ê hề, đem phơi
Kéo nhau xuống suối tập bơi
Chuồn chuồn cắn rún đã đời bao phen
Vù vù chơi vù rùm beng
Thả diều, đuổi bướm, nhá nhem chưa về
Bày trò tập trận thật mê
Là quân là tướng tứ bề tung hô
Niền xe đẩy chạy ro ro
Một bày đua chạy reo hò vang vang
Nhát ma, cú bắt, la làng
Leo trèo mà hái chẳng màng của ai
Trâm, sim thỉnh thoảng lai rai
Chà là, đung đỉnh chia nhai ngon lành

Còn nhiều thứ nữa mới toanh
Kể ra chút chút để dành vậy thôi
Em đâu cảm thấy thiệt thòi
Cửa nhà gian khó học đòi với ai
Áo quần ba mảnh nhạt phai
Của anh của chị kéo dài tới em
Được cho đồ mới phát thềm
Mặc vào xúng xính, “coi em đây này”
Trông em hớn hở mặt mày
Thử trong chốc lát, đem thay, để dành
Thầy làng gõ trẻ đầu xanh
Ê a xuôi ngược hơi rành hơi thông
Trừ, chia, nhân, cộng đồ đồng
Trường làng hết lớp, coi trông thử nào !
Có em còn tiếp lên cao
Có em đành nghỉ, biết sao bây giờ ?
Ba miền đất nước nên thơ
Thương em bé nhỏ ngu ngơ quê nghèo
Quê nghèo ba xứ đặng đeo
Đâu đâu cũng có, eo kẻo thấy không !
Ai thì kinh sử tinh thông
Em nghèo mấy chữ ruộng đồng nhà quê
Em đâu lỗi nước non thê
Vốn sinh làm trẻ nhà quê dân nghèo
Xa xa thôn xóm, núi đèo
Mênh mông gian khổ, ai chèo ai đưa
Và em biết nói sao vừa
Em xin từ tạ, dạ thưa, em nghèo !!!

Dệt Mộng MUỖI ĐI

Tháng 02 - 2004.

Ai đi thơ thẩn dưới trăng
Ngẩn ngơ cho ánh trăng vàng lung linh
Ai ngồi ủ dột đầu ghềnh
Tro vơ cho đá chênh vênh thánng ngày
Ai lừa gió nhẹ heo may
Phất phơ cho lá lung lay bụi trần
Ai lòng cho áng phù vân
Lửng lơ trôi nổi xa gần trời mây
Ai nghiêng nắng đỏ về tây
Cho chim Hồng Lạc buồn bay cuối trời
Ai làm mặt nước chơi vơi
Cho thuyền khuất bóng tăm hơi chưa về
Ai làm lở lói bờ đê
Cho sông hỏi nước não nề nước sông

Ai làm trơ trọi ruộng đồng
Cho lúa hỏi mạ trở bông mấy mùa
Đêm trong vụn vỡ được thua
Cái quay búng sẵn, gió lùa đêm đông
Đầu ghềnh nói chuyện núi sông
Hỏi non non thăm, hỏi sông sông dài
Ngày nay rồi lại ngày mai
Và ngày mai nữa một hai chưa tròn
Núi bao nhiêu tuổi núi non
Non bao nhiêu tuổi non còn núi cao
Đêm đêm tỉnh mộng thì thao
Non non nước nước nao nao mấy bờ
Một đi bên đợ sông chờ
Hai đi non đợ nước chờ xanh xanh
Ba đi xây nguyện ước thành
Bốn đi sức lực để dành quê hương
Năm đi kêu gọi tình thương
Sáu đi xây đắp nẻo đường Việt Nam
Bảy đi tay chống tay làm
Tám đi kinh Bắc bình Nam không sờn
Chín đi gìn giữ sắt son
Mười đi toàn vẹn cháu con Tiên Rồng
Một đi là núi là sông
Mười đi là giống là giòng Việt Nam.

TÔI LÀ MỘT NGƯỜI ĐIÊN

Tháng 02 - 2004.

Tôi là một người điên
Cái điên đã tự bao giờ
Điên từ lúc nhỏ còn thơ
Điên trong một khoảng trôi bờ
Điên giữa dòng đời mộng寐
Có người bảo tôi mất trí
Có người bảo tôi là khùng
Có người bảo tôi là điên
Tôi là một người điên
Gom ông trời một bọc
Gom trái đất một bao
Như đời tôi một túi
Ngủ, nay bờ mai bụi
Cõi trần gian an lành, xáo trộn, vẫn tỉnh bơ !
Lòng thế nhân đãi bôi, hờ hững, con cóc khô !
Người ta không thềm ngó !
Tôi thu mình một xó !
Tôi là một người điên
Gõ cái bụng tung tung

Rờ trong túi không tiền
Bước đi nhìn dáo dạt
Ồ ! Đằng kia thùng rác
Cái nào coi còn được, móc móc ních liền
Vỗ bụng kêu bành bạch, nó hát thần tiên
Phách đóc nằm đọc báo trên ghé đá công viên
Đánh một giắc khi khi, chèo queo như con khi !
Thức ăn đầy chợ chứa ai cho
Đốt bếp lên hâm chẳng có lò
Xoang, chảo, nồi, niêu đầy ở tiệm
Cửa nhà khắp chôn ngủ co ro
Tôi là một người điên
Cửa nhà cần chi mệt
Ra vô phải đóng cái
Giàu sang, phú quý, keo kiệt, bòn chài
Trống rỗng như tôi, cũng sướng như ai
Đi khắp đất, đâu nơi nào có cửa
Ngủ khắp nơi, đâu chẳng phải là nhà
Giàu có quá ta, chẳng có chi mà dư thấy bà
Một túi trên vai, đeo lưng lẳng còn hơi khá nặng
Tôi là một người điên
Thân tôi có, hình như của cha của mẹ
Tắm chi nhiều, đã hao nước, lại mòn thịt mòn da
Đôi ba tháng, một hai tuần, chỉ thấm nước, xoa xoa
Bụi, mồ hôi bóng láng là áo giáp chống phong ba
Ở gầm cầu, góc hẻm, sân ga, đâu khi nào trúng gió
Tóc bóng mượt mà thấy rõ
Đâu cần trét sáp, thoa keo
Tốn tiền mua, tốt xấu, lại trả giá kì kèo
Không uốn, sấy, mà một mái bành bồng thế kỷ !
Tôi là một người điên
Đâu tham lam, nhỏ mọn, hẹp hòi, ích kỷ
Muôn sự của chung, tôi không thủ riêng mình
Danh lợi, quyền uy, đem nhét một bồn binh
Bỏ trong túi tanh hôi, ôm mối sầu vạn kiếp
Lâu lâu móc ra coi, nó kêu đồ oan nghiệt
Nó còn nằm trong một ông bồn binh
Lôi cổ nó ra, nó đồ tháo chình ình
Cho chẳng ai thèm, tôi lại nhùi một đống !
Tôi là một người điên
Đời có chi mà hy vọng !
Sống có chi mà mộng mơ !
Chỉ có những ai khôn quá hóa khờ
Lo đủ thử, ngày cũng ăn ba bữa
Lại có những khi nóng như đốt lửa
Bóp trán, vò đầu, chạy ngược, chạy xuôi
Đời có ai sung, ai sướng hơn tôi

Ném đi hết, từ đạo nào không biết
Có gì cũng ăn, ngủ đâu chẳng tuyệt
Cũng đứng, cũng đi, cũng nhìn đất, nhìn trời
Cả cuộc đời tôi là một cuộc ăn chơi
Trời đã cho như thế, không tiêu dao, uổng phí !
Tôi là một người điên
Ngẫm nghĩ cho chí lý
Có nhiều lần lúy túy
Vớ đủ hạng người ở các nghĩa trang
Nào dân, nào quân, nào tướng, nào quan
Họ cũng áo quần màu sắc xênh xang
Tôi cũng lem luốc đỏ xanh đâu khác
Họ lập bè, hội họp, tiệc tùng, ca hát
Tôi tham gia, nhảy múa, vung vẩy mấy chiêu
Trông cũng rình rang, rộn đám đủ điều
Họ tâm tặc thầm khen và nhìn tôi, phát ngán
Tôi là một người điên
Ông trời nhìn tôi quờ quờ quạng quạng
Tôi hân hoan chào đón ông trời
Ông có rảnh rang, mời ông xuống đây chơi
Mình đã quá quen, đừng khách sáo nhiều lời
Tôi sẽ kể ông, và thi nhau đánh chén
Tôi là một người điên, cần chi nữa !
Tôi cho cõi trần gian, khổ chi rứa !
Nếu tái sinh, và cần chọn lựa
Thì, Tôi là một người điên
Ai sướng hơn tôi
Ngao du cho hết cõi đời
Rong chơi cho phí kiếp người khùng điên !

**Trần Gian Qua Khỏi,
Tôi Còn Em Tôi**
(Viết cho đàn em mai sau)
Tháng 2 - 2004

Này người em bé nhỏ
Hôm nay em còn thơ
Trông hiền như nai tơ
Lớn lên em sẽ biết
Đời như mộng như mơ

Này người em bé nhỏ
Hay vùi vãnh kẹo quà
Hay nhong nhèo khóc la
Rồi một mai khôn lớn
Ngửa mặt với người ta

Này người em bé nhỏ
Nay bập bẹ ê a
Đọc xuôi vẫn mẹ cha
Đọc ngược vẫn nguồn cội
Mai giữ nước non nhà

Này người em bé nhỏ
Đang cắp sách đến trường
Hồn trong trắng thanh lương
Nhồi kinh luân, luyện sử
Mai tô thắm quê hương

Này người em bé nhỏ
Đang chạy nhảy vui chơi
Cười giòn khắp nơi nơi
Mang bình sinh phi chí
Mai lấp biển vá trời

Này người em bé nhỏ
Đang vui sống thanh thoi
Hay ăn nói khơi khơi
Luyện tôi, nhồi sinh lực
Mai xây đắp cho đời

Này người em bé nhỏ
Mong chiều chuộng yêu thương
Mong ngon ngọt mía đường
Kết nên nhiều phẩm hạnh
Thành những bậc phi thường

Này người em bé nhỏ
Hiền hậu, tánh vui tươi
Chưa nói đã phát cười
Học nữ nhi oanh liệt
Mai thành bậc anh thư

Này người em bé nhỏ
Cùng bọn trẻ chơi chung
Roi vun vút kiếm cung
Vẽ sơ đồ thế trận
Mai thành đấng anh hùng

Này người em bé nhỏ
Hay chạy nhảy lông bông
Chữ tang lấp chữ bông
Chữ sông lấp chữ núi

Mai thành một cụ ông

Này người em bé nhỏ
Hay quần áo thướt tha
Hay son phấn lụa là
Mai da môi tóc bạc
Thành ra một cụ bà

Này người em bé nhỏ
Tôi nói trước em nghe
Mai kia em đâu dè
Thành ông kia bà nọ

Này người em bé nhỏ
Rồi mai kia một nọ
Em đâu còn thẳng nhỏ
Em đâu còn con kia

Em cố sống nên người
Xây thân thiện vui tươi
Xây tin yêu hy vọng
Đem công hiến cho đời

Em nghe lời tôi nói
Tôi cảm thấy vui rồi
Cõi trần gian qua khỏi
Tôi vẫn còn em tôi !!!

Tôi Nói Anh Nghe !

Tháng 2 - 2004

Tôi nói anh nghe
Ngày anh ra đi
Em thơ chẳng nói năng gì
Mẹ buồn nhìn bóng anh đi
Đường dài vẽ bóng từ ly

Tôi nói anh nghe
Ngày anh ra đi
Mắt mẹ buồn, ít nói
Em thơ buồn, trông đợi
Năm tháng dần xa
Chẳng thấy anh về

Tôi nói anh nghe
Đã bao lần anh hứa
Vậy mà nay

Đã mười năm
Hai mươi năm
Ba mươi năm
Anh vẫn chưa về

Anh có biết không
Bụi tre nghiêng bóng sau hè
Bờ sông mòn lối con đê
Dầu mò rải nhẹ lê thê
Nhà tranh còn mái tình quê

Anh có nghe không
Ve kêu thẳm thấu đong đầy
Gởi thân ôm ấp vỏ cây
Cho hè năm tới vương giây
Réo sâu đánh động niềm tây

Anh có hiểu không
Mẹ già rũ bóng tình thương
Em thơ đau giấc nghề thường
Anh đi biên biệt dặm trường
Tơ tằm nặng nặng vương vương

Tôi nói anh nghe
Rừng khuya thức giấc mấy canh trường
Gội bóng trắng tàn những vắn vương
Lối cũ phủ mờ bao dấu tích
Nương dâu một bãi luống tang thương

Tôi nói anh nghe
Anh đi một nửa tình quê cũ
Một nửa tình quê lối ước thề
Anh đi một mảnh tình non nước
Một mảnh tình non nước chưa về !!!

Ta Còn Việt Nam, Sông Núi Hồn Thiêng

*Tháng 02 – 2004
Mặc Giang*

Tôi vẽ một người Việt Nam, máu đỏ da vàng

Tôi vẽ một nước Việt Nam, gấm vóc ba miền
Tôi vẽ một nước Việt Nam, sông núi hồn thiêng
Trao từng thế hệ ngàn sau gìn giữ
Lội ngược thời gian theo dòng lịch sử
Của giống Rồng Tiên tinh tự xưa nay
Và truyền lưu đến tận ngày mai
Cho rạng rỡ oai linh nước Việt
Một nắm xương khô nghe lòng da diết
Một giọt máu đào thấm nhuần non sông
Một mảnh dư đồ chữ S cong cong
Là tinh hoa, tiết liệt, qua nhiều thời đại
Năm ngàn năm lịch sử, nhục vinh, thành bại
Đã biết bao lần chất chồng xương núi máu sông
Nào thịt, nào da, từng thế kỷ cha ông
Nối tiếp theo từ Tổ từ Tông
Cho đất nước, cho quê hương tồn sinh, bất diệt
Anh có biết ?
Chị có biết ?
Và, em có biết ?
Tất cả, kết tinh thành người con Việt hôm nay
Ta hãy nâng niu, trau chuốt từng ngày
Không biến thể, không lung lay đâu được !
Một bước đi sau, nhớ muôn ngàn bước trước
Không bán, không rao, mà có tội với Tổ Tông
Cát bụi phù sa, không đổi thay lòng
Non nước dặm dài, ra tay gìn giữ
Đức Tổ Hùng Vương ngôi cao thờ tự
Việt Nam này là hậu thế của Văn Lang
Từ Mũi Cà Mau đến Ải Nam Quan
Một tác đất đẫm máu đào, là sông là núi
Mỗi tao loạn là một lần ngăn ngui
Mỗi biển dâu là một bãi tang thương
Vượt thoát, kinh qua, là oanh liệt phi thường
Cùng góp sức, và cùng nhau tô thắm
Ta nghe câu : gừng cay muối mặn
Ta nghe câu : máu chảy ruột mềm
Ta nghe câu : ngày sáng thoi đêm
Đó là con đường quê hương muôn thuở
Còn sức sống, còn nhịp tim đang thở
Còn da vàng, còn máu đỏ trong tim
Là còn Việt Nam một dải nối liền
Là còn Việt Nam, Sông Núi Hồn Thiêng.

Ta Là NGƯỜI THANH NIÊN

Tháng 02 - 2004.

Ta là người thanh niên
Có nghe câu : ngàn năm văn hiến, nợ núi nợ sông
Có nghe câu : lấp biển đời non
Xuống Đông, Đông tĩnh, lên Đoài Đoài tan
Ta là người thanh niên
Có nghe câu : vai năm tấc rộng thân mười thước cao
Có nghe câu : nhẹ tựa hồng mao
Anh thư đất Việt, anh hùng nước Nam
Ta là người thanh niên
Có nghe câu : dọc ngang trời rộng vùng vẫy biển khơi
Có nghe câu : đội trời đạp đất ở đời
Việt Nam là nước của người Việt Nam
Ta là người thanh niên
Nghe và chỉ cần nghe ngàn ấy !
Là đã mang một sự nghiệp kế thừa
Là đã mang một nguồn cội xa xưa
Và niềm tự hào, nhớ thương, cảm kích
Ta là người thanh niên
Sống phải có đường, đi phải có đích
Dù một đôi tay, nhưng sẽ có vạn bàn tay
Dù một đôi chân, nhưng sẽ có vạn bàn chân
Cùng góp sức và cùng nhau tiến bước
Ta là người thanh niên
Nơi chí khí là con đường phía trước
Chớ không trùn mền, nằm đợi phía sau
Băng tang hải, đạp biển dâu
Sống hiên ngang, đứng ngấn đầu
Chớ không cúi lòn, nước đục thả câu
Hay một bãi ngao cò, ngư ông thủ lợi
Ta là người thanh niên
Nhớ Trưng Vương, cỡi voi, dẹp giặc đất Mê Linh
Nhớ Triệu Trinh, ra khơi, vỗ sóng cỡi cá kình
Nhớ Đống Đa, tuyệt thế Quang Trung
Nhớ Hưng Đạo, đại thắng Nguyên Mông
Su tử Tô, mãnh hổ Tông
Thì không thể cháu con là cáo, chồn, dơi, chuột
Này Anh !
Này Chị !
Này Em !
Ta « là người tổ quốc mong cho mai sau »
Ta là người đạp đổ bao nhiêu chông gai
Gian khổ hôm nay
Tươi sáng ngày mai
Này Anh !
Này Chị !
Này Em !
Ta là người đi khắp quê hương thân yêu

Ta là người gìn giữ, ước mơ, tin yêu
Tổ quốc giang sơn, hoa gấm mỹ miều
Ta là người thanh niên
Đi khắp quê hương, đi khắp mọi miền
Bắc Nam Trung tay nắm nối liền
Giương lên cao sông núi hồn thiêng
Khắp muôn đời thơm tiếng vô biên
Anh là người thanh niên !
Chị là người thanh niên !
Em là người thanh niên !
Quê hương mình, sông núi hồn thiêng !!!

TÔI LÀ NGƯỜI CHINH NHÂN

Tháng 02 - 2004.

Tôi là người chinh nhân
Tổ quốc đang cần, kêu lên tiếng gọi
Từ biệt mẹ già, từ biệt em thơ
Gát lại tình thương, xin đứng dưới cờ
Tôi mạnh bước, ra biên thùy dậy sóng
Tôi là người chinh nhân
Tổ quốc lâm nguy, sơn hà lâm biến
Nhịp khúc quân hành, chiến trận xông pha
Nghĩa sinh thành, là của mẹ của cha
Nghĩa núi sông, là của nước của nhà
Thời tao loạn, nhuộm mình trong khói lửa
Tôi là người chinh nhân
Chỉ có một con đường chọn lựa
Đem tấm thân, ngang dọc mọi chiến trường
Đem máu đào, nhuộm thắm khắp quê hương
Tình sống chết là tình yêu lính chiến
Anh ! Anh hãy cùng tôi giữ yên trận tuyến
Ghi nấc tay cho sạch bóng quân thù
Một người đã nằm, vĩnh biệt ngàn thu
Người còn lại, đứng lên cho quê hương được sống
Tôi là người chinh nhân
Từ cổ tới kim, xương khô chắt đống
Lịch sử một dòng, máu đẫm oai linh
Tổ quốc còn đây, ai nhớ ai quên
Anh nằm xuống, đâu cần tên với tuổi
Đất ghi tên anh, một con người vời vợi
Đất ôm hôn anh, gìn giữ đến muôn đời
Anh đi về cùng hồn nước xa xôi
Người còn lại, nghe trái tim ngưng đọng
Chinh chiến tàn, trở về gom hy vọng
Nếu không thì, như một bóng hồn ma
Bay khắp quê hương, bay khắp sơn hà

Thăm những bạn bè áo trận chưa pha
Hay thăm những bè bạn đã rêu phong
trên đồi cao lộng gió
Tôi sẽ đi thăm mẹ già còn đâu đó
Thăm những người thương vò võ bóng tôi về
Trông thật êm đêm, giấc ngủ như mơ
Tôi cất bước hương mờ hồn tử sĩ
Tôi là người chinh nhân
Ngày trở về, một cái chân xin gởi chỗ đó
Ngày trở về, một bàn tay xin gởi chỗ kia
Xin tặng anh em như những nắm mộ bia
Tôi còn lại một tấm thân không nguyên vẹn
Chống thân tàn trên đôi nạn gỗ
Đỡ cuộc đời bằng một cánh tay
Đôi mắt mù không có đêm ngày
Đồng đội nằm kia, lấp vùi có ai hay
Tôi xin gởi chút nhỏ nhoi
Ghi dấu tích không hoen mờ bao chiến sử
Tôi là người chinh nhân
Dùng xương máu viết nên bao tình tự
Từ thuở quê hương dựng nước khơi dòng
Từ thuở bình minh lưu vực Sông Hồng
Cho đến nay, thành địa đồ chữ S cong cong
Người nằm xuống ven sông
Người nằm xuống ven núi
Người nằm xuống ven đồng
Anh nằm xuống nhưng anh đâu có chết
Đất nuôi anh thì làm sao chết được
Anh đã nằm như gấm vóc quê hương
Anh vẫn còn đây trên khắp nẻo đường
Người đang bước, rung theo chiều dài lịch sử
Tôi là người chinh nhân
Trận chiến nào cũng đều đã dự
Khung trời nào cũng đã bay qua
Thung lũng, đầm lầy, rừng núi xa xa
Anh nằm xuống, nhưng còn mãi không pha
Và từ đó, năm ngàn năm mới có
Hưng Đạo, Lê Lợi, Quang Trung muôn đời rạng rỡ
Bà Trưng, Bà Triệu, cô Bắc, cô Giang
Gương sáng thiên thu, đẹp nét sử vàng
Sao lại bảo là võ biên ngang ngược
Súng đạn còn cong, quân thù khiếp nhược
Một ngọn cờ bay, khôi phục thái bình
Đẹp mọi tham tàn, kiến tạo quang vinh
Cao vời vợi, hỡi người anh lính chiến
Tôi là người chinh nhân
Non nước có phần

Mờ mờ khói quyện
Vùng đất hoang vu
Ghi dấu vết anh
Một nắm mộ hoang
Một nắm mộ xanh
Như cát bụi vương hình hài anh đó
Tôi là người chinh nhân
Một bước quân hành, gọi niềm nhung nhớ
Người chinh nhân tiếp nối mọi con đường
Một thuở thanh bình, muôn nhớ ngàn thương
Anh đã ra đi và tôi còn ở lại
Quê hương còn có nụ cười
Ai thương ai nhớ con người chinh nhân !!!

TÔI LÀ NGƯỜI THANH NỮ

Tháng 02 - 2004.

Tôi là người thanh nữ
Ở thị thành hay ở chốn thôn trang
Tôi vẫn ươm mơ những dấu nét dịu dàng
Như mái tóc mềm vai, đôi bờ buông xỏa
Tôi là người thanh nữ
Khi e ấp, như nụ hoa mắc cỡ
Khi vùng lên, như một đóa hướng dương
Phận làm trai đi khắp nẻo quê hương
Tôi tiếp sức từ quê nhà ra đầu gió
Đôi tay mềm, vuốt ve niềm vui nhỏ
Tắm lòng son, tô điểm nét thơm hương
Mắt mơ huyền, đan sợi kết tơ vương
Thân liễu yếu, như ngọt ngào quê mẹ
Tôi là người thanh nữ
Lòng ôm chặt những nỗi niềm riêng lẻ
Mong ấm êm như bếp lửa nhà tranh
Không cao xa, chỉ trân quý an lành
Mộng bình thường như hương quê đồng nội
Thương đàn em, bao con đường đi tới
Dạy con thơ nhỏ dại biết lớn lên
Trông mẹ già giấc ngủ có được êm
Trông trước trông sau cửa nhà mấy cột
Tôi là người thanh nữ
“một bên nước trong, đôi dòng nước đục”
Khép khung rèm, đếm những giọt sương khuya
Trăng khuất đầu non, sao lạc, ô kìa !
Đêm đã dài chưa cho ngày được sáng !
Đường về ghenh láng
Một cảnh hai quê
Bên mẹ bên chồng

Chùn vai vun vén
Tôi ao ước sống sao cho được toàn vẹn
Gánh bơ phờ đã nặng trĩu hai vai
Tôi vẫn an vui không tiếng thở dài
Miễn sao cho tròn, và lương tâm cho nhẹ

Một nhà mấy cửa mấy người con
Một cảnh hai quê gánh vện toàn
Trong đục buông thuyền rơi bến nước
Trong nhờ đục chịu tấm lòng son
Đời người thanh nữ tôi như thế
Một tấm lòng tắc dạ héo hon
Tôi là người thanh nữ
Trôi về một bến tình thương
Thương nhà thương cửa thương con
Thương thân thương phận thương chồng
Thương mẹ già xế bóng những chờ trông
Con của mẹ trôi dòng sông nước cuốn
Tôi là người thanh nữ
Nhìn lá vàng rơi những chiều thu muộn
Nhớ lại thuở nào bắt bướm hái hoa
Nhớ thuở còn thơ giấy trắng học trò
Trang giấy trắng còn nhiều ô bỏ trống
Ô giấy trắng, vẽ khung trời lồng lộng
Nét mực khô, còn sót những vô tư
Một nét diễm kiều, một nét anh thư
Nét mền Nhị Trưng, cô Giang, cô Bắc
Nét vợ chàng Trương, lệ hoen ánh mắt
Nét tiếc Giáng Kiều, kỳ ngộ Bích Câu
Nét ngọn đèn khuya leo lét khô dầu
Tôi khoanh lại một vòng tròn mơ mộng
Cánh cửa con thơ quên đóng
Nhẹ nhàng khép lại thật êm
Vội tay kéo xuống khung rèm
Áp ủ mái nhà nho nhỏ
Mong một ngày mai sao đó
Các con khôn lớn ra đời
Trai không gian khó như cha
Gái không bồ hòn như mẹ
Và tôi nói khẽ !
Cuộc đời thanh nữ của tôi ơi !!!

Nói Một Nhịp Cầu

Tháng 02 - 2004.

Cảm tác sau khi đọc câu

“Em còn nhỏ làm sao em biết được ?” của nhà thơ Nguyễn Tất Nhiên.

“Em còn nhỏ làm sao em biết được”
Chuyện dong dài của người lớn em ơi
Đầy đọa, đầy bồi đủ thứ trên đời
Dai dẳng, nổi chìm, tàn hơi chưa gánh nổi
Em còn nhỏ, em ơi đừng có hỏi
Nếu trả lời, em không thể hiểu đâu
Bàn tay non, sao vói tới bể dâu
Hồn trong trắng, nhìn chi tranh vãn cầu
Em còn nhỏ, làm sao em hiểu nổi
Cái con quay đem búng sẵn lên trời
Vừa đỡ, vừa thung tan nát toi bờ
Người lớn còn vò đầu, bứt tai, loang lổ
Em còn nhỏ, em đừng nên lo sợ
Thế hệ chúng tôi đau khổ nhiều rồi
Thế hệ các em sẽ khác xa thôi
Hai thế hệ thì làm sao giống được !
Nhìn lại bức tranh của nhiều đời trước
Cũng lần mò từng trang sử mà thôi
Xấu tốt, nhục vinh, cao ngất núi đồi
Vùi dập tang thương sâu hơn hố thẳm
Tôi chỉ là khách hôm nay đứng ngắm
Quá khứ xa xưa, cát bụi hoen mờ
Thì mai kia, em cũng đứng ngẩn ngơ
Nhìn dáng dấp chúng tôi lụi dĩ vãng
Tôi xin đến bên em như một người bạn
Em biết nhìn tôi là đã khó quá rồi
Một khoảng mười năm,
Hai mươi năm
Ba mươi năm
Đã quá xa xôi
Huống chi lại cách nhau qua từng thế hệ
Tôi thu gọn lại thôi, cho dễ
Đến bên em, như gạch nối bên đường
Như một nhịp cầu bắt một dòng sông
Đề đón nhận cho nhau, không đánh mất
Tôi đến bên em như một cung bậc
Của cung đàn cho khúc nhạc trường ca
Nghe âm vang từng tiếng nhỏ lan xa
Hòa ngân vọng cho cung đàn lên tiếng
Em có nghe thì như một câu chuyện
Tiếp cho em vững chãi trên đường đi
Mỗi bước đi, dù không giống nhau gì
Nhưng nổi nhịp như cung đàn đang gảy
Tiếng khổ đau, em đừng reo, đừng khảy
Tiếng yêu thương đem trang trái cho đời
Những tấm gương xưa soi sáng nơi nơi
Cho thế hệ của em nhiều hạnh phúc

Chỉ cần nhìn nhau, cảm thông đôi chút
Là chúng tôi đã sung sướng đi rồi
Vì ngày mai, còn những đứa em tôi
Sẽ tiếp tục hành trình mênh mông quá !

Ta Là Người Công Nhân Viên

Tháng 03 - 2004.

Ta là người công nhân viên
Em nơi học đường
Chị nơi văn phòng
Anh làm giao thông
Tôi làm công xưởng
Đếm phong trần theo tiếng reo đê xướng
Mòn thao tác theo tiếng máy hàng giờ
Nhẹ nhàng, lao nhọc, dai dẳng, xác xơ
Ngày vừa hết đã mệt phờ ra đó
Ta là người công nhân viên
Công việc là niềm vui
Đâu ngại gì gian khó
Công sức cứ lui cui
Cho sản phẩm thành hình
Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh
Cùng góp từng phần cho cuộc đời thêm đẹp
Ta là người công nhân viên
Góp cuộc sống bằng hai đường mở khép
Góp cuộc đời bằng hai nẻo đi về
Mở, cho từng việc khởi bỏ bê
Khép, cho một ngày vừa hoàn tất
Đi, cho từng việc chạy đều, bền chắc
Về, góp sức mình cho xã hội thăng hoa
Anh chị em ta trong mọi ngành nghề
Sẽ thành tựu muôn hình, cùng đi tới
Ta là người công nhân viên
Anh hãy vui lên đi
Chị hãy vui lên đi
Em hãy vui lên đi
Bàn tay ta, xây bao nhiêu ích lợi
Công sức ta, dựng khắp nẻo cho đời
Hát bài ca tương sinh tương tác tuyệt vời
Hòa âm điệu nhịp nhàng tương duyên sinh khởi
Việc hữu ích, thì việc nào cũng lợi
Một vật gì, công khó mới làm nên
Anh chị em ta, đã có đáp đền
Xã hội tiến lên, có một phần bàn tay ta đó
Ta là người công nhân viên

Mỗi một người góp một phần nhỏ nhỏ
Mỗi bàn tay cùng với vạn bàn tay
Công sức, mồ hôi trang trải đêm ngày
Anh chị em hãy cùng tôi trôi nhịp
Từng việc nói tiếp
Từng chuyện phải xong
Trôi chảy theo dòng
Muôn hình vạn trạng
Xã hội, cần dựng xây ngày thêm tươi sáng
Con người, cần phối hợp ngày thật nhịp nhàng
Cùng nhau tiếng nói âm vang
Vui nhau tiếng hát lên đàn dựng xây.

Gãy Một Nhịp Cầu Sa Bóng Nước

Xuân Giáp Thân 2004

Quê hương ơi, già biệt từ lâu
Một bước ra đi mấy nhịp cầu
Ôm ấp tình quê xa vạn lý
Ngày về thăm thăm vẫn chìm sâu

Một chuyến ra đi mấy dặm trường
Thuyền đi, đi mãi chốn tha phương
Thuyền không dừng bến đời lưu lạc
Quê cũ biến thành neo cố hương

Ra đi một chuyến đã bao năm
Dấu tích tàn theo bóng biệt tăm
Bãi cát phù sa mờ gió bụi
Lối mòn rêu phủ vết xa xăm

Nhớ mẹ âm thầm dưới mái tranh
Thương em không nói liễu buồng manh
Quê nhà một cõi trời cô đọng
Đêm đã dài chưa, được mấy canh

Nhìn trông con én liệng từng không
Vỗ cánh buồn bay dưới bụi hồng
Mặt nước chân mây lỏng lộng quá
Về đâu, con én giữa mệnh mông

Quê hương còn đó, sao không về
Có biết vì sao vậy không hề
Gãy một nhịp cầu sa bóng nước
Sóng tràn loang lở mấy bờ đê

Tôi hỏi cây đa, đứng lặng thinh

Hỏi cây nho nhỏ cạnh đầu đình
Thành Hoàng rũ mặt buồn không nói
Tượng đá tro tro lặng lẽ nhìn.

Em Là Người Khuyết Tật !

Tháng 03 - 2004.

Em là người khuyết tật
Từ lúc sinh ra có mặt trong đời
Em cũng mang danh làm kiếp con người
Nhưng là một con người sao lạ quá
Thế giới chúng em mỗi người mỗi vẻ
Mỗi hình thù, vóc dáng chẳng giống ai
Thiên hạ nhìn qua, kính hãi, rùng rờ
Nơi chúng em được khép
Như khung trời thân phận
Em là người khuyết tật
Suốt ngày quanh quẩn
Ô kín đóng khung
Như khoanh xấu số một vùng
Chia chung thân phận, chia chung lạc loài
Chia chung những nỗi đơn côi
Chia chung những nỗi thiệt thòi hẩm hiu
Chia chung tịch cảnh cô liêu
Chia chung tâm trạng nhiều điều thấm thương
Em là người khuyết tật
Đã lỡ sinh ra lạc nẻo lạc đường
Gặp lại nhau đây trong vườn kỳ ngộ
Khi nói, khi cười trông lạ làm sao
Mập, ốm, dư, lòi, nhô, hỏm, thấp, cao
Đa phú đa phong muôn hình quái vật
Những người chăm sóc chúng em, khổ thật
Chiều chuộng, khuyên lơn, ngon ngọt, dỗ dành
Ân sâu xin cảm ơn lòng
Em đâu có muốn khổ trông ai đâu
Lỡ mang khuyết tật khổ sâu
Sống cho hết kiếp có cầu vọng chi
Em là người khuyết tật
Khổ từ cái đứng cái đi
Cái ăn cái mặc cái gì cũng trông
Thế nhân không mở cõi lòng
Những người khuyết tật không xong đâu nào
Em là người khuyết tật
Thế giới chúng em thật lắm xô xao
Tâm tánh thất thường, ngổ ngổ, ngao ngao
Đủ thứ âm thanh bản loạn cào cào

Như phim giả tưởng quỷ ma rùng rợn
Em là người khuyết tật
Em nào có biết cha mẹ em đâu
Nghe nói, lúc vừa mới nhô đầu
Mẹ hãi hùng, chết ngất thật lâu !
Cha thảng thốt, quay nhìn chỗ khác !
Một bọn chúng em
Ngu ngơ, bộp chạt
Một kiếp sống hờ
Như những hồn ma
Trong đầu, nào có biết tiếng mẹ cha
Và những người thân là gì, thật xa lạ
Em là người khuyết tật
Nơi chúng em, nhiều người vô thăm, đủ cả
Có người chơi với em thật lâu
Nhưng chẳng nói năng gì
Cho đến khi từ già ra đi
Còn quay nhìn em, nước mắt ứa bờ mi
Trong cơ cảm, như có sợi dây vô hình gằn gửi lăm
Em là người khuyết tật
Vòng tay em nắm
Những thứ buông lơi
Đôi khi em nói những tiếng không thành lời
Chúng em là ai ???
Những con người của một thế giới nào ?
Hay hình nhân của một thời kỳ nào ?
Từ cõi dưới thấp hay cõi trên cao ?
Lại xuất hiện vào thời đại hôm nay
Gom góp sống chung một trời kinh dị !!!
Hay những tác sinh, siêu vi, nhiễm thể ???
Đề cho em, từ bụng mẹ, đã là một quái thai
Nên sinh ra, là một quái nhân biến dạng hình hài
Em đâu biết, ra đời để thành người quái dị
Em là người khuyết tật
Đã mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm
Những tưởng là cung đàn trường ca mộng mị
Tùng nhịp đóng khung, khép kín mọi mơ màng
Chúng em ra đời làm khổ nhân gian
Cảm niệm ân thâm mọi tấm lòng vàng
Đã cứu mang cho chúng em được sống
Đất trời lồng lộng
Trần thế mênh mông
Xin đừng sinh thêm những kẻ lạc dòng
Rồi đem bỏ vào khung trời nhỏ hẹp
Những người khuyết tật của chúng em ơi
Chấp tay xin cảm ơn đời
Chấp tay xin cảm ơn người

Khô tâm thương xót những người như em !!!

Tôi Là Người Lái Đò !

Tháng 03 - 2004.

Tôi là người lái đò
Cuộc đời gắn liền với một đoạn của dòng sông
Đưa khách lại qua trên sông nước bênh bồng
Đò đưa đẩy theo tay chèo tay chống
Khi vắng khách, đò đứng yên, lay động
Bóng thời gian lấp lánh nhấp nhô
Tôi ngả lưng, sóng nước đôi bờ
Đò lác lác, cắm sào đứng đợi
Tôi là người lái đò
Từ mờ sáng đã có người réo gọi
Đến tối om vẫn có kẻ kêu đò
Ông lái đò ơi, xin chờ tôi với
Ông lái đò ơi, nán lại giùm cho
Cây sào xoáy nước mũi đò
Quay quanh cho khách trên bờ đứng trông
Khi đi đưa khách qua sông
Khi về đưa khách chờ mong đi về
Tôi là người lái đò
Quanh năm vui sống với dòng sông
Rời bến chưa qua, khách ngóng trông
Cấp bến đứng chờ, đưa khách lại
Đôi bờ đưa khách lại qua sông
Ra tới giữa dòng nghe khách gọi
Chờ giùm tôi với có được không
Tôi xoáy cây sào, se đáy nước
Đò đẩy xa đưa khách đẹp lòng
Tôi là người lái đò
Những ngày phiên chợ khách càng đông
Lễ hội, hàng hàng khách đứng trông
Xuôi ngược con đò đưa khách mãi
Đò đưa bến đợi khách sang sông
Bù lại những khi thừa khách đến
Cắm sào ngồi ngắm chiếc đò không
Rồi lại những khi con nước lớn
Con đò lặn lội nước mênh mông
Đời tôi một kiếp lái đò
Bên thôn làng nhỏ, bến đò bên sông
Người đi người đến một dòng
Lênh đênh bến nước sang sông qua đò
Một sông hai bến hai bờ
Đò không đưa khách con đò qua sông

Lại thì một chiếc đò không
Qua thì cũng chiếc đò không đưa người
Nước ơi, in dấu nụ cười
Sông ơi, in bóng bao người qua sông
Người đi, còn có chờ mong
Người về, còn nhớ dòng sông qua đò
Đò ơi, còn đó không đò !!!

Ta đi Trên Nước Non Minh

Tháng 03 - 2004.

Ta đi trên mọi con đường
Ta đi khắp nẻo quê hương
Ta đi khắp lòng đất nước
Đường lên miền ngược
Đường về miền xuôi
Lên truông qua mấy lưng đèo
Cao nguyên, miền ngược cheo leo núi đồi
Xuôi về tận cuối miền xuôi
Dọc theo bờ biển mặn mùi phù sa
Dọc ngang lên xuống lại qua
Để thăm đất nước hương hoa ba miền
Ta đi khắp nẻo tình quê
Ta về khắp lòng phố thị
Lên cao nguyên, núi rừng hùng vĩ
Ghé thượng du, heo hút buôn làng
Ghé trung du, tiếng hát còn vang
Về Hà Nội, ngàn năm văn vật
Gió bay lật phất
Gợi bóng Cổ Loa
Hồn thiêng sông núi chưa nhòa
Xa xa hương khói đền thờ Hùng Vương
Thăng Long dấu ấn còn vương
Hà Nội ba sáu phố phường dấu yêu
Ta đi các tỉnh địa đầu phương Bắc
Nhìn về dấu mốc, ghi Ai Nam Quan
Nghe tiếng kêu sử tích chưa tàn
Mù khói lửa trải dài thời đại
Đường đi quan ải
Nhớ nước non nhà
Hồn vi vu, tiếng gọi của ông cha
Đau da diết đã ngàn năm gìn giữ !
Đường về bến Ngự
Ghé chợ Đông Ba
Lá me đưa đây la đà
Vương vương nhớ bóng chiều tà Cổ Đô

Sông Gianh, mấy trăm năm, xương máu phơi khô
Bến Hải, mắt rung rung, lệ nhòa tình tự
Đường trường xa, ta còn đi nữa chứ
Đáp Qui Nhơn, văng vẳng tiếng Đồ Bàn
Xuyên vào Phan Rí, Phan Rang
Rêu mờ khép kín Tháp Chàm hồn bay
Miền Trung sỏi đá khô cày
Thùy dương cát trắng có hay nổi niềm
Đường dài chưa hết
Mấy nẻo chưa quên
Đi về thành phố Sài Gòn
Ba trăm năm cũ vẫn còn khắc ghi
Sài Gòn già biệt ra đi
Và bao năm nữa, bờ mi khép hờ
Sài Gòn, còn đó mộng mơ
Bạch Đằng gợn sóng bên bờ thành đô
Miền Nam ta đó nên thơ
Bước đi từng bước cuối bờ Cà Mau
Xanh xanh bát ngát một màu
Miền Nam ơi hỡi, dạt dào mến thương
Ta đi trên khắp nẻo đường
Ta về trên khắp phố phường dấu yêu
Đi qua mấy nẻo cầu kiều
Đi về mấy nhịp nâng niu dân tình
Ta đi trên nước non mình
Ta về lưu lại bóng hình quê hương
Ta đi một nhớ hai thương
Ta về ta nhớ vẫn vương muôn đời
Tình quê, xin gửi nụ cười
Hồn quê, xin gửi con người Việt Nam.

Mẹ Việt Nam, Muôn Đời !

*Thơ Nhạc * Tháng 03 - 2004.*

Mẹ Việt Nam
Năm ngàn năm tổ quốc oai hùng
Năm ngàn năm lịch sử huy hoàng
Đề muôn đời là núi là sông
Mẹ Việt Nam
Năm ngàn năm từ thuở Vua Hùng
Năm ngàn năm dòng giống Tiên Rồng
Đề muôn đời là nước là non
Mẹ Việt Nam
Năm ngàn năm từ thuở khơi dòng
Năm ngàn năm tay bế tay bồng
Đề muôn đời là cháu là con
Mẹ Việt Nam máu đỏ da vàng

Mẹ Việt Nam sau trước một lòng
Và muôn đời gìn giữ sắt son
Mẹ Việt Nam mái tóc buông dài
Như chiều dài tổ quốc quê hương
Mẹ Việt Nam ánh mắt sâu mờ
Như bên bờ muôn vạn tình thương
Mẹ Việt Nam chân cứng tay mềm
Như dịu dàng muôn sắc thiên hương
Cao tiếng nói Việt Nam
Cho quê hương còn sống
Cao tiếng hát Việt Nam
Cho quê hương rạng ngời
Cao tiếng nói Việt Nam
Cho quê hương bừng sáng
Cao tiếng hát Việt Nam
Cho quê hương muôn đời
Mẹ Việt Nam
Mẹ Việt Nam
Muôn đời.

Một Ngày Như Mọi Ngày !

Tháng 03 - 2004.

Muôn chim hót, reo bình minh thức dậy
Tiếng hòa vang lớn nhỏ thật nhịp nhàng
Như một hí trường hòa tấu âm vang
Trôi khúc nhạc, hân hoan chào ngày mới
Cảnh vật lộ dần, im lìm chờ đợi
Sau một đêm, giấc ngủ chắc bình an
Vùng đông dần ánh hiện bóng chiều quang
Mặt trời cũng nhô dần, khoe nắng sớm
Đèn thành phố còn mập mờ nhiều ngọn
Đường vắng tanh, lạnh lạnh tiếng hàng rong
Tiếng bé cất cao bánh mì nóng giòn
Tiếng động cơ xa gần cùng vang dậy
Người dân quê, đã ra đồng, nương, rẫy
Người công nhân, vui công xưởng một ngày
Người nhân viên với cặp giấy trong tay
Em học trò thêm một trang sách mới
Bầy bướm vờn bay vườn cà vườn cải
Giọt sương khuya còn vương lá vương cành
Lúa mộng vàng đơm nét ngọc tinh anh
Đường phố thị dập dìu người qua lại
Rồi một ngày, lại một ngày, mãi mãi
Bóng thời gian gõ nhịp thoáng trôi qua
Và hoàng hôn nán đợi bóng chiều tà

Đêm sắp ngủ để ngày mai lại mới
Cái gì đi sẽ đi, cái gì tới sẽ tới
Dòng chuyển sinh chưa từng đợi hay chờ
Đi giữa đời như trong mộng trong mơ
Nếu biết sống là một ngày trọn vẹn
Ngày mai nữa, và ngày mai ước hẹn
Cây đã trồng, hoa lá sẽ đơm bông
Nhân thế hòa vang, lòng hãy dặn lòng
Xây sức sống, xây trần gian thêm đẹp.

Tôi Là người Tài Xế Xe Đò

Tháng 03 - 2004.

Tôi là người tài xế xe đò
Chở người đi trên khắp nẻo quê hương
Đưa người về khắp châu thành đất nước
Những người già, xin mời lên phía trước
Những người trẻ, chịu khó ở phía sau
Người dễ tánh nói tôi là kẻ biết điều
Người khó tánh nặng nhẹ, bác tài thiệt lộn xộn
Tôi là người tài xế xe đò
Người thì bảo sao mà chạy quá chậm
Người thì la sao lại chạy quá nhanh
Tôi cố giữ tay, tốc độ xa hành
Chứ nào phải cố tình nhanh với chậm
Có những lần đi, cơ hồ thật thâm
Khách đã nhiều mà hành lý lại nặng cân
Đường trường xa, xe nặng nhọc bội phần
Sức bình sinh, vẫn lù lù lao tới
Tôi là người tài xế xe đò
Trên lộ trình, có những người đứng đợi
Ai lại không có lúc ngật đáng thương
Tôi ngừng xe cho ké một đoạn đường
Chứ đâu phải mang lòng gian với lận
Đường dài vương vấn
Bến cuối còn xa
Qua dốc qua đèo còn cao vời vợi
Tôi rỗng hết ga, rỗng lết rỗng bò
Như cụ già mang gánh nặng lại ốm o
Gánh vẫn oằn vai, phì phào thở dốc
Tôi là người tài xế xe đò
Đường chúi xuống, tôi hạ số, giảm ga, giảm tốc
Ghi chiếc xe, giữ tay lái an toàn
Xe vẫn lao mình vun vút boong boong
Như cơ hội xả hơi, tô bồi sinh lực
Trời nắng gắt, xe mệt như, đuối sức
Khi trời mưa, đường trơn trượt, hãm phanh

Đêm còn dài, khách cứ ngủ an lành
Tôi chong mắt, rọi đèn pha, lao tới
Tôi là người tài xế xe đò
Đến đi từng bên khách đừng lo
Muốn xuống dọc đường, tôi tốp cho
Xin vẫy bàn tay chào tiễn khách
Rồ ga, ngon trớn chạy ro ro
Tôi là tài xế xe đò
Đi cho tới bến về cho tới bờ
Đường xa in dấu bụi mờ
Đi cho khách đến về chờ khách đi
Thời gian còn đó khắc ghi
Không gian còn đó, ai đi xe đò
Đời tôi, tài xế xe đò !!!

Từ Ly Ngày Tàn !

*Thơ Nhạc * Tháng 03 - 2004.*

Ngày tàn treo đỉnh hoàng hôn
Bóng chiều buông xuống sóng cồn xa đưa
Biển khơi trùng điệp sao vừa
Mây bay thấp thoáng lưa thưa chân trời
Ngày tàn gọi bóng chiều rơi
Tà dương chưa ngủ trên đôi mênh mông
Đỏ hoe dụi mắt ráng hồng
Ngày chưa muốn tắt đã lòng bóng đêm
Mân mê tựa cửa khung thềm
Chim muông về tổ vén rèm ấm êm
Ngày tàn gọi bóng sao đêm
Ngàn sao lấp lánh buông rèm về dinh
Lá hoa e ấp thu mình
Cỏ cây nghiêng bóng lung linh chiều về
Ngày tàn nhẹ gót lê thê
Nghe hồn vương vấn câu thề đầu non
Đường xưa rêu phủ lối mòn
Nghe trong gió thoảng có còn gì không
Ngày tàn nhẹ bước ven sông
Dòng sông mấy khúc nước lòng trôi đi
Thời gian ghi khắc được gì
Không gian đã khép từ ly ngày tàn.

Những Đứa Em Tôi

*Thơ Nhạc * Tháng 03 - 2004.*

Những đứa em tôi, còn nhỏ trên quê hương mình
Cuộc đời gian khó, quê nghèo bao ải chưa qua

Tuổi trẻ thơ ngây, không đủ chất liệu mặn mà
Nhiều điều phủ lấp, ta về ta tắm ao ta
Những đứa em tôi, cắp sách đi học nhà trường
Áo quần ba mảnh, dép giày xộc xệch mà thương
Củ sắn, khoai lang, cùng nhau chia chác dọc đường
Nghèo mà san sẻ, chia cùng ăn đủ tựa nương
Những đứa em tôi, quanh quần chơi giỡn trong làng
Còn thơ đâu biết, quê nghèo lam lũ lắm than
Ngày tháng trôi đi, em ơi tuổi ngọc tuổi vàng
Ai người hiểu thấu, em nghèo không tiếng kêu vang
Ôi nếp sống lam than
Trên quê hương ta đó
Ôi tuổi bé em ngoan
Trên thôn xóm khắp làng
Sinh ra đời đã khó
Khi còn bé em mang
Trên quê nghèo đâu có
Em, tuổi ngọc tuổi vàng
Những đứa em tôi, cuộc sống trên quê hương nghèo
Làng trên xóm dưới, bao giờ sung sướng hỡi em
Tôi bước chân đi, thương lấy em tôi phận nghèo
Tôi làm gì đó, bán nghèo đi, hết cho em
Tôi bước chân đi, hình bóng mang theo mái nhà
Em tôi còn đó, mai một với đời người ta
Dù có ra sao, tôi biết em tôi thật thà
Ngày mai vẽ lối, mở đường em bước đi qua
Em sẽ lớn lên, từng bước đi vào trường đời
Giấy rách giữ lề, trong đời mới khó nghe em
Em sẽ lớn lên, từng bước đi cùng mọi người
Uống nước nhớ nguồn, trong đời mới khó nghe em !

Mặt Trời Đi Ngủ Sớm

Tháng 03 - 2004.

Bữa hôm nay mặt trời đi ngủ sớm
Nắng nhẹ rơi vàng vọt kéo nương chiều
Đầy lung trời nhẹ nhẹ gió hiu hiu
Nắng gát đầu non ngập ngừng chưa muốn tắt

Từng tia nắng loang đi, giăng ánh mát
Hoa lá cỏ cây biến sắc, sẫm màu
Chim muông về tổ, cất tiếng bay mau
Hoàng hôn xuống, bóng chiều rơi yếu ớt

Bầy bướm nhỏ, rời vườn hoa, biến mất
Muỗi vo ve, đồng xuất hiện bay bay
Người dân quê đã kết thúc một ngày

Đèn phố thị gần xa chập chờn xanh đỏ

Bếp nhà quê phất mùi bay đầu ngõ
Bếp châu thành đồng vương gió lay lan
Tiếng chuông chùa trong thanh thoát ngân vang
Nến nhà thờ lung linh đèn cầu nguyện

Đêm đã đến buông bóng đen khép kín
Những vì sao lấp lánh chôn xa mờ
Dòng mực dài, tôi viết vội vàng thơ
Ghi lại nét mặt trời đi ngủ sớm

Kìa những ánh lập lòe bầy đom đóm
Thương bóng đêm, mang chút sáng hiện về
Tiếng đế nỉ non nho nhỏ sau hè
Tiếng thạch sùng cũng hòa âm chắt lưỡi

Vạc đầu hôm, gọi hồn ai nhắn gửi
Quốc canh khuya, mơn mõi thức đêm trường
Vàng thơ chạy dài những nét du dương
Mặt trời ngủ, vàng thơ bay đầu mắt.

Người Dân Quê Đất Mới

Tháng 03 - 2004.

Từ già quê hương đi tìm đất sống
Giã biệt xóm làng, nơi cát rón chôn nhau
Đi đến thật xa núi thẳm rừng sâu
Đôi tay trắng vẽ khung trời gian khổ

Rừng núi hoang vu, mồ hôi đã đổ
Nước mắt tuôn theo mưa nắng dãi dầu
Đốn cây, phá rừng, cuốc bằm, cày sâu
Dựng vách dựng phen xây mái nhà nho nhỏ

Năm tháng dần qua, phong trần mới có
Lúa, bắp, mì, lang, rau, cải, bí, bầu
Sơn lam chường khí bạc đãi biển dâu
Biển sỏi đá thành gạo cơm, ăn mặc

Mười năm, hai mươi năm, dày công khổ nhọc
Cơ ngơi, sự nghiệp, gian khó mới tạm nên
Vườn trà, cà phê bung sức vươn lên
Xoài, mít, vải, điều sum suê trĩu trái

Từng vụ, từng mùa thi công gặt hái
Từng bước thời gian cuộc sống yên lành

Ngày từng ngày, lao khổ vẫn vòn quanh
Tay nhỏ, tay trồng, tay vun, tay vén

Vào bước tương lai có nhiều hứa hẹn
Chỉ mong sao cho mưa nắng thuận hòa
Vùng sâu vùng xa cây trái đơm hoa
Chung sức sống đâm cần lao quê mẹ

Gối mộng rừng khuya giật mình nói khê
Quãng đường qua, sỏi đá cũng ghê gai
Bước phong sương, mòn sức lực dặm dài
Đời lam lũ, người dân quê đất mới.

Tôi Là Một Người Cầm

Tháng 03 - 2004.

Tôi là một người cầm
Cầm từ trong bụng mẹ
Cầm mới khi ra đời
Cầm đến ngày khôn lớn
Cầm ơi hỡi là cầm

Tôi là một người cầm
Cầm từ thuở chào đời
Cầm khi bập bẹ nói
Lớn lên và trôi nổi
Cầm sao vẫn còn cầm

Tôi là một người cầm
Nói năng chỉ làm bầm
Hết ê a rồi á
Ai người trong thiên hạ
Sao hiểu được người cầm

Vì cầm nên nói làm bầm
Nói bao nhiêu nữa vì cầm nói gì
Người cầm dù có nói chi
Ai nghe có biết nói gì mà nghe
Trông tôi sao ngộ quá hê
Nhìn người ta nói, không nghe, mím cười
Tưởng tôi giữ tiếng giữ lời
Người ta lại mền con người của tôi
Đến khi họ biết tôi rồi
Người cầm mang nỗi thiệt thòi biết bao
Dù cho có nói thế nào
Người ta không thể làm sao hiểu mình
Nói năng hay cứ lặng thinh

Người ta không thể hiểu mình muốn sao
Không nghe, nói được thế nào
Biết không nói được làm sao bây giờ
Tôi buồn ngẫm nghĩ vẫn vợ
Nhiều khi tính chuyện đại khờ riêng tôi
Tính đi tính lại rồi thôi
Cam thân cam phận và tôi cam lòng
Trời đong nước mắt lưng tròng
Đất đong ấm ức chất chồng lên nhau
Đêm dài thức trọn canh thâu
Người cảm thức trọn một bầu tâm tư
Sự đời thật lắm dễ người
Đã cảm mà lại có người luyến thương
Ông tơ kết mối tơ vương
Bà nguyệt se chỉ vẽ đường nên duyên
Vợ chồng cùng hội cùng thuyền
Chỉ tay ra dấu nối niềm cũng xong
Rồi con rồi cái long tong
Cùng cảm cùng lặng cùng tròng lên nhau
Mới hay cùng kéo khô đau
Mới hay cùng chở một tàu thương thân
Mới hay cái nợ phong trần
Mới hay cái nợ phù vân thế tình
Riêng tôi đã khổ riêng mình
Rồi chồng rồi vợ hết mình tới con
Dòng sông cay đắng bờ hòn
Đắm chìm bi lụy vương tròn oan gia
Cảm chi cảm cả một nhà
Đeo mang nghiệp dĩ mới ra nỗi này
Người cảm khổ lắm ai hay !!!

Tôi Là Một Người Điếc

Tháng 03 - 2004.

Tôi là một người điếc
Người ta có nói gì
Tôi cũng đâu có biết
Người ta có nói gì
Tôi cũng đâu có nghe

Tôi là một người điếc
Có ai nói cái gì
Tôi cũng kêu tiếng ha
Có ai hỏi điều gì
Tôi cũng đáp tiếng ha

Ha cái gì mà ha

Hã cái gì mà hã
Người điếc tôi đâu lạ
Có nghe được cái chi

Sự đời cũng đến cũng đi
Cũng ăn cũng mặc riêng thì cái nghe
Lỗ tai mở giống như che
Ráng ha ráng hã có nghe được nào
Dù cho có nói làm sao
Tôi nghe không được kêu gào làm chi
Dù cho có nói làm chi
Tôi nghe không được cái gì làm sao

Họ nói trời cao cao
Tôi nói ừ, thấp thấp
Họ nói đời bầm dập
Tôi nói ừ, không sao

Điếc mà nghe được thế nào
Điếc rồi khổ lắm ai nào có hay
Người ta nói hết một ngày
Tôi nghe tôi nói tối nay về nhà
Người ta nói chuyện gần xa
Tôi nghe tôi nói cửa nhà của tôi
Người ta kể chuyện đất trời
Tôi nghe tôi nói chè xôi mua về
Người ta nói tiếng khen chê
Tôi nghe tôi nói ước thề gì đâu

Hai lỗ tai, vọng không âm, chẳng động
Một cái nghe, vang không tiếng, chẳng lay
Điếc năm điếc tháng điếc ngày
Điếc từ thuở nhỏ đến nay vẫn còn

Tôi là một người điếc
Thấy người cười, tôi cười
Thấy người vui, tôi vui
Tôi cũng chưa biết tiếng con người ra sao nữa

Người ta nói chi rứa
Tôi nói chi như ri
Điếc tôi nào có nghe gì
Thương thay người điếc ai vì có nghe !!!

Tôi Là Một Người Khùng

Tháng 03 - 2004.

Tôi là một người khùng
Đất trời bao lớn
Đâu phải không dung
Một túi trên vai, tôi đi đủ chỗ
Nhân thế chợt nhìn, thấy tôi khôn khổ
Nhưng riêng tôi, đâu có khổ gì đâu
Nay thì ngủ dưới gầm cầu
Mai thì ghé đá, kê đầu công viên
Mốt thì xó chợ không tiền
Kia thì góc phố ai liền ban cho
Nhà ga nằm quắp co ro
Bến xe một bãi khò khò như tiên

Tôi là một người khùng
Suốt ngày lững thững
Miệng nói lai rai
Nói mãi nói hoài
Ai nghe đâu biết
Có khi tôi chụp lấy vàng trắng, giữa làn sóng biển
Có khi tôi bắt một vì sao, xa tít lưng trời
Đưa hồn lên đỉnh chơi vơi
Thần tiên mở cửa đón mời tôi đi
Đến cung trăng ai vì chú Cuội
Chị Hằng ơi, lui thủ ở đâu
Đưa tay tôi bắt nhịp cầu
Để cho chú Cuội hết sầu tháng năm

Tôi là một người khùng
Đời người dài ngắn
Còn có bao lăm
Trăng sáng đêm rằm
Ai nhìn trăng khuyết
Túi rách gói đầu, lay bóng nguyệt
Thân tàn kê mộng, gọi đêm thâu
Tôi nghe thanh vắng chìm sâu
Hồn ai nhắn gửi dạ sầu kỷ canh
Tôi nghe gió thoảng trong lành
Những hồn khuất bóng vây quanh chơi cùng

Tôi là một người khùng
Nghe được hai tiếng nói
Tiếng nói của con người
Và tiếng nói của loài ma
Quảng đi một gánh không nhà
Quảy đi một túi đầu là của tôi

Hồn tôi đã gửi lên trời
Thân tôi còn gửi cho người nhân gian
Phó thác một đời không năm tháng
Bỏ đi một kiếp sống lang thang

Tôi là một người khùng
Khi vui tôi muốn khóc
Khi buồn tôi chẳng than
Bước chân nhẹ gót ca vang
Gửi trăng cho gió gửi ngàn thiên thu
Hỏi trong thăm thăm mịt mù
Còn không kiếp sống âm u người khùng
Khùng ơi khùng hỡi là khùng !!!

Thơ Tôi

Tháng 03 - 2004.

Thơ tôi trang trải chẳng ai xem
Gió lộng mang đi rải xuống thềm
Tan tác bụi mờ sương giá lạnh
Lắng nghe giọt đặng nhỏ về đêm

Thơ tôi một gánh bước hàng rong
Thiên hạ khen chê đừng có hòng
Khản tiếng, gọi hồn thơ, rất cổ
Tiếng thơ bay bổng chẳng cân đong

Thơ tôi thân quá chẳng ai coi
Đem chất lên xe bán chợ trời
Thơ ngủ gục đầu, thoi ế ẩm
Giật mình nhìn ngắm những xa xôi

Thơ tôi đem gửi ở trên non
Non bảo rằng non hết chỗ còn
Cách mấy ngọn đồi bên núi cả
Rừng già núp bóng cội cây non

Thơ tôi một gánh thả trôi sông
Bèo giạt lan xa, nổi giữa dòng
Sóng gợn ướt mình, lặn sóng nước
Dòng thơ tuôn chảy khắp mênh mông

Tôi vớt thơ lên rải dọc đường
Sợi thơ óng ánh rọi tà dương
Hoàng hôn góp nhặt thơ tôi lại
Đề sót mấy vầng hạt ngấn sương

Thơ tôi không bán cũng không mua
Tôi rải lên không ngọn gió lùa
Bay khắp trên ngàn, sao đắm lụy
Ngân hà sao xuyên, tiếc hơn thua

Thơ thân vì ai khách vẫn vương
Hỏi thơ gì đó, ấy thơ đường
Bốn câu bảy chữ âm gieo vận
Kim cổ thi nhau dệt mộng đường.

Tôi Là Người Đạp Xích Lô *Tháng 03-2004*

Tôi là người đạp xích lô
Mời anh, mời chị, mời cô đi cùng
Xích lô tôi chạy khắp vùng
Người dân phố thị thường dùng xích lô
Ngày ngày mấy cuộc mệt phờ
Bao cơm gạo có, bao mồ hôi đong
Dù cho một cuộc mấy đồng
Xích lô tôi đạp lưng còng đuôi tôm
Dù cho khách trả thiệt hơn
Tùng đồng tôi đạp có còn hơn không
Đường bằng, đường dốc, đường giồng
Cong lưng tôi đạp mấy đồng ai hay
Có khi đạp suốt một ngày
Mà không có khách, một ngày thiếu ăn
Có khi rút cổ nặng hoảng
Khách còn réo gọi, muốn oằn lưng tôm
Mới mờ sáng, đã lôm khôm
Trời đen như mực, tối om chưa về
Xích lô tôi cũng một nghề
Quanh năm suốt tháng mỗi mê thân tàn
Tôi đâu có dám bỏ ngang
Gạo cơm đâu có mà mang về nhà
Một đồng vào, một đồng ra
Được đâu hết đó, cửa nhà có chi
Cả đời tôi cứ chạy đi
Vỏ xe mấy lớp còn ghi dọc đường
Đường này ghi dấu phong sương
Đường kia để nét phố phường dấu yêu
Đường này tịch tịnh cô liêu
Đường kia còn kéo bóng chiều chờ ai
Đường này ghi nỗi đọa đày
Đường kia, thở vắn than dài, ô hô
Mời anh, mời chị, mời cô

Cần đi đâu đó, xích lô tôi này
Ngày qua rồi lại qua ngày
Xích lô tôi đạp thảng ngày chờ ai
“Thức khuya mới biết đêm dài”
Canh tàn mới biết bóng dài tàn canh
Xích lô từ thuở đầu xanh
Đến nay bạc trắng, trông tránh xích lô
Xích lô ơi hỡi xích lô !!!

Tôi Đâu Có Nói Tôi Làm Thơ

Tháng 3 - 2004

Tôi đâu có nói tôi làm thơ
Nét đẹp tràn sông, ý ngập bờ
Sóng nước lăn tăn chim cá lặn
Mây bay ngơ ngẩn nổi chim sa

Ý thơ đâu có để làm thơ
Thơ thân gì đâu thơ thân thờ
Dòng nước trong veo hòa ý vị
Cung đàn trời nhịp gọi là thơ

Tôi nói trong tôi tự tiếng lòng
Cho em bé nhỏ những chờ mong
Cho người lớn tuổi trôi sầu mộng
Nhân thế uơng mơ dệt nụ hồng

Tôi viết những dòng chữ mến thương
Cho em đôi nét để lên đường
Cho người lữ thứ về quê cũ
Nhìn những phai tàn, có vấn vương

Tôi viết cho ai vững bước đi
Đã đi, đừng có nói năng gì
Miễn sao trên bước đường đi ấy
Lan rộng tiếng từ, tỏa tiếng bi

Tôi viết cho đời bớt khổ đau
Đừng gây ai oán tạo ưu sầu
Đừng mang cay đắng xây phiền lụy
Mà kết hương thơm đượm sắc màu

Bài thơ tôi viết gọi yêu thương
Mở cửa cảm thông mọi nẻo đường
Xoa dịu vạn sầu đeo thế kỷ
Tình người vun vén, lấp tang thương

Bài thơ tôi viết gửi cho em
Hương nẻo thuyền đời bước vươn lên
Ước vọng biển thành điều hiện thực
Ngày mai tươi sáng đón chờ em

Tôi biết viết gì cho chị đây
Heo may ngọn gió động niềm tây
Lá vàng gợn sắc màu tím tím
Còn có lá xanh, chị có hay

Tôi viết những lời gửi đến anh
Núi cao biển rộng sức tung hoành
Vá trời đội đá phi sinh lực
Đánh đổi gian nan việc mới thành

Tôi viết gửi về mẹ dấu yêu
Nắng mưa mẹ đã khổ đau nhiều
Cho con của mẹ đường đi tới
Mẹ hỡi, còn không cuối bóng chiều

Và tôi xin viết gửi cho cha
Bếp lửa nhà tranh dưới mái nhà
Bên cội cây già nghiêng đáy nước
Con còn nhớ mãi bóng hình cha

Tôi viết cho ai, cho mọi người
Đau buồn buông bỏ, tạo xinh tươi
Hoang tàn lấp lại, xây cao đẹp
Thân thiện hòa vang, nở nụ cười

Những lời tôi viết bảo là thơ
Thơ đến thơ đi thơ thẩn thờ
Thơ gác đầu non nhìn bóng nguyệt
Thơ nằm góc biển ngắm trăng mờ.

Em bé không biết nói

Tháng 04 - 2004.

Ngày xưa em còn nhỏ
Khi mới sinh ra đời
Em bé nào cũng khóc
Em cũng khóc chào đời

Thời gian dần tháng tuổi
Bọn trẻ nói ê a
Em cũng bập bẹ nói

A á á à a

Rồi những em bé khác
Khi tập nói ba ba
Khi tập nói má má
Em chỉ nói ê a

Lớn lên vài ba tuổi
Em cũng chỉ mấy lời
Mẹ cha chờ mơn mõi
Sao chậm nói con tôi

Mẹ cha những lo thâm
Sao con không chịu nói
Dù tìm muôn cách hỏi
Em cũng chỉ á a

Ông, không lẽ con mình
Coi chừng nó bị câm
Bà đừng hay nói gỡ
Câm cái gì mà câm

Khi lớn lên chổng ngồng
Em chỉ ngó chỉ nhìn
Trung thành hai tiếng nói
Hai tiếng nói ê a

Sao con vậy hở ba
Sao con vậy hở má
Đến nay đã lớn rồi
Cũng chỉ có ê a

Đời biết bao thứ chuyện
Em chẳng nói nên lời
Biết làm sao mà nói
Dù người ta có hỏi

Đâu nghe mà nói được
Biết mà chẳng thành lời
Thật là điều vô phước
Em nói em hiểu thôi

Tuổi đời ngày một nhiều
Em chỉ nói bấy nhiêu
Hết ê a lại á
Và ôm nỗi buồn hiu

Ôi thân phận người câm
Em chỉ nói làm bầm
Không ai nghe hiểu nổi
Hiểu sao được người câm

Cuộc đời muôn vạn lối
Em có miệng không lời
Dù em không có nói
Nhưng ao ước cuộc đời

Đừng thêm những người câm
Riêng đời em tăm tối
Xin đừng ai han hỏi
Câm ơi hỡi là câm !!!

Trọn chưa, Nửa kiếp con người !

Tháng 4-2004

Mấy mươi năm, quãng đường dài không nhĩ !
Bến trần gian, vùi dập biết bao lần
Mới hay một cõi phong trần
Thăng trầm đày đọa bao lần mới thôi
Khi mở mắt chào đời
Mấy ai không tiếng khóc ?
Khóc rạn vỡ đón mời
Hay khóc cho một kiếp phù sinh ?
Trầm tư, độc ảnh một mình
Trống không chiếc bóng, vương hình thương thân
Tang thương để biết thế nhân
Biển dâu để biết chẳng lần lựa ai
Trăng mờ còn có sao mai
Rêu mờ còn có bóng dài dậm băng
Mấy mươi năm, lặn lội nặng hoẵng
Tròn nửa kiếp, còn chi không đủ
Hun hút mãi như dòng nước lũ
Cuốn trôi đi tan tác như bèo
Bước đi, mây núi cũng trèo
Bước về, mây dốc mây đèo cũng trông
Cửa nhà, vợ vợ, chồng chồng
Con con, cháu cháu đèo bông curu mang
Còn kia nào họ nào hàng
Còn đây thân thích chẳng màng gian truân
Còn kia bao kẻ khốn cùng
Còn đây tiếng khóc, chia chung nụ cười
Cành lá úa, hoa tươi còn đó
Cội cây già, vò võ còn đây
Trời trong, khuất bóng vàng mây

Nước trong, ần dẫu đục ngậy chưa về
Ước mơ gởi chôn sơn khê
Lời nguyên gác lại câu thề đầu non
Một lòng mây dạ sắt son ?
Một thân mây thể héo hon đêm ngày !
Cuộc đời chống đỡ đôi tay
Thương thân lấy phận tỏ bày cùng ai
Có nghe giấc mộng còn dài !
Có nghe giấc điệp chưa phai nụ hồng !
Xa mờ đêm những giọt không
Bên thềm ngóng đợi, chờ trông ai về
Dù ai chưa vẹn ước thề !
Dù ai chưa trọn ước thề vì ai !
Bước một, còn biết bước hai
Bước ngắn, còn biết bước dài, phải không ?
Nhân gian mấy kẻ tương đồng
Thế nhân xuân hạ thu đông mấy mùa !
Phát phơ bao ngọn gió lùa
Còn bao nhiêu nữa, hay chưa hỡ người !
Cười đi, chín bỏ làm mười
Một mười cũng thế, mười mười cũng là
Dù cho đài cát ngọc ngà
Dù cho anh kiệt, sắc pha nào nề
Một mai qua khỏi cơn mê
Thử xem cõi mộng ê chề tới đâu
Chiều nghiêng xế bóng mái đầu
Đi - Về nhẹ nhẹ nhịp cầu trần ai
Sông xưa, bến cũ, lối cài
Tình xưa, nghĩa cũ, đêm dài ngấn sương
Gởi đời khúc nhạc yêu thương
Gởi đời tiếng hát trên đường phù tang
Cung đàn réo rắt âm vang !!!

**Ba mươi năm,
như một giấc mơ**
Tháng 4 - 2004

Quãng đường ba mươi năm
Như dòng sông nước chảy
Gió bụi nào đưa đẩy
Đời như một giấc mơ

Đang hiện tựa vầng thơ
Rõ ràng bày trước mặt
Tôi dò tìm nắm bắt
Bao nhiêu chuyện đã qua

Hỏi thăm những gần xa
Kia nắm mồ của mẹ
Nọ nắm mồ của cha
Và em thơ thỏ thẻ

Ngồi bên tôi bao giờ
Tôi hỏi và tôi nghe
Chuyện quá khứ xa mờ
Chuyện đã qua, đang tới

Tôi nghe và chờ đợi
Như nước cuốn đưa về
Nhà em ở bên kia
Theo con đường đất nhỏ

Mình ngồi đây, đầu gối
Trong khu đất vườn nhà
Đưa mắt nhìn xa xa
Kia mái nhà em đó

Bên bếp hồng nhỏ nhỏ
Đang chờ đợi cơm chiều
Hoàng hôn gọi tịch liêu
Đêm về trông xa vắng

Ngập ngừng làn mây trắng
Tia nắng gác đầu non
Trăng khuyết vắt nghiêng nghiêng
Giữa lưng trời vàng vọt

Mờ mờ nhưng thấy được
Bóng tối đầy hoàng hôn
Lối mòn về bên mẹ
Cách mấy khoảng ven đồi

Đưa mắt nhìn xa xôi
Tiếng em tôi đang nói
Có một người đi tới
Tôi biết đó là ai

Bóng đêm phủ chạy dài
Trông xa mờ vời vợi
Người nhìn tôi mỉm cười
Tôi nhìn người hiểu ý

Đời tôi ngàn vạn lý

Một bước biệt dặm trường
Tìm lại những thân thương
Một chuyến về thăm vội

Trăng ngà soi le lối
Đàn em nhỏ vui chơi
Tôi nghe như đón mời
Giấc mơ chợt biến mất

Tôi quay nhìn quanh quất
Thì ra một giấc mơ
Nước trôi giữa đôi bờ
Ba mươi năm rồi nhĩ !

Mai Một Tôi Về Thăm Quê Cũ **Tháng 5-2004**

Mai một tôi về thăm quê cũ
Thăm lại nỗi niềm bóng dáng xưa
Thời gian đếm mãi làm chi nhẽ
Khung trời le lối bóng sao thưa

Mai một tôi về thăm quê cũ
Phong sương mấy lớp đã vừa chưa
Lớp mòn rêu cũ thêm lớp nữa
Sao ngủ lưng trời sao lưa thưa

Mai một tôi về thăm quê cũ
Thăm cội cau già ngả màu bông
Trắng vàng rơi rụng bao màu đã
Vàng - bạt Trường sơn, trắng - biển Đông

Mai một tôi về thăm quê cũ
Thăm nắm mồ cây cỏ mọc quanh
Cỏ cây rúng rẩy thăm kêu khẽ
Đã mỗi mòn chưa những úa xanh

Mai một tôi về thăm quê cũ
Phố phường nhắc gợi nẻo cô thôn
Đường xưa lối cũ, trêu tuế nguyệt
Mưa nắng điêu tàn, cột tháng năm

Tôi vẫn còn đây, kiếp viễn phương
Quê tôi còn đó, vĩnh miên trường
Thời gian gói trọn, trời cô đọng
Âm áp tình quê, vạ nẻo đường

Hò hẹn lựa lần, mai với một
Mai gởi bến chờ, một bến trông
Một mai, kèn cựa, trôi đi mãi
Một vẫn còn xa, mai có không

Hẹn hò chuyền nữa sẽ về thăm
Cùng bao nhiêu chuyền rải lên thêm
Hương quê gởi gắm tình quê cũ
Trăng lặn dòng sông, đêm mây canh !!!

Loay Hoay, Cho Hết Một Ngày

Tháng 6-2004

Loay hoay cho hết một ngày
Một ngày đã hết loay hoay vẫn còn
 Ngày từ tấm bé tí hon
Đến trăm tuổi hạc cũng còn loay hoay
 Than thảm trách lẫn thương thay
Càng lay lắt léo càng quay vạt vờ
 Lay qua, lay lại mệt khờ
Quay quanh, quay quẩn xác xơ thân tàn
 Cái gánh, cái quảy, cái mang
Cái nai, cái xách, cái quàng phiêu linh
 Cho dày cái nhục, cái vinh
Cho mo cái đáy phù sinh phong trần
 Nhân gian nào phải riêng phần
Trần gian nào phải lựa lần riêng ai
 Sự đời gọt, giũa, dùi, mài
Cuộc đời thưng, thảy, dầu dai, dãi dầu
 Buồn trông nước chảy qua cầu
Biển dâu khéo vẽ sắc màu tang thương
 Cho mềm cát bụi phong sương
Cho tan sỏi đá bên đường vỡ toang
 Loay hoay như nước sóng cồn
Đêm dài đã hết sóng cồn còn lay
 Mờ đông đánh động ban ngày
Hoàng hôn phủ xuống còn lay sóng cồn
 Vì đời, thêm một vết son
Còn hơn ử dột mới mòn mà chi
 Trần gian một bến ngại gì
Nhân gian một cõi ngại gì trần gian
 Loay hoay cũng thể mây ngàn
Không lay cũng thể mây ngàn bay bay
 Có ta, cũng hết một ngày
Không ta, cũng hết một ngày loay hoay
 Cuộc đời, như thế, ai hay !!!

Tôi Người Tài Xé Tắc Xi

Tháng 6-2004

Tôi người tài xế tắc xi
Muốn đi đâu đó, mời đi, xe này
Tắc xi tôi chạy suốt ngày
Phải chăng giá cả tỏ bày thiệt hơn
Đường xa chớ ngại mắc òm
Đường gần kiếm chút tiền còm đồ xăng
Xe tôi, bốn bánh chạy lăn
Chỉ trừ bến đậu, gói khăn, đi về
Bao năm lặn lội trong nghề
Đường nào cũng biết chẳng chê đường nào
Đường đi đến tận cửa ô
Đường ra bến cảng, đường vô nội thành
Đường này mấy khúc vòng quanh
Đường kia mấy đoạn tròng trành lao chao
Đường trần cũng chẳng có sao
Đường trơn cát bụi ai nào làm ngõ
Đường sáng đường tối đường mờ
Đường mong khách đợi, đường chờ khách đi
Có người, tôi lấy làm vì
Có người, chẳng lấy, còn xì hầu bao
Người sang, tôi chẳng tơ hào
Người cùng, chớ giúp, lựa nào mấy ai
Giùm cho chút nữa bác tài
Giùm cho chút nữa, một mai mới là
Đường đời vạn nẻo còn xa
Trường đời muôn lối, ai qua muôn trùng
Tắc xi, tôi chạy khắp vùng
Khắp phường, khắp phố, ai dùng tắc xi
Đường nào tôi cũng chạy đi
Đường nào cũng chạy chẳng khi đường nào
Thoáng trông thấy khách vẫy chào
Tôi quành xe lại, thưa nào, đi đâu
Đời tôi đâu có đâu mâu
Chẳng vòng quanh lộn, chẳng câu thêm giờ
Chẳng kỳ giá cả vu vơ
Chẳng kèo khó dễ, ỡm ờ thiệt hơn
Đừng gieo chi nỗi oán hờn
Đừng gây đái bạc khinh lờn tắc xi
Người ta cần cấp mới đi
Người ta cần kíp, mới đi với mình
Ở đời lương thiện, mới vinh
Ở đời trọng nghĩa chân tình, mới quang
Đường đi, cần đến bên đàng
Đường đi không đến, ai màng tắc xi

Đường đi, xin rước khách đi
Đường về, xin đón, có chi ngại ngừng
Trần gian, một bến tương dung
Nhân gian, một cõi vẫy vùng trần gian
Đường đời lắm nẻo dọc ngang
Ở sao cho phải, chẳng sà lựa ai
Tắc xi, tôi đó, còn dài
Một đời tận tụy, miệt mài tắc xi.

Tôi Thương

Tháng 7-2004

Tôi thương bác nông phu, giữa đồng xanh lúa nắng
Tôi thương em bé mục đồng, trên đường vắng nghêu ngao
Tôi thương cô thôn nữ giặt áo cạnh bờ ao
Tôi thương bóng mẹ già, bên mái nhà tranh vọn khói
Tôi thương em bé học trò, những buổi tan trường đứng đợi
Tôi thương cô nữ sinh, tà áo trắng bay bay
Tôi thương anh phé binh, lê lét qua ngày
Tôi thương người góa phụ, đượm sầu màu hoa trắng
Tôi thương người dân quê, trải cuộc đời mưa nắng
Tôi thương những người nghèo, mua gánh bán bưng
Tôi thương người dân phu, mỗi gói còng lưng
Tôi thương người di dân, khăn hoang xây cuộc sống
Tôi thương những xóm nghèo, giữa đầm lầy nước đọng
Tôi thương những phố phường, ngất ngưỡng vươn cao
Tôi thương người lịch thiệp, ăn nói thanh tao
Tôi thương người khốn khó, nhưng sống đời chân thật
Tôi thương em bé nghèo, vui tuổi thơ lây lất
Tôi thương người bán cùng, lặn lội mua bán ve chai
Tôi thương người chật vật, kiếm sống từng ngày
Tôi thương người đồ sức cần lao, không đây ba bữa gạo
Tôi thương những trại mồ côi, một năm, may ra thêm một bộ quần áo
Tôi thương những trại cùi, nặng mùi lở loét, tanh hôi
Tôi thương những trung tâm khuyết tật, ngất ngưỡng, nằm, ngồi
Tôi thương những người điên, vui tâm thân giữa đời phiêu đảng
Tôi thương giới kinh thương, trải những khi vò đầu, bóp trán
Tôi thương giới tiểu thương, quần quật từ sáng đến khuya
Tôi thương công nhân viên, mòn sức lực nọ kia
Tôi thương người giáo chức, lao tâm với chồng trang sách cũ
Tôi thương những chính nhân, giữa chính trường thác lũ
Tôi thương người quân nhân, đem xương máu nhuộm sa trường
Tôi thương người tàn tạ cuộc đời tục lụy phần hương
Tôi thương các em, lỡ bước phiêu bồng lây thuốc trắng
Tôi thương cho những ai, đọa đày làm than cay đắng
Tôi thương cho những ai, đôi lần may mắn thành công

Tôi thương quê tôi, bên cạnh dòng sông, mưa nắng ruộng đồng
Tôi thương nước tôi, mảnh đất hình cong, đã dài lịch sử
Tôi thương và tôi thương. Còn, và còn nhiều nữa chứ
Bởi tình thương vô bến, nên biết nói sao cùng
Hỡi người nhân gian hòa tiếng gọi kêu chung
Hãy trang trải tình thương cho voi lòng nhân thế !!!

Tôi Chỉ Là Tôi

Tháng 7-2004

Tôi chỉ là mây bay bốn phương
Gom trong hơi nước để lo lường
Một mai đâu đó trời khô nắng
Đổ những cơn mưa mới tổ tường

Tôi chỉ là chim bay khắp nơi
Hát ca chim chíp dẫu không lời
Tiếng ca thanh thoát reo nhân thế
Hòa lẫn tiếng chim ca hát chơi

Tôi chỉ đem hong ánh nắng vàng
Để mang nắng ấm rải thênh thang
Gởi đi khắp chốn từng tia nắng
Cho trọn từng ngày sống chứa chan

Tôi gọi hoàng hôn báo nắng chiều
Đêm về đang đợi bóng cô liêu
Ngày tàn bương sóng đà mòn mỏi
Đêm đến vui đi sức phỉ nhiều

Tôi chỉ là viên gạch lót đường
Lấp đi những ổ nát tang thương
Cho đời bình thản thôi lồi lõm
Thân thiện cho nhau bớt chán chường

Tôi chỉ là một hạt cát thôi
Cùng chung cát đá góp cho đời
Dựng xây ý mỹ hòa chân thiện
Đừng bí dè nhau những đãi bồi

Tôi hát vang lên giữa núi rừng
Rừng khua núi động nhạc tung bừng
Gió lay rải khắp thềm cây cỏ
Sức sống lan đi khúc nhạc rừng.

Tạ Từ, Chưa Vẹn Tình Quê !

Tháng 7 - 2004

Tạ từ, chưa vẹn tình quê
Tôi mang một chút bốn bề tôi đi
Mười năm còn lại được gì
Hai mươi năm nữa, thôi thì thời gian
Tôi nghe nằng nặng âm vang
Bếp hồng khói quyện bên hàng tre xanh
Có con chim nhỏ hoàng oanh
Líu lo tiếng hát trên cành thùy dương
Tôi mang tiếng hát lên đường
Tiếng kêu tình tự vương vương bên lòng
Nước đi đi mãi theo dòng
Non cao cao mãi chờ mong chưa về
Nước đi chưa vẹn câu thề
Tôi đi chưa vẹn tình quê tạ từ
Phần ba thế kỷ đã dư
Non trông bên nước lắc lư ngày về
Thái Bình ngóng đợi sơn Khê
Trường Sơn lan tỏa, vỗ về biển Đông
Núi cao, gối tựa non sông
Sông sâu in bóng, non bồng núi cao
Ba mươi năm những đưa vào
Thời gian đếm mãi đặng đeo chạnh lòng
Trời quê cô đọng chờ mong
Tình quê cô đọng theo dòng thời gian
Nỗi niềm réo rắc mệnh mang !!!

Chú Cuội đổi hờn !

Tháng 8-2004

Ngắm trăng ngắm cả chị Hằng
Nào hay Chú Cuội cần nhẫn bỏ đi
Chị Hằng ngắm chút có chi
Nào hay Chú Cuội lầy vì cung trăng
Cây đa đứng đó nặng oằn
Bơ vơ một cõi chị Hằng buồn trông
Cây đa một gốc trống không
Chị Hằng ngóng đợi, chờ mong Chú về
Trăm năm chẳng lỗi ước thề
Ngàn năm chẳng bội hoa kè tóc mai
Hương xưa tình đã vương dài
Thoáng xưa chấp cánh vân đài dặm băng
Trăng tròn mười sáu tròn trăng
Nhân gian mời đón chị Hằng đi chơi
Một mình trăng đổi lẻ loi
Nào đâu có chị sánh đôi đi nào

Ô hay, chị ở trên cao
Cùng bên Chú Cuội dễ nào cách xa
Trăng ơi, trăng mấy trăng ngà
Để cho tuyết nguyệt nở hoa đầu cành
Chị Hằng hăng mấy xuân xanh
Xanh xuân mấy độ chớ dành ai đâu
Đêm dài ngòi ngắm canh thâu
Ô hay Chú Cuội kê đầu gối trắng
Đêm trăng còn đó chị Hằng
Không trăng Chú biết chị Hằng đi đâu
Vương vương trái chín ưu sầu
Ngẩn ngơ Chú Cuội có đâu chị Hằng
Chị Hằng còn đó đêm trăng
Chú đi kiếm chị, chờ trăng đón về
Cây đa một bóng sum suê
Chị cùng Chú Cuội đề huề tháng năm.

Trêu Minh Thế Nhân !

Tháng 9 - 2004

Trăm năm làm kiếp con người
Biển dâu khéo vẽ khóc cười tang thương
Ngàn năm mang kiếp gió sương
Rong rêu khéo phủ bên đường xác xơ
Đầu ghềnh sóng vỗ ơ hồ
Cuối sông bèo bọt bờ phờ nhấp nhô
Ngàn xưa sỏi đá phát lò
Ngàn sau cát bụi còn phô lở bồi
Đêm dài mơ giấc tỉnh khô
Giật mình tỉnh mộng leo đòi điếm không
Lặng yên vũ trụ mệnh mông
Kiếp người nhẹ tựa lông hồng mảnh treo
Rừng khuya róc rách suối reo
Núi đòi vọng tiếng gió vèo xa đưa
Trường giang réo gọi chưa vừa
Biển khơi dậy sóng hay chưa sông dài
Sóng mà máu nóng đã phai
Chết đi máu lạnh tuyên đài đem phơi
Uổng không một kiếp trong đời
Mặt chai mày đá hết lời nỉ non
Mai sau đừng hỏi mắt còn
Hôm nay có tiếc lòng son bạc tình
Uổng không một kiếp phù sinh
Còn thua gổ đá trêu mình thế nhân
Trần gian còn chút đỡ đàn
Tro tro như phỗng lựa lần mà tru !!!

**Một Vòng Xoáy,
Ngựa nghiêng Vàng Nhật Nguyệt !**
Tháng 9 - 2004

Đêm đã dài chưa, bao giờ được sáng
Trăng đã treo mòn mõi cuối chân trời
Sao vẫn mờ, lấp lánh tận mù khơi
Ai đã phủ cho đêm dài đến thế
Trống điểm canh nhỏ dần, khan tiếng dế
Quốc kêu sương nã nuốt, tiếc đêm dài
Ếch, nhái cũng tàn hơi, tiếng một, tiếng hai
Hổ, sói, chồn, beo cũng ồ ề mệt ngủ
Nước đã ra khơi, trở về bến cũ
Lá đã xa cây, cuốn cội quay nguồn
Tròn thật là tròn, mà vuông cũng thật là vuông
Vuông lia tròn, đầu còn tròn vuông nữa
Vì trông ngày, nên đêm dài đến rứa !
Nếu không đêm, ngày có nghĩa gì đâu !
Ai lắng nghe được tiếng nói tinh cầu
Một vòng xoáy, ngựa nghiêng vàng nhật nguyệt
Ngày đang xuống, trăng đầu non dần khuyết
Đêm gần tàn, nhật đáy biển chưa lên
Gọi những ai còn say giấc ngủ quên
Hãy tỉnh mộng, kéo đêm dài xuống nữa !!!

**Sông Bến Cũ,
Mái Nhà Xưa, Âm - Lạnh !!!**
Tháng 9 - 2004

Tôi xin đưa anh về mái nhà xưa bé nhỏ
Tôi xin đưa em về dòng bến cũ đơn sơ
Dòng nước trôi đi dù đưa đầy mấy bờ
Ta vẫn gặp chút dung tình nguồn cội
Đường dọc đường ngang vẽ ra muôn lối
Mảnh trường đời đã đập giũa nát tan
Dòng sông xưa còn le lói ánh trăng vàng
Dừng chân lại, ta về nghe, anh nhé !
Em của tôi vẫn ngậm ngùi nói khẽ
Một quay lưng, biết sao nữa, cho vừa
Lững lờ trôi, nhấp nháy ánh sao thưa
Vẫn nuôi tiếc khung trời xa diệu vợi
Tôi nói anh nghe, một đi sẽ tới
Tôi nói em nghe, một bước sẽ về
Đỉnh xa mờ dù có vạn sơn khê
Leo lên đó, ta reo ngàn gió hú

Cội nguồn xưa muôn đời luôn an trụ
Nước cam tuyền rửa sạch mọi nguồn cơn
Một chữ không, vạn hữu sẽ trông tròn
Một chữ có, xưa nay chưa mất một
Anh hãy đếm, ngôi nhà xưa mấy cột !!!
Em hãy xem, mái cũ đỡ mấy kèo !!!
Bờ nghiêng nghiêng từng vách lá cheo leo
Chèo chống lại ngôi nhà xưa ta đó
Em thấp thỏm, ngóng nhìn bên đầu ngõ
Anh chạnh lòng, trông đợi nẻo đường đi
Cùng bước chân, đừng có nói năng gì
Ta sẽ nghe sóng lòng rơi biển mặn
Tan hết rồi những niềm đau cay đắng
Cùng dắt nhau về ngưỡng cửa thương yêu
Cùng lắng nhau nghe hai tiếng nhiều điều
Sông bến cũ, mái nhà xưa, ấm - lạnh !!!

Núi Rừng Kỳ Vĩ Của Ta Oi !

Tháng 9 - 2004

Mơ núi thăm gói đầu tỉnh lự
Mộng rừng sâu thức trắng đêm dài
Hỡi núi rừng kỳ vĩ của ta ơi
Ta nghe tiếng oai linh của rừng sâu núi thăm
Núi vẫn ngủ bên rừng già giá lạnh
Rừng vẫn yên bên núi thăm thâm u
Ngày đã chìm trong rừng rợn hoang vu
Đêm lại lặng trong uy nghiêm kỳ bí
Dã thú còn rón rén từng hồi kinh dị
Hùm thiêng còn ái ngại thét tiếng gầm vang
Chim muông vỡ tổ, vụt cánh bàng hoàng
Cùng gào thét thất thanh như chiến trường sôi động
Dưới vực thăm, gió lên cao lồng lộng
Vút đỉnh đồi, đỡ một ánh sao rơi
Rồi im bật không một chút tăm hơi
Rừng khép nghiêng nghiêng đỉnh đồi gió hú
Bóng cả cây cao lạnh mình ủ rũ
Đá tảng hòn chông dựng vách cheo leo
Thác đổ vang vang sâu hút chân đèo
Hòa âm sắc cho núi rừng thêm kỳ vĩ
Nhân thế hãi hùng cho ta huyền bí
Biết bao lần dọ dẫm những uy linh
Tính toán, dự phòng, nín thở, lặng thinh
Biết bao người đi và bao người không trở lại
Núi cả ta đây, đâu có gì quái ngại
Rừng thăm ta đây, đâu ẩn nét thâm sâu
Bởi thiên thu nên núi cả nhiệm màu

Bồi ngàn đời nên rừng sâu hoang dại
Ta vẫn là ta, núi rừng muôn thuở ấy
Ta vẫn là ta, rừng núi mãi thanh thiên
Hùng vĩ, uy linh, mơ mộng, diễm huyền
Nhưng bình dị, vô tư như nai vàng ngơ ngác !!!

Tôi Viết Thơ Để Lại Cho Đời ! *Tháng 9 - 2004*

Tôi viết thơ để lại cho đời
Tôi viết thơ trang trải nơi nơi
Ai đón nhận, và ai không đón nhận
Sợi thơ cuộn bành bồng, không quấn
Trào tuôn thành dòng, quyện chảy, mênh mông
Chảy trên đồi cao, chảy xuống ruộng đồng
Ven cỏ dại, bên bờ đê thanh vắng
Lên không trung, đọng thành làn mây trắng
Khuất lung trời, lấp lánh những vì sao
Xuống dòng sông, lăn sóng nước rạt rào
Ra biển cả, vỗ trùng khơi muôn thuở
Em bé mục đồng, dừng chân bờ ngõ
Cô gái ven làng, bẽn lẽn ngừng tay
Chim ngân ngơ, rũ cánh thôi bay
Cá lững lờ, đơ man thôi vẫy
Dòng thời gian, lặng yên đưa đẩy
Máy huyền sinh, ngưng động con thoi
Thơ ngập biển đông
Thơ vút lên đời
Thơ tắm Trường Sơn
Thơ phơi đồng nội
Thơ đẩy màn đêm, xua đi bóng tối
Thơ kéo ngày lên, đưa ánh sáng về
Thơ ngập lưng đồi, mấy độ sơn khê
Thơ khép biển dâu, thay màu tang hải
Thơ nhìn trần gian nhục vinh, thành bại
Thơ gọi con người, nối lại tình thương
Thơ gầy cung đàn, cất tiếng du dương
Rung nhịp con tim theo làn hơi thở
Thơ tuyệt tình ca
Thơ lay đầu gió
Thơ gác mái chèo, gôi tựa dòng sông
Mơ giấc điệp, ôm trăng vàng lay sóng nước.

Máu Chảy Về Tim, Rung Lòng Nhân Thế ! *Tháng 9 - 2004*

Tôi nghe máu chảy ruột mềm
Tôi nghe máu chảy về tim
Rung động khắp cùng châu thổ
Kiếp nhân sinh, không lẽ tạc thù chiêu lệ
Kiếp con người, không lẽ sống chết thì xong
Nhìn người đau, ta vẫn cứ đứng đưng
Nhìn người khổ, ta hững hờ vô cảm
Say quyền lực, đập bạo tàn, nhũng lạm
Mị dân tình, be tham vọng, hư vinh
Ai chết mặc ai, miễn không đá động tới mình
Chiều rữ bóng, rừng già ru cỏ dại
Bờ lau lách, ao tù, reo ếch nhái
Đồng ruộng hoang, đầm lạch, gọi ễnh ương
Tiếng thạch sùng chắt lưỡi, tiếc đêm trường
Trong ngõ tối, “đế mèn phiêu lưu ký”
Vạn vật gườm nhau, tha hồ đổ ky
Không lẽ con người, chui rúc ốc đảo hoang
Bóng thời gian, sỏi đá cũng bào mòn
Tình nhân thế, ngàn cân treo sợi tóc
Phớt nhân ảnh, leo đồi cao ì ạch
Phần tình người, lao hổ thẳm, vùi sâu
Góp rong rêu vụn vỡ, bạc mái đầu
Nhồi trái tim đã sẵn sùi chai đá
Tiếng thương yêu con người sao xa lạ
Những trắc ẩn chân tình, không động mỗi từ tâm
Kén đã giăng tơ, xa xót những tơ tằm
Nghe nhịp thở con tim, ta khẽ gọi
Người và ta, có nghe lòng người rã rượi
Ta và người, đừng đày ải người ơi
Mỗi chúng ta, khi có mặt trong đời
Biết bao nhiêu tiếng cười trong tiếng khóc
Vì con người, nếu ta còn nước mắt
Vì nhân sinh, nếu ta còn chút tư lương
Nước mắt kia xin nói lại tình thương
Máu chảy về tim, rung lòng nhân thế !!!

Tôi Là Cô Thôn Nữ

Tháng 9 - 2004

Tôi là cô thôn nữ
Sinh ra mái khói lều tranh
Lớn lên ruộng quán ngô đồng
Xõa mái tóc thê, soi bóng bờ sông
Tuổi mới lớn như màu xanh lá mạ
Tôi là cô thôn nữ
Một tay xin đỡ đàn cho má

Một tay xin đỡ đàn cho ba
Hết hai tay, nên hồn trong trắng ước mơ
Con bướm nhỏ thơ ngây, xin lồng trang sách vở
Tôi là cô thôn nữ
Bên đầu ngõ thẹn thùng hoa mắc cỡ
Đường cô thôn, phe phẩy lá rung cây
Gió từ đông thổi sang tây
Lá kia xanh lá hoa này thơm hoa
Cửa tây mây lớp mây tòa
Niềm tây mây bạc nhẹ thoa nỗi niềm
Tôi là cô thôn nữ
Ngày mùa đang tới bước chân êm
Gạo trắng trắng thanh cối giã mềm
Gánh lúa mềm vai, vai nặng gánh
Gái quê mộc mạc sống êm đềm
Tay cày tay cấy
Tay gặt tay phơi
Tay ôm bó lúa
Tay dờn bó bông
Tôi là cô thôn nữ
Vai mang vai gánh vai gồng
Cho cô thôn nữ ruộng đồng thơm hương
Nón, chằm, sợi chỉ vương vương
Từ vành tới chóp, bao đường biết không
Trông mùa cho lúa trở bông
Trông cho ruộng chín, trông hồng bếp tranh
Tôi là cô thôn nữ
Đầu mùa lúa chín tinh anh
Cuối mùa vun vén để dành mai sau
Bờ ao mái tóc xõa đầu
Bên cầu ngọn nước men cầu chưa qua
Xa gần rồi lại gần xa
Đường quê xóm nhỏ nhường xa hóa gần
Nhà tôi có giậu bao quanh !!!

Mai Tôi Về !

Tháng 9 - 2004

Mai tôi về, Mẹ tôi còn đâu đó
Bóng thời gian, có thấy đứa con xưa
Tuổi đã mòn, đan sợi tóc lưa thưa
Mắt lại lòa, nhìn cội già long gốc

Mai tôi về, Cha tôi dày khó nhọc
Trông dáng tôi, cũng độc thọ trơ cành
Thăm thăm đôi bờ, đọng giọt khô quanh

Chấm từng điểm dư đồ, rung lịch sử

Mai tôi về, Anh tôi nhìn tư lự
Thuyền phiêu du, xơ mạn sóng giang hồ
Nợ tang bồng xô đẩy cửa hư vô
Chí nam nhi vất lên đèo kim cổ

Mai tôi về, Chị tôi nhìn ngờ ngợ
Tấm lòng son, mờ sương khói sơn khê
Màu trời xanh, tản mạn chôn xa mờ
Mây đen bạc, phủ bênh bồng trôi nổi

Mai tôi về, Em tôi nhìn không nói
Nẻo đường nào, ê ẩm bước chân đi
Một cánh chim, dù không nghĩa là gì
Nhưng tiếng vỗ, vỡ toang trời âm lặng

Khu vườn xưa, lây lan tràn rau đắng
Thôn xóm nghèo, ủ dột mái nhà tranh
Lúa đơm bông, ngậm sữa ướp tinh anh
Sinh lực cạn, úa tàn cây trái chín

Mạch lòng đất, vương suối nguồn bịn rịn
Tắm làn hơi, nước ẩm ướt lên non
Non nước ngàn năm, non nước chẳng mòn
Dù xây xát, qua từng thời biến động

Mai tôi về, nước in hình đôi bóng
Một bóng hình, hai mặt, nước đôi soi
Bóng hình này vương vấn dáng giống nòi
Bóng hình kia lâng lâng hồn sông núi.

Trái Đất Của Ta

Tháng 9 - 2004

Trái đất của ta
Một hành tinh xanh gắn trong chùm dương hệ
Một tinh cầu mang sự sống tự ngàn xưa
Đón ánh mặt trời, xuyên tầng khí quyển, “lọc, lừa”
Hút vạn vật khỏi ly tâm, đẳng đeo hình bầu dục
Trái đất của ta
Bao gồm năm châu lục
Bảo bọc, nối liền, cách khoảng năm đại dương
Thái Bình Dương, Đại Tây Dương
Ấn Độ Dương nổi hải trường thênh thang
Bắc Băng Dương phủ ngút ngàn
Nam Băng Dương, tuyết mênh mang muôn trùng

Phần tư, châu lục tương dung
Á Châu một dải cách vùng Úc Châu
Phi Châu sa mạc phủ đầu
Âu Châu phồn thịnh Mỹ Châu sang giàu
Da vàng da trắng da màu
Vì tình nhân loại chung nhau sống cùng
Trái đất của ta
Hiện hữu vô cùng
Muôn vật tương lân nương tựa
Từ ngàn xưa cũng thế
Cho đến hôm nay và đến tận ngàn sau
Sự sống thi nhau
Trên hành tinh xanh, nảy nở
Trái đất của ta
Một tinh cầu ngàn đời che chở
Xoáy thái dương, cộng hưởng giữa thiên hà
Xoáy từng vòng theo năm tháng dần qua
Mang bốn mùa đổi thay, nhồi sinh lực
Từ vô thí, đã vô cùng, không dứt
Đến vô chung, lại vô tận, không tan
Có nghĩa gì bóng dáng của thời gian
Ta ôm một khối, đầy, xô, cùng vũ trụ
Ta chống chọi giữa muôn ngàn tinh tú
Ta bão hòa cùng vạn thể bao la
Để hành tinh xanh là mãi mãi của ta
Cho vạn vật tương sinh hòa điệu sống.

Tôi Là Một Con Tàu

Tháng 9 - 2004

Tôi là một con tàu.
Đi khắp sân ga
Đưa người đi khắp nẻo sơn hà
Đưa người về tận lòng phố thị
Tôi là một con tàu.
Đi khắp sân ga
Đi băng qua truông
Đi băng qua suối
Đi băng qua đèo
Kéo đoàn tàu bắt ngang núi rừng hùng vĩ
Tôi là một con tàu.
Rập rền, âm ỉ
Kéo đoàn tàu đi
Từ Nam ra Bắc, từ Bắc vô Nam
Qua từng Tỉnh, Thành, sông núi xanh lam
Từng dấu mốc, băng qua, liền ranh giới
Nhà ga đứng đợi

Người đến người đi
Mỗi chuyến đi là một chuyến tinh kỳ
Tôi phụt khói, lồi con tàu lao tới
Đường Sài Gòn-Hà Nội
Đường Hà Nội-Sài Gòn
Hai bánh sắt boong boong
Cho con tàu đi mãi
Tôi là một con tàu.
Băng từng quan ải
Vách núi nghiêng nghiêng, tựa dưới chân đèo
Con tàu nghiêng nghiêng, đeo núi cheo leo
Vút lên cao đất trời lồng lộng
Thăm chân đèo biên cả chìm sâu
Tàu đi ngày tận đêm thâu
Tàu về còn mấy nhịp cầu chưa qua
Tàu đi cách mấy sân ga
Tàu về cách mấy nhịp xa nhịp gần
Hai đường bánh sắt đưa chân
Tàu đi đi mãi bao lần lại qua
Tàu về có nhớ sân ga
Tàu đi lại bỏ sân ga nữa rồi
Người đi người đứng người ngồi
Nhà ga tôi đó con tàu lại qua
Người đi còn nhớ sân ga
Người về còn nhớ phương xa phương gần
Tôi đi dù đã bao lần
Tôi đi tôi nhớ phương gần phương xa
Tàu ơi, về với sân ga !
Người ơi, về với quê nhà dấu yêu !

Tôi Là Người Phu Quét Đường

Tháng 9 - 2004

Tôi là người phu quét đường
Quét ngõ hẻm, lè đường
Quét phố xá, công viên
Gom từng cọng lá, ni lông
Để góp một phần cho quê hương thêm đẹp
Tôi là người phu quét đường
Quét lối thềm thang, quét về ngõ hẹp
Quét từ thuở nào, cho tới hôm nay
Quét chổi cùn ngày, cho tới ngày mai
Cây rung gió cho bốn mùa rụng lá
Chiều thu tím lá vàng rơi lã chã
Nắng mơn da hạ cháy những điêu tàn
Đông se lạnh đan mưa bắt giăng ngang
Xuân khoe nụ xác hoa phơi sắc thắm

Tôi là người phu quét đường
Giẫm từng bước lê đi từng chặng
Những con đường quen thuộc từ lâu
Những trụ đèn công rãnh nông sâu
Mỗi khúc quanh rẽ mòn lối nhỏ
Cây chổi sần tay một đời gắn bó
Túi rác lưng đầy bỏ xó đeo mang
Từng nhịp thao tác phơn phớt bên đàng
Khua xào xạc, lá rác ê mình, bất động
Ghế đá công viên nằm lèo thối mộng
Người phu quét đường bóng nắng lọt khe
Phách đốc kê thành, tay gói, khò khè
Ru giấc điệp như thiên thần quét lá
Tôi là người phu quét đường
Xuân đến, Thu sang, Đông tàn, nắng Hạ
Cây chổi theo mình, bao rác theo chân
Bốn mùa kè nhau, mưa nắng phong trần
Gom vụn vỡ giữa phố phường hoa mộng
Ngày lại ngày, ai vô tình bỏ đồng
Đêm từng đêm, ai ném xả bay bay
Tôi bước qua, nhìn bắt mắt, ra tay
Mở hầu bao, nhét cửa đời thiên hạ
Phố phường đâu lạ
Vóc dáng phong sương
Người phu quét đường
Lom khom năm tháng
Đã có mặt khi vừng đông tỏ rạng
Bóng tôi qua, cuốn hút, khuấy xa mờ
Rồi một mai, cũng giờ đó, như mơ
Tôi xuất hiện và đi qua, biến mất.

Tôi Là Người Phu Khuân Vác

Tháng 9 - 2004

Tôi là người phu khuân vác
Trên đôi vai nặng trĩu những nhọc nhằn
Đẫm giọt mồ hôi lã chã trôi lã
Nhanh thao tác, đạt chỉ tiêu, thờ đốc
Bung đôi tay, tôi nhấc lên cái một
Giẫm đôi chân, tôi bước vững như đồng
Dù vật dụng gì, nặng nhẹ cũng như không
Bốc, vác, dời, dời, tôn kho, chất đồng
Tôi là người phu khuân vác
Xí nghiệp, bến cảng, bến xe, cầu cống
Dù nơi nào, tôi chẳng ngại thân tôi
Dùng sức mình tắm mát giọt mồ hôi
Vì ngành nghề, vì miếng cơm manh áo

Gánh gian truân người dân phu khổ nã
Đè tấm thân, người khuân vác là tôi
Đòi của riêng ai, ai chẳng đua đòi
Miễn sao sống được, sá gì vinh nhục
Tôi là người phu khuân vác
Đường dài thở dốc
Nặng trĩu đôi vai
Bước ngắn bước dài
Bào mòn sinh lực
Nghề nào cũng cực
Đâu phải chuyện chơi
Sống giữa cuộc đời
Ai cho mà có
Sống mà không cần rút, hỏ thẹn lương tâm, mới khó !
Sống mà không khinh mạn con người, dè, bỉ, mới hay !
Khôn cùng, sang trọng, ai bày ?
Ai o quyền quý, ai đày lê dân ?
Trần gian ai cũng có phần
Miền đưng đào hổ : cơ bản-thanh cao
Tình người, mới quý chứ sao !
Nghề nào cũng quý ! Thấp-cao làm gì ???
Tôi là người phu khuân vác
Nơi nào cần, cứ gọi
Nơi nào réo, cứ đi
Trả giá, biết bầu, bì
Nếu không, hàng ứ đọng
Ngày hay đêm, sẵn sàng trên bệ phóng
Khuân vác gì, sẽ có mặt, đừng lo
Khỏe thì làm, mệt ngủ khò
Ăn được, ngủ được, trời cho, sung sướng nhĩ
Tôi là người phu khuân vác
Cả một cuộc đời
Khuân vác là tôi
Ở đời, nặng nhẹ chi đời
Có gì vinh nhục, nặng lời mà chi
Ở đời, nặng nhẹ nhau chi !!!

Tôi Là Một Người Thợ May

Tháng 9 - 2004

Tôi là một người thợ may
Đường kim mũi chỉ đêm ngày
Siêng năng cần mẫn khéo tay
Vải cắt nhiều manh, đan thành chiếc áo
Mũi kim chỉ một đường độc đạo
Bao áo quần nhiều kiểu nhiều phương
Phương này cũng biết bao đường

Phương kia cũng lắm không lường bao nhiêu
Mũi kim đường chỉ đáng yêu
Đan thành quần áo nâng niu cho đời
Tôi là một người thợ may
Dù ai ở tận nơi nơi
Nói ni ra mẩu mấy lời là xong
Vải đơm bông còn mong chi nữa
Ươm tơ tầm lần lửa chi đâu
Vải kia ai cứ chọn màu
Nhuộm từ công nghiệp bền lâu vô cùng
Hai đường sợi chỉ kết chung
Mũi kim se chỉ chẳng bung đâu nào
Tôi là một người thợ may
Dù ai mập ốm thấp cao
Áo quần biết chọn mặc vào dễ coi
Áo quần chẳng có đãi bôi
Không biết ăn mặc khó coi người cười
Trúc xinh trúc mãi xinh tươi
Ai xinh quần áo cũng cười xinh xinh
Ai xinh tự thể đẹp xinh
Áo quần không khoác đẹp xinh cho mình
Tùy theo vóc dáng thân hình
Áo quần tặng về cho mình mà thôi
Tôi là một người thợ may
Ngày đêm ghé tựa để ngồi
Đường kim mũi chỉ cho rồi áo ai
Ngày đêm tôi cứ miệt mài
Tùng đường kim chỉ một mai sẽ thành
Nào em nào chị nào anh
Áo quần ai rách, khâu lành lại cho
Một đồng nại của công lo
Nhiều đồng, kim chỉ nhỏ to sẽ nhiều
Đường kim sợi chỉ đáng yêu
Cho đời đáng về yêu kiều xưa nay
Ai thương công khó thợ may
Ai thương vải dệt đêm ngày hay không
Vải ơi, còn nhớ đơm bông !
Kén ơi, còn nhớ tơ hồng giăng giăng
Thợ may, còn đó tháng năm
Cho người mặc áo đan tâm mỉm cười
Áo quần may mặc cho đời
Biết bao công khó của người thợ may !!!

Héo Hon Còn Đó, Nụ Cười !

Tháng 9 - 2004

Ai đem nước đổ về sông

Đề cho con nước bênh bồng trôi đi
Ai đem lệ đổ bờ mi
Đề cho đôi mắt nhiều khi hoen mờ
Ai đem mộng phủ lên mơ
Đề cho ước vọng vật vờ trời mây
Ai đem gió để rung cây
Đề cho lá rụng bay bay thảng ngày
Ai đem đắng đở vườn cay
Đề cho nhân thế tỏ bày thiệt hơn
Ai đem ải vất lên non
Đề cho rêu phủ đá mòn phong sương
Ai gieo cát bụi bên đường
Đề cho mờ mịt tang thương nỗi này
Ai đem lẫn lộn con quay
Đề cho điên đảo đọa đày trần gian
Ai đem trăng gửi trên ngàn
Đề cho đêm tối bịt ngang lối về
Ai làm loang lở bờ đê
Đề cho non nước lồi thề nước non
Một năm xây xát mỗi mòn
Trăm năm thử hỏi có còn gì không
Núi kia đứng đó nhìn sông
Sông kia hun hút, đá chông non cao
Đêm đêm tỉnh mộng rì rào
Ba sinh chìm nổi máu đào còn tươi
Hương quê còn đó ! Nụ cười
Tình quê còn đó ! gửi người Việt Nam
Nỗi lòng đeo đẳng, không cam
Đan tay vun vén, tay làm, tay xây
Niềm đông rúng động niềm tây
Đá vàng, cơ cảm nỗi này tình ta.

Nắng Đổ Ngày Về !

Tháng 9 - 2004

Kén mãi giếng tơ
Tơ tằm rút mãi
Nước kéo lên nguồn
Nước chảy về sông
Mây trắng giếng ngang
Mây ửng màu hồng
Máu chảy về tim
Máu hồng chưa cạn
Cầu gập ghềnh, ta bắt thêm miếng ván
Nẻo chông chênh, ta lót gạch bên đường
Leo ải, trèo non, dù có vạn phong sương
Ta vẫn còn nhau, trên quê hương ta đó

Giông tố nhiều rồi, ta hãy ngăn đầu gió !
Nước xoáy nhiều rồi, ta đắp lại bờ đê
Ta với ta, nào ai lỗi ước thề
Đường muôn nẻo, nên ta đi ngang dọc
Gió lộng Trường Sơn
Ngồi trên đỉnh dốc
Bóng cả cây cao
Ta thấy cả quê hương
Giẫm lối mòn xưa
Ta thấy vạn con đường
Những con đường quê hương
Nói dài lịch sử
Ta kể nhau nghe, quê hương tình tự
Ta kể nhau nghe, non nước ngàn năm
Ta nhìn nhau trong ánh mắt xa xăm
Bông lúa chín, đưa ta về đồng nội
Trời nghiêng bóng tối
Nắng đổ ngày về
Ta bước đi dọc theo lối bờ đê
Nghe sóng vỗ rì rào sông bến cũ.

Tôi, người cạo mũ cao su !

Tháng 9 - 2004

Tôi người cạo mũ cao su
Màn đêm còn khép, mịt mù tôi đi
Rừng cao su, chẳng nói gì
Lần mò từng gốc, tôi đi lần mò
Một tay lấy mủng, trút vò
Một tay tôi xắn, sao cho sắc lằn
Vỏ cây vừa đứt chưa quăng
Mũ cây trắng đục đã lăn thành dòng
Một cây như thế là xong
Tôi đi cây khác giáp vòng mới thôi
Đèn dầu leo lét rọi soi
Đến khi trời sáng thức rồi rừng khuya
Trời lên đứng bóng tôi về
Một ngày cứ thế, kéo lê cả đời
Cao su từng giọt đầy vơi
Nhựa tuôn tuôn mãi không lời tiếc than
Gia công, chế biến, muôn ngàn
Muôn hình muôn vẻ bằng hàng cao su
Tinh, thô, xấu, tốt, thanh, u
Đủ công đủ dụng trưng thu cho đời
Cao su cạo mũ, người ơi
Nhà tôi nhỏ nhỏ bên đồi hoang sơ
Học hành ba chữ i tờ

Lớn lên cạo mũ đến giờ chưa lơi
Nghề nào cũng sống trong đời
Quen nghề cạo mũ thì thôi cứ làm
Cao su mùi mũ lên chàm
Nhà tôi ẩm thấp khói lam ven rừng
Tháng ngày cơm gạo đầy lưng
Của tiền rỗng đáy, cầm chùng dân qua
Cao su dính mũ trầm kha
Rừng su dính nhựa sắc pha phong trần
Ai đi lên ải Hải Vân
Tôi vào rừng lá lưa lẫn trần ai
Cao su mùi mũ chưa phai
Đời tôi cạo mũ, còn dài cao su !!!

Tôi Là Người Phu Hầm Mỏ *Tháng 9 - 2004*

Tôi là người phu hầm mỏ
Giữa núi rừng vắng lạnh
Giữa sa mạc hoang vu
Sơn lam chướng khí tỏa khói mịt mù
Thân chống đỡ giữa đất trời vũ trụ
Dã thú, ách tai, phong trần vá đũ
Đoàn dân phu cùng một toán phiêu hành
Mỗi bước đi là một bước mới toanh
Như trái đất mới tựu hình xuất hiện
Tôi là người phu hầm mỏ
Mỏ sắt, mỏ chì, mỏ than, chưa luyện
Mỏ vàng, mỏ bạc, mỏ thiết, mỏ đồng
Mỏ ngọc, mỏ ngà, mỏ thạch, mỏ nhôm
Mỗi một mỏ, ê mình, rờn gai, kinh dị
Xuyên thủng đường hầm, vang vang huyền bí
Đá tảng, hòn chông, đập vỡ choang choang
Ám khí, oan khiên, độc địa, kinh hoàng
Tôi vẫn sống và thành công, mở đường khai phá
Mỗi chuyến đi là một vùng mới lạ
Ngày tháng dài hun hút những hoang vu
Hầm mỏ ơi, tiếng nói của dân phu
Trôi lạc lõng giữa mênh mông man đại
Tôi là người phu hầm mỏ
Đất phủ đầy người
Mồ hôi nhuế hoại
Bụi tấp tràn thân
Đôi mắt hoen mờ
Người phu một đoàn sống giữa hoang mơ
Như những vết nhỏ nhoi chấm vành đại địa
Ngày mới đến, còn thoát nhìn ngắm nghĩa

Mỗi chiều về, như hình người dị hợm man khai
Nếu được quay phim, chiếu ảnh, lên đài
Chẳng khác những diễn viên chuyện dài huyền sử
Không, đó là thời đại hôm nay đó chứ
Là những người phu đào mỏ, đào hầm
Ngày cũng như đêm, lằm lũi âm thầm
Đê phá vỡ những kho tàng mỏ quặng
Ngậm nuốt bỏ hòn để nghe trái đất
Đập giữa phong trần để nếm hy sinh
Trải tang thương mới xây đắp phồn vinh
Lăn gai góc mới kết thành nhung lụa.

Tôi Gửi Bài Thơ Thứ Nhất

Tháng 10 - 2004

Thơ tôi gửi đến ruộng đồng xanh
Đồng thấp ruộng cao lúa trở cành
Thoang thoang hương thơm mùi lúa mạ
Cày bừa gieo hạt giống tinh anh

Bài thơ tôi gửi đến miền quê
Xóm dưới làng trên lối ngõ về
Hai buổi mai chiều reo gió nắng
Mái tranh bếp lửa vện câu thề

Tôi gửi bài thơ đến thị thành
Đường dài soi bóng những hùm anh
Phố phường đan kín bao tên tuổi
Đá dẫu mòn nhưng sử vẫn xanh

Tôi gửi bài thơ đến phố phường
Phố phường đô hội của quê hương
Đi về ai cũng mang nhung nhớ
Một thoáng xa xôi của phố phường

Bài thơ tôi gửi đến quê hương
Tình tự lan xa khắp nẻo đường
Thôn dã lam chiều khuya phố vắng
Cho hồn vương vấn những yêu thương

Tôi gửi bài thơ đến nước non
Non thương nhớ nước nước thương non
Nước non gói trọn hồn non nước
Son sắt một lòng dạ sắt son.

Tôi Gửi Bài Thơ Thứ Hai

Tháng 10 - 2004

Bài thơ tôi gửi những em thơ
Tuổi ngọc em ơi đẹp ước mơ
Em hãy vui chơi thời tuổi ngọc
Lớn lên tìm lại chẳng bao giờ

Tôi gửi cho em bé học trò
Bài thơ thành nét để em đồ
Xanh vàng đỏ trắng loang màu mực
Thành bức tranh thơ em chẳng cho

Tôi gửi bài thơ đến học sinh
Như trang giấy trắng của riêng mình
Một mai khôn lớn xa đèn sách
Tìm tuổi hoa niên tuyệt bóng hình

Bài thơ tôi gửi giới sinh viên
Viễn mộng bay xa thật diễm huyền
Đến những chân trời cao ước vọng
Cùng thơ mở lối bước thanh thiên

Tôi gửi bài thơ thanh thiếu niên
Cái thời tuổi trẻ đẹp như tiên
Đáp xây sức sống nhờ sinh lực
Mang gói hành trang bước mọi miền

Tôi gửi bài thơ đến mái trường
Thầy, Cô vẽ viết phấn bay hương
Phất phơ tà áo vương thơ lại
Để rớt vài câu xuống vệ đường.

Tôi Gửi Bài Thơ Thứ Ba

Tháng 10 - 2004

Thơ tôi gửi đến chị hàng rong
Chị múc liền tay khách đẹp lòng
Kiếm chác đôi đồng lưng cuộn đáy
Sợi thơ khô cạn chị còn đong

Thơ tôi gửi đến giới doanh thương
Sạp, gụ gần xa khắp nẻo đường
To nhỏ hàng hàng đem chất đồng
Người người ngắm nghĩa thấy thương thương

Bài thơ tôi gửi giới công nhân
Gian khổ trôi đi gánh nợ lần

Cát tiếng ngâm vang rơi nặng nhọc
Hồn thơ trang trải bước phong trần

Bài thơ tôi gửi giới nhân viên
Nhất nghệ tinh chuyên lương hậu tiên
Bá nghệ đong đời trôi lặn độn
Như thơ một chữ viết huyền thuyên

Bài thơ tôi gửi giới trung niên
Đã nửa đời qua nửa dốc triền
Trái sống thắm mình thương trái chín
Nửa sau sao bớt những ưu phiền

Tôi gửi bài thơ giới lão thành
Đã mòn ba vạn sáu trôi nhanh
Thời gian sót lại soi mê tỉnh
Kéo trẻ, rong rêu cỏ ngậm vành !

Tôi Gửi Bài Thơ Thứ Tư *Tháng 10 - 2004*

Bài thơ tôi gửi đến dòng sông
Nước chảy lặn tẩn sóng gợn hồn
Nhớ bóng con đò đưa mái đẩy
Đôi bờ bên nước những chiều đông

Tôi gửi bài thơ ra biển khơi
Nhìn xem sóng nước vỗ đầy vơi
Vàng thơ rung động hòa âm điệu
Như sóng vào bờ ra biển khơi

Bài thơ tôi gửi đến cung trăng
Lấp ló cây đa ngấm chị Hằng
Lỡ bước vô tình vương Chú Cuội
Cả hai nhìn lại, ngó xa xăm

Tôi gửi bài thơ đến núi đồi
Thấy gần nhưng bước lại xa xôi
Đường đi gian khó nhiều ngang dọc
Nhưng quyết lòng đi sẽ đến thôi

Bài thơ tôi gửi khách tha phương
Một bước ra đi mấy dặm trường
Ai nhớ lối về thương ngõ vắng
Hồn thơ đệm nhạc hát du dương

Tôi gửi bài thơ khách vắng nhà

Hỏi đi đâu đó cách gần xa
Ngập ngừng tôi để thơ tôi lại
Khi đọc, có nghe những đậm đà.

Tôi Gửi Bài Thơ Thứ Năm

Tháng 10 - 2004

Bài thơ tôi gửi những ngày qua
Đã đến tay ai được mấy nhà
Ai đã vương thơ hòa ý vị
Đưa hồn theo gió gửi xa xa

Bài thơ tôi gửi mấy hôm nay
Cứ sống an vui mỗi một ngày
Sống trọn một ngày là biết sống
Như thơ tuyệt ý mới là hay

Bài thơ tôi gửi những ngày mai
Mở cửa thênh thang chẳng đóng cài
Vạn nẻo đường đời luôn cất bước
Chân trời góc biển lối thiên thai

Tôi gửi bài thơ cho những ai
Thức khuya mới biết trắng đêm dài
Canh tàn thắm thẩu đời phiêu mộng
Son có mòn không, sắc có phai

Còn ai tôi gửi nữa hay không
Xin gửi chung thôi chớ trách lòng
Máu chảy về tim đâu cách nhịp
Sợi thơ từng cuộn chảy theo dòng

Tôi gửi bài thơ đã đủ chưa
Bài thơ tôi gửi mấy cho vừa
Thơ nằm gác trọ đêm khuya vắng
Xin hỏi hồn thơ, đã ngủ chưa !

Ta bước đi trên Quê Hương Ta

Tháng 10 - 2004

Ta bước đi trên quê hương ta đó
Từng bước đi trên vạn nẻo con đường
Nhớ cả quê hương, nhớ phố, nhớ phường
Nhớ dĩ vãng trôi lăn theo dòng lịch sử

Ta bước đi, nghe nổi niềm tình tự
Gió đồng quê len lén cửa đô thành

Những con đường đi đất đỏ bao quanh
Những con đường về xanh xanh đồng nội

Và cứ thế, từng con đường đi tới
Trên quê hương biển rộng sông dài
Quá khứ xa mờ, rủ bóng nhạt phai
Hiện tại hôm nay, cùng nhau dần bước

Thế hệ mai sau, hướng về phía trước
Sẽ bước đi tiếp tục những con đường
Cùng bước đi, ta nghe những nhớ thương
Cùng bước về, ta nghe hồn rúng động

Hồn lịch sử, muôn đời, ta chung sống
Hồn quê hương, muôn thuở, ta đắp xây
Tình anh em, mãi mãi, ta tiếp tay
Tình dân tộc, ngàn đời, không lay chuyển

Tay trong tay, ta nghe lòng xao xuyến
Tình trong tình, ta nói vạn tình thương
Tim trong tim, ta nghe vạn yêu thương
Máu trong máu, ta nghe cùng nhịp thở

Thôi, hết rồi những niềm đau tan vỡ
Thôi, hết rồi đã bao thuở chia xa
Bắc Nam Trung ba mảnh đất một nhà
Ta hát mãi trong bài ca dân tộc.

Tuổi Trẻ Đi Qua, Thần Tiên Biến Mất *Tháng 10 - 2004*

Trong cuộc đời, nếu cho tôi xin
Tôi sẽ xin một lần nguyện ước
Tôi sẽ xin dù chỉ một lần
Tôi không xin to lớn cao sang
Mà chỉ xin thật đơn sơ bé nhỏ
Tôi chỉ xin những ngày xưa tôi đó
Những ngày xưa còn tuổi trẻ thơ ngây
Những ngày xưa vô tư lự, vui vầy
Hồn trong trắng như những trang giấy trắng
Cái tuổi thơ, không biết gì cay đắng
Cái tuổi thơ, nhìn đời, bằng cặp mắt thờ ơ
Cái tuổi thơ, nhìn công danh sự nghiệp, tĩnh bơ
Và tuổi thơ, có nhiều lần tôi khóc
Tôi đã khóc, không phải nhiều nước mắt
Nhưng tại sao nước mắt chảy ngon lành
Chảy rờn rờn, nước mắt chảy quanh

Chảy như không muốn để dành nước mắt
Khi lớn lên, cũng có nhiều lần muốn khóc
Ai bảo rằng, người lớn khóc khó coi
Khóc cũng tím lòng, khóc cũng mềm môi
Giọt lệ cần, ướt vành khô khốc mắt
Nhớ những ngày xưa tôi khóc
Trong những khi tôi được ăn đòn
Ngọt roi tron trót, nghe thật là giòn
Lại còn nghe, này nhỏ, bánh canh ngon không nhỏ
Trong chốc lát, xem như không có
Bỗng quên đi, cùng tuổi trẻ vui chơi
VẬY mà sung sướng hơn ngày nay
Tạm được bình an, tạm đủ với đời
Tuy rất tầm thường, và không bằng ai cho lắm
Cái của người lớn, ngày càng thấy thắm
Thì tuổi thơ, chẳng cần những thứ đó bao giờ
Dù tuổi thơ tôi, thiếu thốn chứ chẳng dư thừa
Nhưng tôi vẫn thích cái thời lũng quần ba mảnh
Con nhà giàu, cố nhiên sung sướng, lại thêm quà bánh
Còn riêng tôi thì mấy xu mấy cúc, cơm nguội vét nôi
Đến thèm thường cái ngọt của cục kẹo, miếng xôi
Rồi vui với mái trường, ê a đèn sách
VẬY mà thật là “số dzách”
VẬY mà thật là thần tiên
Những em bé ơi, trước mặt tôi đó, nhân tiên
Tôi muốn được như các em nhưng nào có được
Nếu cho tôi xin, tôi sẽ xin một lần nguyện ước
Đó là thời tuổi trẻ những ngày xưa
Chớ làm sao như tuổi trẻ hôm nay
Nhưng tuổi trẻ đã đi qua, là thần tiên biến mất !

Xóm Nhỏ Tình Quê

Tháng 10 - 2004

“Ai đi cũng nhớ quê nhà
Nhớ cơm dưa muối nhớ cà dầm tương”
Ai đi cũng nhớ quê hương
Nhớ đi ngõ tắt nhớ đường cái quan
Nhớ tre mấy lũy bên đàng
Nhớ rau mấy líp nhớ hàng trúc xinh
Nhớ đồng ruộng lúa xanh xanh
Nhớ mùa lúa chín rộn quanh cả làng
Xóm trên xóm dưới họ hàng
Quê nhà nghèo khó dân làng có nhau
Nhớ khi no ấm khổ đau
Cả làng nhanh nhẹn bảo nhau đỡ đần
Quê nghèo xóm nhỏ tương lân

Nghèo tiền nghèo bạc tình thân không nghèo
Nhớ lòng đeo dạ đắng đeo
Như bầu với bí cùng leo một giàn
Nhớ dòng sông nhỏ băng ngang
Mỗi khi nước lớn ò sang đưa ò
Đêm thanh câu hát tiếng hò
Làng quê xóm nhỏ ấm no hữu tình.

Tôi là Người Dân Quê Đồn Điền *Tháng 10 - 2004*

Tôi là người dân quê, trên đồn điền nho nhỏ
Ngày hai buổi mặn mà sương gió
Mỗi sáng chiều tắm gội nắng mưa
Miếng cơm canh ngon dở cũng vừa
Hoàng hôn xuống ê mình rã rượi
Tay cuốc, tay cày, tay đào, tay xới
Tay xách, tay mang, tay nhổ, tay trồng
Tay vuốt, tay ve, tay bón, tay phân
Chỉ có hai tay mà tay nào cũng có
Tay bóp trán, đong tháng ngày gian khó
Tay chai sần, đưa đồng áng dâng cao
Tay bấm đốt, từng mùa, vụ, được nào
Tay chống đỡ, năm này tôi kiếm lại
Tôi là người dân quê, trên đồn điền nho nhỏ
Sống nghề nông, gian lao đâu ái ngại
Dù tấm thân, sức lực cũng hao mòn
Nhưng hy vọng, từng mùa sẽ thu hoạch khá hơn
Bù đắp lại những công lao khó nhọc
Ngày từng ngày, từng bữa ăn lây lất
Đêm từng đêm, từng giấc ngủ mê man
Thoáng trông qua, ôi cực khổ vô vàn
Nhưng cứ thế, người dân quê phải sống
Tôi là người dân quê, trên đồn điền nho nhỏ
Cái vui của tôi là cây quần cong ngọn
Trái sum suê, đeo vắt khắp mọi cành
Những luống, những giồng, vươn nắng tươi xanh
Chỉ trông đợi vụ này không ế ẩm
Giọt mồ hôi, ngày qua ngày, đã thấm
Nặng gian truân, theo năm tháng, đã quen
Chỉ mong sao cho thời tiết ấm êm
Đừng nghiệt ngã, đọa đày chi lắm nỗi
Người dân quê một đời cặm cụi
Vợ trông chồng sớm tối đèn khuya
Nhà tôi ơi, lỡ việc chưa về
Con thương cha, ráng công đèn sách
Tôi là người dân quê, trên đồn điền nho nhỏ

Đời vươn lên, đèo lao ì ạch
Sống cần cù, nhạt nắng sương phai
Chút còn dư, góp nhặt gia tài
Tương lai tới, chờ trông mùa, vụ
Một vớ đủ phong trần chưa đủ
Người dân quê còn cõi tháng năm
Mắt cần sâu lo nghĩ xa xăm
Hỡi đôn điền, đời dân quê tôi đó !!!
